

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

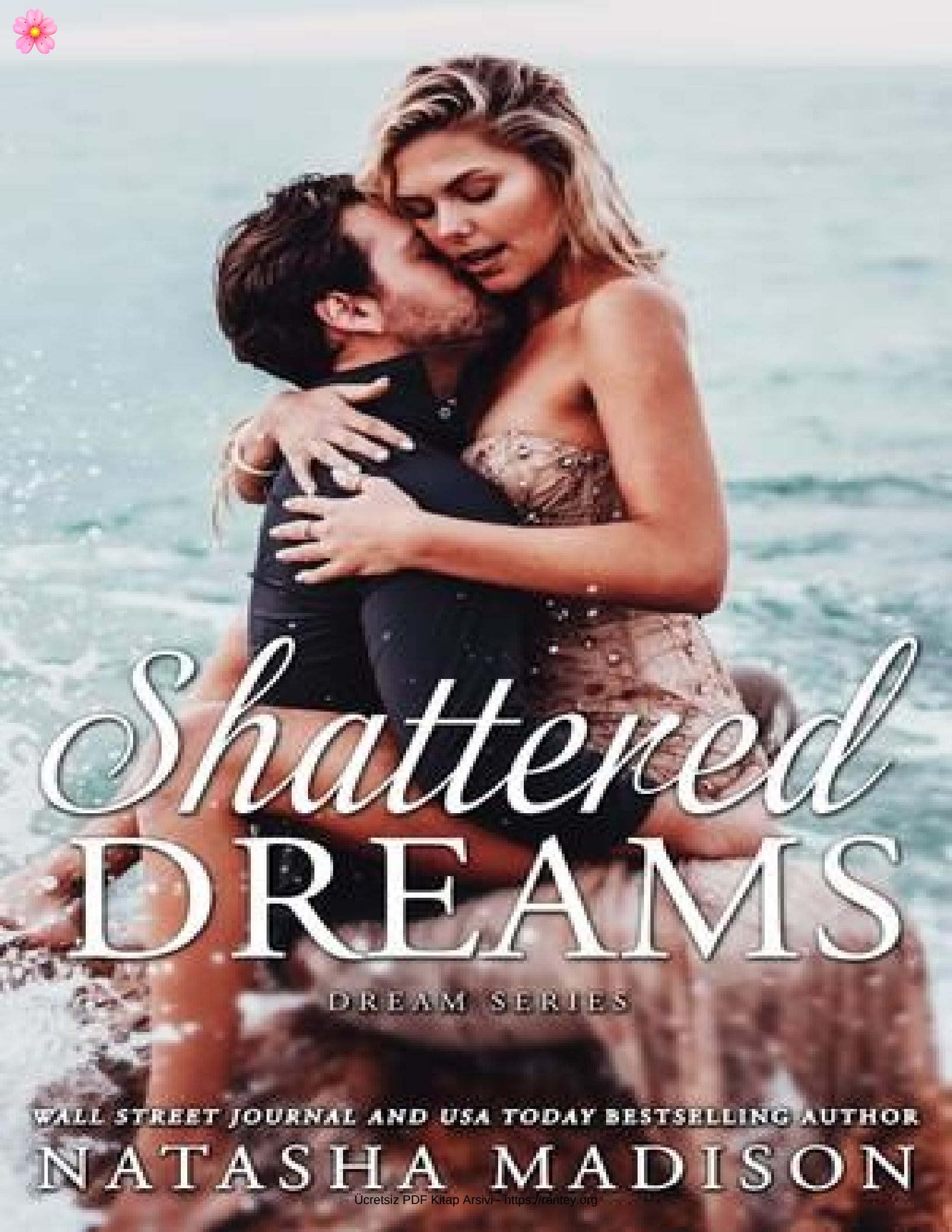
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Shattered DREAMS

DREAM SERIES

WALL STREET JOURNAL AND USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

NATASHA MADISON

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Telif Hakkı © 2024 Natasha Madison. E-Kitap ve Baskı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü yazılı izin alınmaksızın fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya gerçeğe uygun olarak kullanılmıştır ve herhangi bir Yaşayan ya da ölmüş herhangi bir gerçek kişi, olay ya da yer ile benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz olarak kullanılan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması ticari marka sahibi tarafından yetkilendirilmemiş, ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Tüm hakları saklıdır

Kapak Tasarımı: Jay Aheer

<https://www.simplydefinedart.com/> Kurgu Karen Hrdicka

tarafından yapılmıştır Barren Acres Kurgu Jenny Sims

tarafından yapılmıştır Editing4Indies

Kanıtlama Julie Deaton tarafından Deaton Yazar

Hizmetler <https://www.facebook.com/jdproofs/>

Judy'sProofreading www.judysproofreading.comtarafından prova

Blurb:

Charlie

Sıradan bir gün olması gerekiyordu.

Üç çift yazın son günlerini kutluyordu. Trajedi baş gösterdiğinde.

Onunla evleneceğimi sanıyordum. Onun yerine, onu gömüyordum.

Acım için dünyayı suçladım. Her şeyi gömdüm.

Tanımadığım bir adama dönüştüm.

Sonbahar

Göz açıp kapayıncaya kadar her şey değişti.

En iyi arkadaşım gitmişti ve bunun sorumlusu bendim.

Kamyonu ben kullanmıyor olabilirdim ama durdurmadım da.

Suçluluk duygusundan kurtulmak için yapabileceğim tek şey kasabadan kaçmaktı. Geri dönebilecek kadar güçlü olduğumu sanıyordum.

Yanılmışım.

Tek bir bakışıyla hoş karşılanmadığımı anladım. Ama burası benim evim ve geri dönmek istedim.

Bir gece daha fazlasına dönüştü. Ama günün sonunda, beni asla sevmeyeceğini biliyorum.

Ayrıca, hepimizin paramparça olmuş hayalleri var.

Birinci

Bölüm

Charlie

"Hazır mısın?" Ben beyaz tişörtümü giyerken Jennifer gömme dolaba girdiğinde soruyor. Benimle aynı kot pantolon ve beyaz tişörtle orada durmasına gülümsüyorum.

"Hazırım," diye cevap veriyorum, beyzbol şapkamı alıp başıma geçiriyorum. "Ben de seni bekliyordum." Aramızdaki mesafeyi kapatıp bir elini karnıma koyarken diğer eliyle başımdaki şapkayı tuttuğunda yüzümdeki küçük gülümseme genişliyor.

"Bu köhne şeyi takmadığın zaman hoşuma gidiyor." Şapkayı elinde sallayarak bana bakıyor, altın sarısı gözleri viski gibi sıcak. "Parmaklarımı saçlarında gezdirmeyi seviyorum." Şapkayı elinden bırakıyor ve ıslak saçlarımın tepesinde tam olarak bunu yapmaya devam ediyor.

"Sen kazandın." Onu öpmek için alçalıyorum, bir kolumu beline doluyorum, sonra dudaklarını öpmek için sırtını büküyorum. "Sen her zaman kazanırsın." Onu daha yakına çekiyorum, yüzümü boynuna gömüyorum ve onu kokluyorum.

"Her zaman değil." Bana sırtlıyor ve ikimiz de dışarıdan gelen korna sesini duyduğumuzda bana bir öpücük daha vermek üzere. "Bunu eve gittiğimizde bitirelim mi?" diye soruyor gözlerindeki parıltıyla ve ben onu bırakmadan önce boynumu öpmek için öne eğiliyor. Kollarımda dönüyor, dolaptan çıkıp evin içinden geçerek ön kapıya doğru yürürken elim ona uzanıyor. Bir ay önce taşındığında yaptığı gibi, evin her yerine ikimizin resim çerçeveleri serpiştirilmiş. Buraya taşınır taşınmaz benimle birlikte yaşaması için ona yalvarmış olmama rağmen. Yedi günün beşinde burada olmasına rağmen, hazır olana kadar asla pes etmedi.

Neredeyse ön kapıya varmıştı ve kapı zili iki kez çaldığında kilidi açmak üzereydi ve kapıyı çekti. "Hey, banyoyu kullanabilir miyim?" Autumn bir ayağından diğerine zıplayarak içeri daldı.

"Buyur," diyor Jennifer ve Autumn koridordan aşağı iniyor. Beni gördüğünde mavi gözleri parlıyor.

"Selam." Hemen yanıma gelip beni yanağımdan öpüyor. "Tuvaleti kullanmam lazım," diye mırıldanıyor, sonra dönüp banyoya doğru koşuyor.

"Ben gidip kamyonu bekleyeceğim!" Jennifer yeşil ceketini kapıp üzerine geçirerek bağıyor. "Kapatacak mısın?"

"Kapatacağım." Ona başımı sallıyorum, arka kapıya gidip kilitli olduğundan emin olduktan sonra mutfak lavabosunun üzerindeki, kuş seslerini duyabilmek için açık tutmayı sevdiği pencereyi kontrol ediyorum.

Tam ön kapıya doğru yürüyordum ki yine korna sesi duydum. Autumn arkamdan alaycı bir şekilde "Bugün keyfi yerinde," diye mırıldanıyor ve beni güldürüyor çünkü Waylon neredeyse her zaman keyfi yerinde oluyor. Evden çıkarken omzunun üzerinden "Bu gece eğlenceli olacak," diyor. Kapıyı arkamdan kapatarak onu takip ediyorum.

Autumn yolcu kapısını açıp bana baktığında Waylon, "Yeterince uzun sürdü," diye tersliyor. Beyzbol şapkasını ters taktığını ve sarı saçlarının şapka'nın arkasından dışarı çıktığını görmek için etrafına bakıyorum.

"Sen öne otur." Ona ve sözlerine kızgın olduğunu gizlemeye çalışıyor ama arka kapıya doğru yürüyüp kapıyı açıyor, içeri girip kapıyı çarpıyor ve bana bir seçenek bırakmıyor.

"Hey," diye selam veriyorum, kamyonete biniyorum ve dördünün arkada sıkışmış olduğunu görmek için bakıyorum. "Herkes nasıl?" Kız arkadaşı Everleigh'nin kızı neredeyse kucağında, kolları onu güvende tutmak için etrafına sarılmış halde oturan Brock'a soruyorum. Waylon arabayı sürüp gitmeden önce emniyet kemerimi yeni takmıştım ki Brock başını salladı. "Güzel zamanlar," diyorum Jennifer'a bakıp göz kırparak. Bana burnunu kıvrıyor ve sonra gülümseyerek Everleigh'e dönüp merhaba diyor ve ikisi sohbet etmeye başlıyor. Autumn pencereden dışarı bakıyor ve onlarla konuşmuyor.

Waylon'ın ailesinin av kulübesine gidiyoruz, yaklaşık on beş dakika uzaklıkta, kasabanın eteklerinde. Kulübe kırmızıya boyanmış, etrafı çevrili bir verandası ve üzerinde dört sallanan sandalyesi var. Waylon ile iki yıl önce kasabaya gelip ahırımı burada inşa etmek için izin başvurusunda bulunmak üzere belediye binasına gittiğimde arkadaş olduk. Ailem ve ben, üzerinde ahır bulunan bir arazi satın aldık.

ama ben bunu genişletmek istedim. Waylon'un ailesi 1920'lerde büyük büyükbabasının bir inşaat şirketi kurup kereste ticareti gibi bir işle uğraşmaya başlamasından beri bu kasabada yaşıyor. Şimdi sadece inşaat yapıyorlar. Kasabada bir bina yükseliyorsa, onu her zaman Cartwright ailesi inşa ediyor. Ahırdaki tüm tadilatları onlar yapmış.

Bir ateş çukurunun etrafında sekizgen şeklinde sekiz büyük kütüğün bulunduğu evin yanına doğru yürüyoruz. Neredeyse her hafta sonu burada oturup bir şeyler atıştırıyoruz ya da hafta içinde bile dışarı çıkıp yemek yiyoruz ve sonra buraya gelip rahatlıyoruz. Bazen yemeklerimizi bile yanımızda getiriyoruz.

Waylon biraz odunla geri gelip ben bir kütüğün üzerine otururken ateşi yaktığında güneş yavaş yavaş batıyor. Brock, Waylon'ın pikabının arkasından taşıdığı soğutucudan çıkardığı birayı bana uzatarak, "Al," diyor.

"Teşekkürler." Biramı tutarak onunkiyle tokuşturuyorum. Ateşin sıcaklığı bana doğru gelirken, Jennifer, Autumn ve Everleigh'in karşımdaki kütüğün üzerinde oturup içlerinden birinin söylediği bir şeye güldüklerini görüyorum. Üçü anaokulundan beri en iyi arkadaşlar. Jennifer'la bir gün onu ahıra getiren Waylon sayesinde tanıştım. Ertesi gün onu aradım ve geçen yıldan beri birlikteyiz. Brock'un elinde soğutucuyla kızların yanına gidişini izliyorum ve Everleigh onlara bir hikaye anlatırken üçü de kendi biralarını açıyor.

Brock geri dönüp yanıma oturduğunda, bacaklarını önünde uzatarak, "Bittim," diyor. Mimarlık bölümünden yeni mezun oldu ve Cartwright Company'de üç yıllık stajına başlıyor. Ayrıca hafta sonları ve bazen geceleri ailesinin tamirhanesinde çalışıyor. Waylon yanıma gelip elinde bir su şişesiyle otururken biramdan bir yudum alıyorum. "Bira yok mu?" Brock ona soruyor ve o da başını sallıyor.

"Yok," diyor, "ben kullanıyorum." Suyundan büyük bir yudum alıyor. "Ayrıca, yarın evde babama yardım etmem gerekiyor." Başını sallıyor. "Sanki kendisine ya da kardeşime yardım edecek başka birini bulamamış gibi. Benimle uğraşıyor.

son birkaç haftadır." Babasının nasıl peşini bırakmadığından bahsederken ikimiz de kıkırdıyoruz. İnşaat şirketinde çalışmaya yardım etmek için üniversiteyi bıraktığından beri anlayabildiğim bir şey, ama sonra ilk hafta çalışmayı bıraktı. Ofiste çalışmayı tercih etti ama neredeyse hiç ortalıkta görünmüyor ve onunla konuştuğunuzda genellikle golf sahasında olduğunu görüyorsunuz. Su şişesini bitiriyor, sonra bir tane daha almak için kamyonetine gitmeden önce eziyor.

Hepimiz orada burada ufak tefek şeylerden konuşurken ateşin çıtırtıları gecenin havasını dolduruyor, kızlar ateşin kendi taraflarında gülüşüp kıkırdıyorlar. Jennifer'ı birkaç kez beni izlerken yakalıyorum ve her seferinde ona göz kırparak küçük bir sırıtma yapıyorum. Waylon kalkıp kamyonetine gittiğinde oradan ayrılıp evimize dönmek ve sadece birlikte olmak istiyorum. Ne yaptığını merak ederek onu yürürken izliyorum. Sürücü tarafındaki kapıyı açıyor ve kamyoneti çalıştırıp radyoyu yüksek sesle açıyor. Yangın dallarının kırılma sesinin yerini şimdi bir country şarkısının sesi alıyor. Kalçalarını sallarken bir elini havaya kaldırıyor. "Autumn, buraya gel ve benimle dans et." Kamyondan bir şişe daha su alıyor. Jennifer ayağa kalkıp yanıma geliyor ve bacaklarımın arasında yere otururken başımı sallıyorum ve gülüyorum. Kollarımı göğsüne dolamadan önce bira şişemi buraya geldiğimizden beri içtiğim diğer üç boş şişenin yanına bırakıyorum. "Eğleniyor musun bebeğim?" Bana gülümseyerek baktığında ona soruyorum.

"Onlardan daha eğlenceli." Çenesiyle Waylon ve Autumn'un hararetli bir tartışma yaşıyor gibi göründükleri kamyona doğru işaret ediyor. Waylon onu dansa kaldırmaya çalışıyor, ama Autumn Waylon'un kolunu kırıyor ve ona karşı koyuyor. "Onunla ne işi var anlamıyorum. Ondan çok daha iyisini hak ediyor." Waylon, başını sallamadan önce Autumn'un yüzüne pfff yapıyor. Autumn ondan uzaklaşmak üzereyken bileğinden tutup kendine çekiyor, omzunu sarsıyor ve sonra ona sarılıyor. Jennifer ayağa kalkıp bana elini uzattığında, "Kavgı etmedikleri sürece dışarıda bir gece geçirmiş sayılmazlar," diyor. "Benimle dans eder misin?"

"Her zaman." Elini tutup ayağa kalkıyorum. "Her yerde." Radyoda çalan şarkı eşliğinde onu sallarken bir kolumu beline doluyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum, şampuanından yayılan çilek kokusunu içime çekiyorum. "Sonsuza kadar." Yüzümü ovuyorum

burnunu onunkine dayadı. "Son zamanlarda seni sevdiğimi söyledim mi?" İki eliyle enseme kavrarken ona usulca soruyorum.

"Bir ya da iki kez söylemiş olabilirsin," diye yanıtlıyor ve Waylon başladığında beni öpmek üzere.

"Buradan siktir olup gitmeliyiz," diye ısrar ediyor, sesi müzikten daha yüksek çıkmaya çalışırken neredeyse çığlık atıyor, "kasabadaki bara gidip orada neler olup bittiğine bir bakalım."

"Bunu yapmamalıyız," diyor Autumn hemen ona, adam da ona bakıyor, hem ters ters hem de alaycı bir bakış.

"Kimse sana sormadı Autumn," diye karşılık veriyor ve başını sallayarak dördümüze doğru dönüyor. "Kim benimle?" Dördümüze bakıyor. "Gidelim mi, gitmeyelim mi?"

Kollarını gevşekçe belime dolayan Jennifer'ın omuzlarına kolumu doluyorum. "Yangın sönene kadar gidemeyiz." Başımla hâlâ güçlü bir şekilde devam eden ateşi işaret ediyorum.

"Sorun değil." Waylon hortumun bulunduğu verandaya doğru fırlıyor, hortumu ateş çukuruna götürüyor ve ateşi kısa sürede söndürüyor. "İşte, şimdi buradan siktir olup gidelim."

"Sanırım eve gideceğiz," diyor Everleigh, "sabah erken kalkacağım."

"Siktir et," diye tükürüyor Waylon, pikaba geri dönerek, "kıcını kamyonete sok."

"Ses tonuna dikkat et, dostum," diye uyarıyor Brock onu ve o da her şeye olduğu gibi buna da gülüp geçiyor.

"Her şey yolunda, dostum," diyor Waylon. "Hadi buradan çıkalım ve bara gidelim. Sonra gitmek isterseniz sizi eve bırakırım." Tekrar Everleigh'e bakar. "İşte, mutlu musun?"

Brock ve Everleigh birbirlerine bakıyor, sonra bize bakıyorlar ve ilk kez bu konuda içimde iyi bir his yok. "Hadi gidelim millet." Waylon kamyonu doğru ilerlememiz için kolunu sağa sola sallıyor.

Dördümüz kamyonete doğru yürümeye başladık. "Ben sürerim," diye teklif ediyor Autumn. "Ben sürebilirim." Ona ters ters bakan Waylon'a doğru yürüyor. Onun bakışlarını görmezden geliyor ve ona gülümsüyor. "Seni bir kez olsun gezdirebilirim." Waylon'un kalçalarını tutarken sesi yumuşar ve Waylon ellerini silkeler.

"Hayatta olmaz." Başını sallar. "Benim kamyonum, ben sürerim." "Waylon," diye mırıldanıyor usulca, yalvarırcasına.

"Kamyonete bin," diye emrediyor, sesi ona karşı sabrı tükeniyormuş gibi gergin, dişleri birbirine kenetlenmiş, "ya da eve yürüyerek git."

"Sakin ol," diyorum sonunda, ikisinin arasındaki dramayı bölmeye çalışarak, "eğleniyor olmamız gerekiyordu."

"Buradan siktir olup gitsek daha çok eğlenirdim," diye neredeyse hırslıyor Waylon, kamyonete doğru tepinerek. "Şimdi içeri girin yoksa hepinizi burada bırakırım."

Brock onun yanında kıkırdarken Everleigh, "Bunun kötü bir şey olup olmayacağını bilmiyorum," diye mırıldanıyor, kolunu boynuna doluyor ve onu kendine çekerek şakağından öpüyor.

Everleigh, "Önde oturmayacağım, bu kesin," diyor.

"Ben önde otururum," diye öneriyor Jennifer, "böylece en azından ikisi mutlu olur."

"Asla olmaz." Başımı iki yana sallıyorum. "Sen arkada otur; ben onunla önde otururum."

"Peki," diye razı oluyor Jennifer, Autumn'un arka koltuğa geçmesini izliyor. Parmak uçlarına kalkıp çenemi öpüyor, sonra da arka koltuğun ortasına tırmanıyor. Onu, Brock onunla birlikte binmeden önce olabildiğince hareket eden Everleigh takip ediyor.

Sürücü camı açık ve Waylon'ın buraya geldiğimizden beri beşinci su şişesini bitirdiğini görüyorum. Şişeyi camdan dışarı fırlatıyor. "Hadi gidelim, kardeşim." Bana sırtıyor ve ben sadece başımı sallıyorum, kamyonun önüne doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum.

Waylon kamyonetini döndürüp aynı anda hızlanırken Jennifer uzanıp kolumu sıkıyor. Müziğin sesini biraz daha açıyor. "Bu şarkıya bayılıyorum!" diye bağırıyor, her iki tarafı ağaçlarla kaplı uzun yolda ilerlerken.

Yola bakıyorum, sağa sola savrulduğunu görüyorum ama arka yol olduğu için o kadar da dikkat etmiyor.

"Yola odaklanabilir misin lütfen?" Autumn arkadan sesleniyor; kelimenin tam anlamıyla hepimizin düşündüğü şeyi söylüyor.

"Yola odaklanabilir misin?" Waylon hızını daha da artırırken onu taklit ediyor. "Başımın belası," diyor ve sonra Autumn'la konuşmak için başını çeviriyor. "Sen benim başımın belasısın. Sen lanet olası yola odaklan!" diye bağırıyor, aynı anda Everleigh de bir şeyler haykırıyor ama ben Waylon'a bakıyorum - o da arkaya bakıyor - ve tekrar öne baktığımda parlak farlar kamyonun içine doğru parlıyor.

Aracı sağa doğru sarsarak çakıllara doğru gidiyor ve ardından direksiyonu hızla diğer tarafa çeviriyor. Bir şeye çarpma sesi, arkadan gelen çığlıklarla birlikte kamyonu dolduruyor. Gösterge paneline tutunuyorum, ön camdan dışarı bakıyorum, o tekrar yola dönüp başka bir şeye çarpıyor. Birden, sanki biri kamyonetin arkasına çarpmış gibi hissediyorum çünkü dönüyoruz. Sonrasında bildiğim tek şey, gözlerimi kapattığımda metalin çıtırdama ve kazıma sesini duyduğum ve karanlığın beni vurduğu.

Gözlerimi açmaya çalışırken ağzımda metal tadı alıyorum. Etrafımdaki insanların konuşmalarını duyuyorum ve hayatımın en büyük baş ağrısını yaşıyorum. Gözlerimi açıyorum ve etrafımdaki zifiri karanlığa bakıyorum. Kolum sıkışmış, hareket ettiremiyorum ve etrafıma baktığımda kabinin içinde baş aşağı durduğumu görüyorum. Koltuk beni gösterge paneline doğru itti; beyaz hava yastığı altımda patladı. "Jennifer!" Ona sesleniyorum ve arka koltuktan gelen iniltileri duyuyorum ama ön panele doğru itildiğim için arkamı göremiyorum. "Jennifer." Koltuğu geriye itmeye çalışıyorum ama kolum yerinden çıkmış gibi hissediyorum. "Jennifer!" Adını şimdi daha çılgınca söylüyorum.

Sirenlerin yaklaştığını duyuyorum. "Yardım edin!" Bağırıyorum. "Biri yardım etsin!" Tekrar deniyorum, ama adını fısıldadıktan hemen sonra karanlık beni tekrar ele geçiriyor, "Jennifer."

Kamyonun yan tarafından gelen hışırtı seslerini duyuyorum. "Yardım geliyor," diyor bir kadın.

"Peki ya diğer araba?" diye soruyor bir adam, sesi bana yabancı. Yanımızda koştururan insanların sesi geliyor ama kimse bize yardım etmek için bir şey yapmıyor.

Gözlerimi açmaya çalışırken bir adam "Hendekte, sürücüyü çıkardık" diye cevap veriyor. "Ambulans az önce geldi."

Karanlıkla savaşıyorum ama çok güçlü. "Vay anasını," diyor bir adam ben tekrar içine çekilmeden hemen önce. "Jaws of Life'a ihtiyacımız olacak."

İkinci Bölüm

Sonbahar

Gözlerimi açmaya çalışırken çıtırdayan metal sesleri duyuyorum. Metal çıtırtıları durduğunda biri "Bu nasıl baş aşağı oldu?" diye soruyor ve ardından kulaklarımdan gelen bir vızıltı sesi duyuyorum. Derin bir nefes almaya çalışırken sol tarafım eziliyormuş gibi hissediyorum ama acı içimi parçalıyor. Acıyı bastırmaya çalışarak hafifçe inliyorum ve gözlerimi açıyorum ama sanki mühürlenmiş gibi hissediyorum. Dudaklarımı yalıyorum ama ağzım kuru ve gözlerimi açmak için mücadele ederken metalik tadı hemen fark ediyorum.

"Kapıyı açtık!" diye bağıyor biri. Hemen yanımda mı yoksa uzakta mı olduğundan emin değilim.

"Kahretsin," diye bağıyor başka bir ses, "çıkartalım onu!" Yanımdaki acı nefes almamı o kadar zorlaştırıyor ki, her şey pantolon gibi geliyor. Nerede olduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

Waylon'un sesi düşüncelerimi böldü. "Kapa çeneni ve tek kelime etme," diye tısladı bana, "zamanımı boşa harcıyorsun." Bu sözler karşısında irkildim ama nedenini bilmiyorum çünkü içkiyi fazla kaçırdığında hep bu yola başvururdu.

Birine bir şey söylemem gerektiğini biliyordum ama söylersem beni öldüreceğini de biliyordum. Çok aptaldım. "Jennifer!" Charlie ona seslendi. "Jennifer." Onu son gördüğümde, yolda direksiyonu kırdığımızda yanımdaydı. Waylon ileriye bakmak yerine bana bakıyordu. Arabanın parlak ışıkları kabini doldurdu ve sanırım çılgılık attım ya da belki başka biri çılgılık attı, ama bir taraftan diğerine sarsıldık. Sanırım o arabaya çarptı ya da araba bize çarptı ama aniden havaya uçtuk. Gözlerim kapandı ve karanlık beni ele geçirdi ve şimdi onları tekrar açmak için mücadele ediyorum.

"Everleigh?" Brock yanımdan mırıldanıyor, ya da en azından ben yanımda olduğunu düşünüyorum. "Everleigh, iyi misin?"

"Hmm," diye mırıldanıyor biri, "başım." Bir hareket hissediyorum ve tüm gücümle kendimi yaslandığım koltuktan uzaklaştırmaya çalışıyorum. "Acıyor."

"Çocuklar, Jennifer nasıl?" Charlie ön koltuktan soruyor.

"Sanırım üzerimde," diye güçlükle söyleyebiliyorum. "Hareket edemiyorum." Dudaklarımı tekrar yalıyorum.

"Brock, iyi misin?" Charlie soruyor.

"Ayağım sıkıştı. Sanki bacağıma bir şey girmiş gibi hissediyorum." Sesi acı doluydu.

"Yardım edin!" Charlie ön koltuktan çığlık atarken siren seslerini ve kamyonun etrafında koşuşturan insanları duyuyoruz.

"İçeride kaç kişi olduğunu biliyor muyuz?" Soru soruluyor ve ben cevap vermek istiyorum ama çok yorgunum. Sadece bir dakikalığına da olsa gözlerimi kapatmak istiyorum.

Yakınımızda bir testere çalışıyor gibi sesler geliyor ve ardından çıtırdayan metal sesleri. "Bir kapı kırıldı!" diye bağırıyor biri. "Kahretsin, sanırım öldü." Bu da ne demek oluyor? ÖLDÜ MÜ? Ne dediklerini anlamaya çalışıyorum. "Daha fazla el lazım."

"İkinci kapıyı açtık!" diye bağırıyor başka bir adam. "Seni dışarı çıkaracağız."

"Everleigh," diyor Brock adama.

"Önce seni çıkarmalıyız, sonra da onu almalıyız," diyor adam ve sonra Brock'un acı içinde kükreme sesini duyuyorum ve irkiliyorum. Elimi hareket ettirmek istiyorum ama hareket ettiremiyorum. Her şey sanki binlerce kilo ağırlığındaymış gibi hissediyorum. "Kahretsin," diyor başka biri, "buraya bir sağlık görevlisi lazım."

"Ayağı sıkışmış," diye anons ediyor biri, "eğer onu çıkarırsak, tüm kalçasını yırtacak."

"Şoförü çıkarmamız gerek." Arabanın diğer tarafından daha fazla ayak sesi duyuyorum.

"Ne karmaşa ama," diye ekliyor başka bir ses, "üç araçlı kaza. Bir adam yolun kenarına savruldu."

"Bu arabada kaç kişi var?" diye soruyor bir kadın, uzaklardan bağırışlar duyuyorum ve sonra daha fazla siren sesi geceyi dolduruyor. Kırmızı ışıklar kamyonun karanlığında birkaç saniyeliğine yanıp sönüyor, ama tekrar karanlık olmadan önce etrafa bakacak vaktim yok.

"Arkada üç, önde iki adamımız var." Ona arkada dört tane olduğunu söylemek istiyorum ama ağzım kuruyor ve aniden metal tadı alıyorum.

Metal şangırtılarının sesi kapımın hemen dışını dolduruyor ve başım zonklarken irkiliyorum. Takırdama sesi kesildikten hemen sonra biri "Seni yakaladık," diyor. "Onu dışarı çıkardık."

"Jennifer," diyor Charlie. "Kız arkadaşım," diyor çılgınca, "o arkada."

"Onları çıkarmaya çalışıyoruz," diye güvence veriyor adam ve nihayet gözlerimi açıp etrafıma bakabiliyorum. Baş aşağı duruyoruz, başım yana eğik. Saçlarım yüzümün önünde, elimi itmek için kaldırmaya çalışıyorum ama bir beden tarafından eziliyor.

"Jennifer," diye sesleniyorum, yanımda oturan o olduğu için. "Jennifer burada," demeye çalışıyorum, "o burada."

"Seni çıkarmaya geliyoruz." Ses sanki hemen yanımdaymış gibi geliyor. "Seni dışarı çıkaracağız."

Sanki etrafımda yüzlerce insan çalışıyor. "Jennifer," diye bağılıyor Charlie, "arkadaydı!"

"Arkada kaç kişi vardı?" diye soruyor bir adam sakince.

"Altı kişiydik," diye tersliyor Charlie. "Arkada dört kişi."

"Arkada sadece üç kişi var." Kelimeleri duyuyorum ama hiçbir şey anlamlandıramıyorum.

"Arkada dört kişi var," diyor Charlie, sesinde hayal kırıklığıyla. "Üç kız ve bir erkek."

"Tamam," diyor adam yine sakince. "Gidip tekrar kontrol edelim."

"Kız içeride," diyor Charlie ve sonra acı içinde kükrediğini duyuyorum.

Bir kadın, "Bayım, oturmanız ve bacağınız üzerinde çalışmamıza izin vermeniz gerekiyor," diye ısrar ediyor. "Bacağınız kırılmış; ayakta duramayacaksınız."

"Ona gitmem gerek!" Charlie çığlık atar. "Neden onu çıkarmaya çalışmıyorsunuz?"

Arka koltuğu beyaz bir ışık kaplayınca gözlerimi kırıştırıyorum. "Burada sadece üç kişi var," diyor bir adam yumuşak bir sesle, "tabii eğer..."

"Lanet olası taksinin önü yerde; göremiyoruz bile." Etrafımızda dönen konuşmaların parçalarını anlamaya çalışıyorum. Gözlerimi açık tutmak istiyorum ama çok ağırlar. *Sadece bir dakikalığına kapatmam gerekiyor*, diye düşünüyorum kendi kendime ve sonra hareket ettiğimi hissediyorum.

"Onu çıkarmak zorunda kaldım," diye aktarıyor biri ve ben gözlerimi açmaya çalışıyorum ama Charlie'nin çığlıklarını duymadan önce değil.

Sesindeki ıstırap kemiklerime kadar işliyor. "Nerede o?" diye bağırıyor. "Onsuz gitmiyorum."

Uçuyormuşum gibi hissediyorum. "Kolu kırılmış gibi görünüyor, sanırım. Tansiyonu yüksek."

"Buralarda bir yerde olmalı!" Charlie çığlık atıyor. "Bana bir telefon getirin. Biri lütfen, telefona ihtiyacım var!"

Gözlerimi açıp bir an için başımı çeviriyorum ve Charlie'nin ters dönmüş kamyonetin yanında oturduğunu görüyorum. Kamyonetin ön tarafı ezilmiş gibi görünüyor. Kamyonetin alt kısmının üstünde bir ağaç dalı yatıyor. Dört kapı açılmış ve lastiklerden biri enkazdan çok uzakta değil. Başımı diğer tarafa çevirdiğimde iki araç daha görüyorum. Bir pikap yandan çarpılmış gibi görünüyor ve diğer arabanın ön lastiği yok ve bir tarafı parçalanmış.

Kolumu kaldırmaya çalışıyorum ama sedyeye yapışmış gibi hissediyorum. Vücudum aşağı yukarı çarpıyor ve inliyorum, ama iki kapının çarparak kapanma sesi, ardından arkadan gelen vurma sesiyle yutuluyor ve hareket ettiğimi hissediyorum.

Gözlerim açılıyor ve bir ambulanda olduğumu görmek için etrafıma bakıyorum ya da en azından ambulanda olduğumu düşünüyorum. "Acıyor." Ağzımdan çıkan tek şey bu.

"Eminim öyledir," diyor kadın bana. "Hastaneye gidiyoruz."

"Herkes iyi mi?" Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum ve ambulansın tepesine odaklanıyorum.

"Um," diyor kız, gözlerimi kaçırarak, "çok emin değilim."

"Waylon," diyorum adını, "şoför. Ambulansa doğru mu gidiyor?"

"Emin değilim," diye tekrarlıyor. "Tek bildiğim sana sahip olduğum ve seni hastaneye götüreceğimiz."

"Acıyor," diye fısıldıyorum.

"Eminim acıyordur," diye teselli ediyor. "Muhtemelen birkaç kaburgan kırılmıştır." Gözlerimi kapatıp biraz kestirmeden önce duyduğum son şey bu oluyor.

Sadece göz kapağım kaldırıldığında uyanıyorum ve göz küreme birinden diğerine giden ışık vuruyor. İnliyorum ve eli itmek istiyorum.

ama elimi kaldıramıyorum. "Dur." Söylediğim tek şey bu. "Arkadaşlarım mı?" Onlara bakıp sonra da yanımdaki acıdan irkilerek soruyorum.

Doktor yan tarafıma bastırırken, "MR ve röntgen çekmemiz gerekiyor," diye emrediyor ve acı içinde haykırmaktan başka çarem kalmıyor. "Seni iyileştireceğiz," diye beni temin ediyor ve dönüp odadan aceleyle çıkıyor.

"Nerede o?" Brock bir yerlerden bağıyor. "Everleigh hangi cehennemde?"

Tam bir şey soracakken başım öne düşüyor, etrafımdan koşuşturma sesleri geliyor. "Bir kodumuz var..." Karanlığa gömüldüğümü hissetmeden önce duyduğum son şey bu.

Gözlerim açılmaya çalışırken birinin elime dokunduğunu hissediyorum ama açılmıyor. Bip sesi odayı dolduruyor. "Beş kaburgası kırık. Bir tanesi akciğerini delmiş, bu yüzden içeri girip kanamayı durdurmak zorunda kaldık." Tıslama sesi duyuyorum. "Şiddetli bir beyin sarsıntısı geçirdi, bacağı kırıldı ve omzu çıktı." *Kulağa iyi gelmiyor.* Gözlerimi açmaya çalışırken düşünebildiğim tek şey bu. Derin bir nefes alıyorum, bu da beni inletiyor.

"Sorun yok prenses," diyor babam elimi sıkarken. "Dinlen. İyi olacaksın." Dudaklarını alnımda hissediyorum.

Ona dinlenmek istemediğimi söylemek istiyorum. Ona uyandığımı ve iyi olduğumu söylemek istiyorum. Ona nerede olduğumu sormak istiyorum. Sadece gözlerimi açmak istiyorum ama onun yerine karanlığa geri çekiliyorum.

Üçüncü Bölüm Charlie

"Bayım," diyor sağlık görevlisi, "bizimle gelmeniz gerekiyor." Yanıma çömeldi. "Burada kalamazsınız; sizi hastaneye götürmeliyiz." Beni enkazdan çıkardıklarında sırtımı bir ağaca dayamıştım. Kamyonet ters dönmüştü ve muhtemelen bir ağaca çarpıp savrulduğu için kamyonetin ön kısmı yokmuş gibi görünüyordu. Aracın alt kısmı yukarı bakıyor ve üzerinde bir ağaç dalı var. Ön sağ lastik kamyonundan beş metre uzakta, kazaya karışan başka bir kamyonetten çok uzakta değil. Kaputun ön kısmı çimlerin üzerinde duruyor. İçini bile göremiyorsunuz.

"Onsuz gitmiyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. "Lanet gecenin geri kalanında burada olsam da umurumda değil. Bir yere gitmiyorum." Tüm vücudum ikiye bölünecekmiş gibi hissediyorum. İçime saplanan acıyı ya da bir şeyin yanıma saplandığı gerçeğini düşünmüyorum bile. Düşündüğüm tek şey Jennifer'ı bulmak.

"Efendim," diye tekrar başlıyor ve eğer bacağım kırılmamış olsaydı, ayağa kalkıp boğazına bir yumruk indirirdim.

"Bir cep telefonuna ihtiyacım var," diyorum ona, "hemen." Elimi ona uzatıyorum, babamı arayabilmem için telefonunu elime vermesini bekliyorum.

"Efendim," diye tekrar deniyor. Bu sefer yüzümü ona doğru çeviriyorum, neredeyse yüz yüze geliyoruz.

"Buyurun." Etrafta dolaşan polis yanıma geliyor ve cep telefonunu bana uzatıyor. "Bir arama yapacaksın, sonra bazı soruların cevaplanmasını istiyorum."

"Evet, her neyse," diye cevap veriyorum ve Brock'u kamyonundan çıkardıklarını görüyorum. "O iyi mi?"

"Şimdiye kadar," diyor polis, telefonu kulağıma götürüp babam halsiz bir sesle cevap vermeden önce iki kez çalmasını dinlerken.

"Lo," diye cevap veriyor.

"Baba," diye başlıyorum, sesim fısıltı halinde, "bir kaza oldu." Kelimeleri yüksek sesle söylemek zorunda kaldığımda yaşadığım tüm korku şimdi tüm gücüyle geri geliyor.

"Ne?" diye tersliyor ve yan döndüğünü duyuyorum. "Konuş benimle."

"Gelmene ihtiyacım var," diyorum ona. "Jennifer'ın nerede olduğunu bilmiyorum." Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyor ve vücudumda hissettiğim tüm acı şimdi göğsümün tam ortasında. Sanki biri göğsümün ortasına bir bıçak sokmuş ve onu sağa sola çevirerek açmaya hazırlanıyor. "Onlar

nerede olduğunu biliyorum, baba." Nefes almaya çalışıyorum ama acıya dayanmak çok zor. "Baba, kamyonu bizimle birlikteydi ama şimdi orada değil."

"Geliyorum," diyor. "Büyükbabanı arıyorum ve geliyoruz." Arka planda bir kapının çarptığını duyuyorum.

"Onu bulana kadar buradan ayrılmayacağım..." Sesim kesiliyor. "Onsuz buradan ayrılmayacağım."

"Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız. Sen iyi misin?"

"Bacağım kırıldı," diye itiraf ediyorum ona. "Başka ne olduğundan emin değilim. Umurumda da değil. Baba, o olmadan buradan gitmiyorum." Ona söylerken dişlerim sıkılıyor ve etrafımdaki herkesin beni dinlediğini umuyorum.

"Elimizden geldiğince çabuk orada olacağız," diye beni temin ediyor. "Charlie." Sesi neredeyse kesik kesik. "Bir saatten az bir süre içinde orada olacağım." Ona cevap vermiyorum. Veremem, sesim kesilir ve o zaman hayatının en uzun saati olur. Bunun yerine telefonu kapatıyorum ve orada bekleyen memura uzatıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor telefonu benden alarak. "Birkaç sorumuz var ve uyanık görünen tek kişi sizsiniz." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Araçta kaç kişi vardı?"

"Altı," diye cevap veriyorum. "Ben Waylon'la ön taraftaydım," diyorum sesim kesilerek, "dördü arkadaydı. Brock, Everleigh, Jennifer ve Autumn."

"Waylon," diye tekrarlıyor, sanki doğru duymamış gibi. "Cartwright?" Hemen adını söylüyor ve ben başımı sallayınca tıslıyor. "Kahretsin," diye küfredip başını sallıyor.

"Bu onun kamyoneti." Kamyonetini gösteriyorum. Telsizini çıkarıp bir şeyler söylüyor ama benim gözlerim itfaiyecilerin arka kapıyı kesmek için Jaws of Life'i kullanmalarını izliyor. Kapıyı çıkarıyorlar ve neden nefesimi tuttuğumu bilmiyorum. Her şey ağır çekimde oluyormuş gibi geliyor. Jennifer'ın kahverengi saçları yerine sarı saçları ortaya çıkıyor. Autumn yere düşüyor ve saçında kan olduğunu görüyorum. İtfaiyeciler arabadan çıkarken inliyor.

Böylece sağlık görevlileri müdahale edebilir. Caddenin karşısından feryat sesleri geliyor ve bakıyorum ki bir kadın enkaz halindeki araçlardan birinin yanında oturuyor, yanında da yolda yatan bir adam var. Sağlık görevlileri adamın yanından uzaklaşırken adamın gevşek eli kadının elinde ve kadının başı adamın üzerine düşüyor. Sağlık görevlilerinin itfaiyecilere başlarını salladıklarını görüyorum ve adamın gittiğini anlıyorum. Gözlerim kamyonu geri dönüyor ve bir itfaiyecinin kabine girip kollarında bir kadını çektiğini görüyorum. Kırık bacağıma rağmen ayağa kalkıp Jennifer'ı bulup bulmadıklarına bakmak için acele etmek üzereydim ki adamın Everleigh'i yavaşça dışarı çıkardığını gördüm.

"Ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor ve ben de diğer iki aracın enkazına bakıyorum.

"Her şey çok hızlı oldu," diye itiraf ediyorum. "İleri baktım ve Waylon sanırım kontrolü kaybetti. Direksiyonu kırdı ve sonra sanki havaya uçuyormuşuz gibi hissettim."

"Ne kadar hızlı gittiğini biliyor musunuz?" diye soruyor memur ve ben başımı sallıyorum.

"Lütfen," diye yalvarıyorum ona, "gidip kız arkadaşımın içeride olup olmadığına bakabilir misiniz?"

Başını sallıyor ve ayağa kalkmış, ellerinde sessizce hıçkırarak ağlayan başka birinin ifadesini alan başka bir memura doğru yürüyor. Önce ona, sonra bana, sonra da bana gelmeden önce yere bakıyor.

"Araçta sadece beş kişi vardı," diyor usulca, başka ne söyleyeceğinden emin değil.

"Bu imkânsız." Başımı sallıyorum. "Hepimiz oradaydık." Sesimdeki hayal kırıklığıyla kamyoneti işaret ediyorum.

"Bay Cartwright bu gece içiyor muydu?" diye soruyor, ben de başımı

sallıyorum. "Hayır, bütün gece su içti," diyorum ona, "çünkü araba

kullanıyordu.

"Durumu nasıl?" diye soruyorum, bana bakmaktan kaçınıyor. "Kötü mü?" Diye soruyorum ve biri onun adını söylüyor.

Memur önce bana sonra da sağlık görevlisine baktı. "Geri geleceğim." Benden uzaklaşıyor ve ben de sağlık görevlisine bakıyorum.

"Gidip başka birine yardım etmen gerekiyor çünkü ben gitmiyorum" diye onu bilgilendiriyorum. Başını sallıyor ve benden uzaklaşmak için ayağa kalkıyor.

Gözlerim pikapta, Jennifer'ın kamyonetten çıkmasını bekleyerek ne kadar oturduğumu bilmiyorum. Kamyonetin diğer tarafında, sürücü kapısında itfaiyecileri görüyorum. Kim ya da ne olduğunu bilmediğim bir şeyi bekliyorlar. Bir arabanın kapısının çarptığını duyuyorum ve kafamı kaldırdığımda babamın bölgeyi kapatan sarı banda doğru yürüdüğünü görüyorum. Polis onu durdurmaya çalışıyor. "Oğlumdan bir telefon aldım" diyor, bana bakarak ve ben doğruluyorum.

"Baba," diye sesleniyorum ve o da bana doğru koşuyor, hemen arkasından da büyükbabam geliyor.

Kamyonu görece kadar yaklaştığında babam "Lanet olsun," diye yemin ediyor. "Charlie." Dizlerinin üzerine çöktü. "Yaralanmışsın." Boynumu tutup sıkıyor.

"Baba," diye başlıyorum, ellerimi kollarına koyarak. "Baba, Jennifer'ı bulman gerek."

"Sen neden bahsediyorsun?" diye soruyor büyükbabam, diğer tarafıma geçerek.

"Kimse nerede olduğunu bilmiyor," diyorum. "Etrafta insanlar var, ne yaptıklarını bilmiyorum ama kimse onu aramıyor."

Tam başka bir şey söyleyecektim ki yan tarafa baktım ve bir minibüsün geldiğini gördüm. İki kapı açılıyor ve orada bulunan polis memurlarına doğru yürüyorlar. İlkinin başka bir minibüs takip ediyor. İçlerinden biri bize yaklaşıyor ve büyükbabam yanımda duruyor.

"İyi akşamlar, ben Teğmen McCaffrey," diye kendini tanıtıyor. Önce büyükbabama, sonra da bana bakıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, "kız arkadaşım kayıp."

Başını sallıyor. "K-9 birimimiz geliyor ve ayrıca bir arama ekibi oluşturuyoruz," diye bilgi veriyor ve sonra babama bakıyor. "Sadece gün ışyınca daha fazlasını göreceğiz."

"Boş ver," diyorum, ayağa kalkmaya çalışıyorum ama yüzüm buruşuyor, "yaralanmış olabilir ve yardıma ihtiyacı var."

"Charlie," diyor babam usulca, "onu bulacağız."

"Bu arada," diyor Teğmen McCaffrey, "seni hastaneye götürüp tedavi ettirsek iyi olur."

"Onu bulana kadar hiçbir yere gitmiyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

"Charlie." Büyükbabam şimdi yanıma çöküyor. "Bence gidip tedavi olmalısın ve seni iyileştirdiklerinde buraya geri dönebilirsin."

"Hayır," diye çıkışıyorum ona, "Gitmiyorum."

"Sırtını ağaca dayayıp burada oturarak onun için hiçbir şey yapamazsın," diye gerekçelendiriyor. Haklı olmasından nefret ediyorum ama onu bırakmamın imkanı yok.

"Kalacağım," diyor bana. "Burada kalıp onlarla birlikte arayacağım ve sana söz veriyorum onu bulana kadar durmayacağım."

"Daha fazla güvenebileceğim başka kimse yok," diyor babam. "Bacağını alçıya almamız uzun sürmez," diye beni ikna etmeye çalışıyor, "sonra gelip aramaya yardım edebilirsin."

Büyükbabama bakıyorum. "Bana söz ver."

"Seni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadım," diye gerçeği söylüyor, "ve şimdi de yapmayacağım. Söz veriyorum aramaktan vazgeçmeyeceğim ve döndüğünde birlikte arayabiliriz."

Önce ikisine sonra da teğmene bakıyorum. "Tamam, ben gidip halledeyim." Boğazımdaki yumru bir beyzbol topu gibi. "Ama ben buraya geri geleceğim."

Başını salladı. "Kulağa hoş geliyor." Bekleyen sağlık görevlisine el sallıyor, o da bir sedyeye koşup geliyor.

Beni ambulansa bindirdiler ve babam da benimle geldi. Tansiyon aletini üzerime koydular. "Ne oldu lan?" diye sordu babam.

"Arabayı sürüyorduk ve bir an için başını çevirdi. Sonra tek bildiğim havada uçtuğumuz." Yutkunuyorum. "Uyandığımda baş aşağı duruyordum. Gösterge paneline yapışmıştım." Babam dirseklerini dizlerine koyuyor ve başını öne eğiyor. "Baba," diye sesleniyorum ve gözlerinde yaşlarla bana bakıyor.

"Seni kaybedebilirdim," diye mırıldanıyor sonunda. "O lanet kamyonu gördün mü?"

"Jennifer, dışarıda bir yerde."

Elini benimkinin üzerine koydu. "Onu bulacağız." Eli benimkini sıkıyor. "Onu bulacağız."

"Onu bulduğumuzda, onunla evleneceğim," diyorum ve bana bakıyor. "Eğer yapabilirsem onunla bu gece evleneceğim." Bana hiçbir şey söylemiyor. Sadece başını sallıyor çünkü ambulans duruyor ve kapılar açılıyor.

Sağlık görevlisi doktorla tansiyonum ve diğer şeyler hakkında konuşmaya başlıyor. "Sadece bacağımın kontrol edilmesi gerekiyor," diyorum ona, "sonra gideceğim."

"Seni kontrol edelim." Babama baktı. "Röntgene ihtiyacımız var." Beni koridorda götürüyorlar ve Waylon'ın babasının oğlunu aramak için odalara girip çıktığını görüyorum.

Beni röntgene götürdüler ve bacağımın iki yerden kırık olduğu ortaya çıktı. Doktor ameliyatla ilgili bir şeyler söyledi. Başımı kaldırıp baktığımda bir saatten fazla zaman geçtiğini görüyorum ve yan tarafımdaki kesiği dikmek ve alçıyı takmak için birini getirdiklerinde sanki beş gün geçmiş gibi hissediyorum.

Yatağın kenarında oturmuş hemşirenin yarayı kapatmasını beklerken başımı kaldırdığımda büyükbabamın kapıda durduğunu görüyorum. Doğruluyorum ve babam ayağa kalkıp yatağın yan tarafına geliyor. "Ne yapıyorsun burada?" diye sordum ama yüzündeki ifade ilk ipucum olmalıydı.

"Charlie," diye adımı söylüyor ve sesi boğuk çıkıyor.

"Onu buldun mu?" Yataktan atlamaya hazırım. Babamı tutup ayağa kalkıyorum, ayağımın acısını görmezden geliyorum. "Nerede o?" Belki onu içeri taşıyorlardır diye omzunun üzerinden bakıyorum.

"Onu bulduk." İçeri giriyor ve önümde duruyor. Onu buldukları için duyduğum rahatlama o kadar büyük ki göğsüm patlayacakmış gibi hissediyorum.

"Aman Tanrım," diyorum gülümseyerek. "Nerede o?" Ona gitmeye hazırım.

"Charlie," diyor tekrar ve sesi düz. "Çok üzgünüm." İşte o zaman hayatımın asla eskisi gibi olmayacağını anlıyorum. O zaman hissettiğim acının sonsuza kadar benimle kalacağını biliyorum. İşte o zaman tüm hayallerimin paramparça olduğunu anlıyorum. İki kelime söylüyor ve sonra karanlık beni ele geçiriyor. "O gitti."

Dördüncü Bölüm

Sonbahar

Sekiz yıl sonra.

Önümdeki bilgisayar ekranına bakıyor, bir yandan kâğıttaki rakamları ekliyor, bir yandan da bilgisayarın yanında dumanı tüten sıcak kahvemi içiyorum. Kağıtların yanında telefonum çaldığında yere bakıyorum ve arayanın kardeşim Brady olduğunu görüyorum. Cevap verirken yüzümü bir gülümseme kaplıyor, "İyi günler." Bilgisayar ekranının üst kısmına baktığımda saatin öğleden sonra biri biraz geçtiğini görüyorum.

"Hey," diye iç geçiriyor Brady. Ses tonu alçak ve bir şeylerin ters gittiğini hemen anlıyorum. "Ne oldu?"

"Senin neyin var?" Ona hemen cevap veriyorum. "Çıplak dergiler almak için biriktirdiğin öğle yemeği paranı biri çalmış gibi konuşuyorsun." O

Bunun üzerine kıkırdıyor ve beni biraz rahatlatıyor.

"Keşke bu o tür bir sorun olsaydı," diyor ve ben kahve fincanını yavaşça yere bırakıyorum.

"Beni korkutuyorsun," diyorum usulca, benim kadar eski olan ahşap masa sandalyesinde arkama yaslanarak. "Neler oluyor?"

"Hastanedeyim," diye cevap veriyor ve midem hemen boğazıma düğümleniyor, "ve bu hiç iyi değil."

Boynumun arkası karıncalanıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Ben babam," diyor ve vücudumdaki her bir hücre sanki boşaltılıyor da buz gibi suyla yeniden dolduruluyormuş gibi hissediyorum.

"Ne oldu?" Kendimi aşmamaya çalışıyorum ama yine de gözyaşlarım akıyor.

"Sana söylememi istemedi." Sadece bu cümle bile beni olduğum yerde durdurmalı. Babam tüm hayatım boyunca ya da en azından anılarımı oluşturabildiğim sürece benim dayanağım oldu. Annem ben bebekken vefat etti. Bir gün hastalandı ve ardından yirmi dokuz yaşında ölümcül olduğunu öğrendi. Bana sarılırken çekilmiş fotoğrafları var, sonsuza dek o sahnede donup kalmış. Asla hayatına devam etmedi, asla yeniden evlenmedi. Onun hayatı kardeşim, ben ve tabii ki büyük büyükbabamın yarattığı içki fabrikasıydı. "Az önce onkologla görüştük."

"Ne?" Elim önümdeki masaya çarptı. "Onkolog," diye fısıldıyorum başım dönerken. İyi ki oturuyorum çünkü yere düşebilirdim ama bu sefer ayağa kalkmama yardım edecek babam yoktu.

"Dördüncü evrede ve ona fazla ömür biçmiyorlar." Gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken Brady'nin sesi çatlıyor. "Eve gelmen gerekiyor."

"Elbette," diye kabul ediyorum hiç düşünmeden. Son altı yıldır eve gitmediğim gerçeğini unutuyorum. O kasabaya bir daha asla adım atmayacağımı söylediğim gerçeğini unutuyorum. En iyi arkadaşımın ve erkek arkadaşımın benim yüzümden öldüğü gün hayatımın sona erdiği gerçeğini unutuyorum.

"Sana söylediğim için çok kızacak," diyor Brady ve sesindeki hüznle karışık acıyı duyabiliyorum.

"Çok kötü," diye cevap veriyorum, onun için güçlü olmaya çalışarak. Altı yıl önce ayrıldığımda, her şey Brady ve babamın üzerine yıkıldı. Viski üretiminin yanı sıra barı da devralmaya yardım etmemiz planlanmıştı, ama şimdi hepsi Brady'nin. "Elimden geldiğince çabuk oraya geleceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Sesindeki yorgunluğu duyabiliyorum ve ona yardım etmediğim için duyduğum suçluluk, ruhumdaki suçluluk duygusunu daha da artırıyor. "Ayrıntılar için beni ara."

"Ararım." Mildred'in yüzünde bana bakar bakmaz kaybolan bir gülümsemeyle odaya girdiğini gördüğümde başımı kaldırıyorum. "Seni seviyorum." O meşum geceden sonra, son sekiz yıldır yaptığım bir şey bu. Ona onu sevdiğimi söylemeden telefonu asla kapatmam.

"Ben de seni seviyorum," diye cevap veriyor ve elim yavaşça kulağımdan inip telefonu masanın üzerine koyarken bağlantıyı kesiyor. Gözlerim telefonda, trans halindeyim.

"Hey." Mildred sandalyemin yanına geliyor ve yanına çömeliyor. Beyaz saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş ve muhtemelen bir kurdeleyle bağlanmış bir at kuyruğu şeklinde ensesinden geriye doğru toplanmış. Son kırk yıldır aynı stile sahip. Sıcak ela gözleri beni izliyor. "Ne oldu?"

"Babam." Kelimeler ağızından alçak bir tonda çıkıyor. Elini benimkinin üstüne koyuyor. "Durumu iyi değil."

"Ah, tatlım." Sesi şefkatle doluydu. Altı yıl önce buraya taşındığımda edindiğim ilk arkadaşım. Kasabanın içinden geçtim ve

Yerel bir motelde birkaç gece kaldım, moteli işleten çok tatlı bir adam vardı. Nereye ait olduğumu bilmiyordum ama burada, hiçliğin ortasında kimsenin beni tanımadığını biliyordum. Kimse hikayemi bilmiyordu. Kimse bana nefretle, öfkeyle ya da acıyarak bakmıyordu. Ben sadece Autumn'dum, kasabadaki yeni kız. Bir gün üçe çıktı ve dördüncü gün, yerel lokantada bir parça turta yerken Mildred içeri girdi. Dar kot pantolonu ve dar bluzuyla kendine güveni tamdı ve gümüş rengi saçları beni bir anda ikiye katladı. Doğruyu söylemek gerekirse, onun yaşındayken onun vücuduna sahip olsaydım, muhtemelen ben de aynı şekilde giyinirdim. Yanımdaki tabureye oturdu ve konuşmaya başladık. Kasabadaki yerel barı işletiyordu ve bir garson eksigi vardı, ben de neden olmasın diye düşündüm. Şimdi, altı yıl sonra, defterlerini tutarak ve yoğun günlerde burada yan yana çalışarak işletmesine yardımcı oluyorum. O benim için bir anne figürüne en yakın şey.

"Eve gitmem gerek." Sadece bu düşünce bile kusma isteği uyandırıyor. Geçtiğimiz altı yıl boyunca hiç eve gitme isteği duymadım. Her gece yatmadan önce evimi düşünüyor muyum? Evet. İyi bir anı mı? Hayır. Kâbuslar bundan oluşur. Hayatta nefes alıp vermemin ve aslında yaşamamamın sebebi bu. Gerçekte, sekiz yıl önce öldüm. O gece durmayan tek şey kalbim. Diğer her şey durdu.

"O şeytanlarla yüzleşme zamanı." Gözlerim tekrar onunkilere kaydı. Yakın olmamıza rağmen kaza hakkında hiçbir fikri yoktu ve ben de ona söylemeyecektim. Onun için ben sadece Autumn'dum, bu küçük kasabada dolaşan ve kalan kayıp kız. Beni ben olduğum için sevdi, gülümsemek zorunda olduğu için gülümseyen Sonbahar. Gülen ve sonra güldüğüm için büyük bir suçluluk hisseden Sonbahar. Her sabah midesinde yanan bir delikle uyanan ve kalbinin onu bu ıstıraptan ne zaman kurtaracağını merak eden Sonbahar. "Bir şeylerden kaçtığını biliyordum. Sen bir insan kabuğusun." Elimi sıktı. "Kaçmayı bırak." Bana hüznü bir gülümseme veriyor. "İnan bana, ben de kaçtım ve keşke kaçmasaydım." Onun sırları olduğunu biliyordum; o da benim sırlarım olduğunu biliyordu. Sanırım bu yüzden birbirimize bağlandık. İkimiz de bu sırları kalbimize o kadar yakın tutuyoruz ki kimsenin içeri girmesine izin vermeyeceğiz.

"Geri döneceğim," dedim ona, "yerime geçeceğini sanma." Burası artık benim evim, istediğim tek ev.

"Senin yerini asla dolduramam." Ayağa kalkıyor ve sekiz yıl önce yirmi yedi dikiş atılan başımın yan tarafını öpüyor. Yaralarımın en küçüğüydü.

Önümdeki kâğıtlara bakarak derin bir nefes alıyorum. "Bunu bitirip ayarlamalarımı yapacağım," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Hayır, yapmayacaksın." Masanın üzerinden kâğıtları aldı. "Yukarı çıkacaksın, eşyalarını toplayacaksın ve babana gideceksin." Başımı yana eğiyorum.

"Kaba olmak sana yakışmıyor." Ona gülmemeye çalışıyorum ama ters ters bakınca kendimi tutamıyorum.

"Sopayı getirmemi ister misin?" Barın arkasında tuttuğu beyzbol sopasından bahsediyor, biri bir şey yaparsa diye ve kendini savunmak zorunda. Aynı zamanda kadın olan bir bar sahibi olmak zor. Herkesin onunla uğraşmaması gerektiğini bildiğinden emin oluyor.

"Peki, ben gidiyorum." Sandalyeden kalktım. "Geri döndüğümde, o sandalye için bir minder getireceğim."

"Hmm." Başını sallıyor. "Eğer seni geri götürürsem."

Elimde olmadan başımı arkaya atıyorum ve ellerimi çırparak gülüyorum. "Beni seviyorsun."

"Aşk güçlü bir kelime, kızım." Kızım dediğinde yumuşuyor. "Şimdi buradan çık ve babana git." Gözleri yaşlarla doluyor. "İhtiyacın olursa beni ara, gelirim."

"Eğer gelirsen çok kızacak," diyorum ona. "Maço olduğunu düşünmeni istiyor."

Şimdi gülme sırası Mildred'de. "Olabildiğince maço biri." Başını sallıyor. Yıllar boyunca beni ziyarete geldi ve Mildred'le her zaman birbirlerinden daha iyi olmaya çalıştılar. Hatta içki içmeye kadar varırdı ki, Mildred'den yüz kilo fazla olduğu için o kazanırdı.

Ofisten çıkıp yan kapıyı açarak barın üstündeki stüdyo daireme çıkan ahşap merdivene yöneldim. Kendimi içeri attım, yatağa gidip üzerine oturdum. "Bunu yapabilirsin," diyorum kendime. "Başka seçeneğin yok." Tek taraflı bir konuşma yaparken bacaklarım aşağı yukarı hareket ediyor. "Kalk ve git." Ellerimi yatağın kenarına koyup ayağa kalkıyorum. "Bunu yapmak zorundayım."

On iki saat sonra, kasaba tabelasının önünden geçerken, içimdeki korku o kadar sert ve hızlı bir şekilde yükseliyor ki ellerim direksiyonu kavıyor. Kalbim anormal bir şekilde hızlanıyor ve kendimi bir maratону tamamlamış gibi hissediyorum. Yükselen safrayı yutmaya çalışırken göğsüm yükselip alçalıyor. Derin bir nefes alıp veriyorum, sonra ağzımdan nefes alıyorum, radyo o kadar yumuşak çalıyor ki nefesim onu bastırıyor.

Ağaçların içlerindeki canavarları saklıyormuş gibi görüldüğü yolda ilerlerken karanlık neredeyse katlanılamayacak kadar fazla. Beş saat önce durmalı ve yolculuğuma yarın devam etmeliydim ama sorun olmayacağını düşündüm. Ama olmadı. Artık asla ama asla gece araba kullanmıyorum. Bu yüzden çalıştığım barın üst katında oturuyorum. Hatıralar çok canlı, panik atak ise dayanılamayacak kadar güçlü. Bu son olduğunda kenara çektim ve yolun kenarında uyudum. O günden sonra sadece ve sadece gün ışığında araba kullandım. Bazen hava kararmaya başladığında sorun olmuyordu ama gece olur olmaz araba kullanmıyordum.

O kadar düşünceler içindeydim ki, bir daha asla gitmek istemediğim yolda gittiğimi bile fark etmiyordum. O kadar düşünceler içindeyim ki yüzümden akan gözyaşlarını fark etmiyorum. O kadar düşünceler içindeyim ki kaza yerinde olduğumu bile fark etmiyorum.

Arabayı hayatımın değiştiği yolun kenarında durduruyorum. Arabayı park edip yolun karşısındaki, kamyonun ormana daha da girmesini engelleyen ağaca bakıyorum. Kapıyı açıp önce bir ayağımı sonra diğerini dışarı atarken ellerim titriyor. Yola üç adım atıyorum ve etrafıma bakıyorum. O geceye dair anılar hızla geri geliyor ve diğer araçların nerede olduğunu görüyorum. Yol ayaklarımın altında dönüyormuş gibi hissediyorum, ya da belki de ayaklarımı bir daire içinde hareket ettiriyorum, sanki kafamın içinde tekrar tekrar izliyormuşum gibi.

Ayaklarım ağaca doğru ilerliyor, gece sessiz, bir cırcır böceği bile ses çıkarmıyor. Yoldan çimenlere doğru adım attığımda, ağacın hemen yanına dikilmiş beyaz tahta haçı göreceğim kadar yaklaştığımda sanki dünya durmuş gibi. Etrafında yeşil bir çelenk asılı. Elimi ağzıma götürüyorum, hasta olacağımı düşünüyorum. Dalların kırılma sesini duyduğum anda gözlerimi kapatıyorum. Kafam yana doğru uçuyor ve onun karanlığın içinden çıktığını görüyorum. "Burada ne halt ediyorsun?" Sesindeki zehir yine nefesimi kesiyor. Ona bakmak için bir saniyemi ayırdım. Sekiz yıl hepimizi değiştirdi ama Charlie perili gözleri dışında neredeyse aynı görünüyor. Sanki spor yapıyormuş gibi daha iri bir vücudu var ve yüzündeki kırışıklıklar onu daha sert gösteriyor.

Hata yok; Charlie Barnes o gece olanlardan beni sorumlu tutuyor. Bildiği kadarıyla, tek sorumlu o değil. "Merhaba, Charlie."

Beşinci Bölüm

Charlie

Gözlerimin bana oyun oynadığını düşündüm. Bu ilk kez olmuyor, özellikle de ben buradayken. Sırtımı ağaca yaslamış otururken, ellerim soğuk ve ıslak zeminde, sanki ona dokunabilecekmişim gibi. Onu buldukları yerde, hayatını kaybettiği yerde. Haftada birkaç kez gelip oturduğum yer. Eskiden her gündü, ama şimdi burada ya da mezarının başında olmak arasında gidip geliyorum. Karanlıkta arabasından inişini ve hayatlarımızın değiştiği yola çıkışını izledim, ayakları onu bir çemberin içinde dolaştırıyordu, muhtemelen o geceki dehşeti yeniden yaşıyordu. O bana doğru yürürken karanlıkta ağacın kabuğundan yukarı doğru kaydım. Hayatımın şu anki cehennem çukuruna dönüştüğü sahneye doğru.

Diktiğim beyaz tahta haçın ve her ay yerine koyduğum çelengin bulunduğu yere doğru adım attığını gördüğümde gözlerim fal taşı gibi açıldı. Burada, karanlığın içinde duruyorum, bedenim gergin ve yanıyormuş gibi yanıyor.

Tüm bunları durdurabilecek kadına bakarken öfke duyuyorum. Tek bir sözyle beş kişinin daha hayatını değiştirebilecek olan kadına. Bencil, işte bu o ve vücudundaki her bir kemikten nefret ediyorum.

Gecenin sessizliği neredeyse sağır edici. Önde dururken kısa sarı saçlarının bir o yana bir bu yana hareket edişini izliyorum. Kendime engel olamıyorum, umurumda da değil. "Burada ne halt ediyorsun?" Sesimin sertliği içimde hissettiklerimden daha uysal. Bu kadına duyduğum nefret ruhumu besliyor. Dünyadan nefret ediyorum. Her gün çektiğim acılar yüzünden tüm dünyadan nefret ediyorum. Ama kimseden Autumn'dan nefret ettiğim kadar nefret etmiyorum.

Vücudu titriyor gibi görünüyor, sanki kar fırtınasında ceketsiz dışarıdaymış gibi. "Merhaba Charlie," diyor usulca.

"Sana bir soru sordum," diye homurdanıyorum, bir yandan kibar olmaya çalıştığını görmezden gelirken bir yandan da yüzünde akan gözyaşlarını izliyorum, hakkı olmayan gözyaşları. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Babam hasta." Sesi kırık çıkmıştı. "Burada fazla kalmayacağım." Vücudunun daha da titremesini, kollarının karnını sarmasını izliyorum. Onu son gördüğümünden bu yana geçen altı yılda çok değişmiş; bir deri bir kemik kalmış gibi görünüyor.

Yüzü hayalet gibi. "Eve geliyorsun ve ilk geldiğin yer burası mı oluyor?" Tiksintiyle söylüyorum.

"Gelmemeliydim." Başını sallıyor, elini kaldırıp yüzünden akan yaşları siliyor.

"Evet, haklısın. Yapmamalıydın," diye çıkışıyorum ona. "Umalım da bu seni son görüşüm olsun." Tepkisini görecektense kadar uzun süre burada durmuyorum. Onun yerine dönüp karanlığa, öldüğü ağacın yanından geçip sekiz yıl sonra gözlerim kapalı bulabildiğim patikaya doğru yürüyorum.

Uzaktan bir araba kapısının kapandığını duyuyorum ve onun olduğunu anlıyorum. Gece yarısı olduğuna göre o olmalı. Onu gördüğümde yanımdan geçen bir arabanın sesi beni yana çeviriyor. Evime geri yürümem kırk beş dakika sürüyor. Sık ormandan açıklığa çıktığımda, ahırın yanından geçip doğruca dört yıl önce taşındığım eve yürüyorum. Araziyi satın aldığımızda bir ana evle birlikte gelmişti ama dökülüyordu. Bu yüzden ailem evi yavaş yavaş yeniledi ve bittiğinde aşağı inip buraya taşınmama yardım ettiler.

Ailem Jennifer'la paylaştığım evde boğuluşumu izlerken kendinden geçmişti. Jennifer'a ait hiçbir şeye dokunmamıştım. Kıyafetleri hala benimkilerle birlikte dolapta asılıydı. Kıyafetleri hala çekmecelerde katlanmıştı. Bıraktığı her şey hala dışarıda, dokunulmamış haldeydi. Jennifer'la paylaştığımız evden taşınmayı hiç istememiştim ama pes ettim. Onlarla her gün kavga etmekten daha kolaydı. Kendimin bir kabuğuydum. Hâlâ kendimin bir kabuğuyum. Sadece artık bunu herkesten nasıl saklayacağımı öğrendim.

Arka merdivenlerden çıkıp sürgülü kapıya gidiyorum. Kolu tutup çekerek açtığımda klimadan gelen soğuk havanın hemen üzerime çarptığını hissediyorum. Mutfığa gitmeden önce küçük paspasın üzerinde botlarımı tekmeliyorum. Doğruca buzdolabının üzerindeki dolaba gidiyor, kanepeye gitmeden önce yarısı dolu viski şişesini alıyorum. Oturuyorum ve şişeyi sehpanın üzerine koyuyorum. Kapağını çevirerek odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve şişeyi ağzıma götürüp kehribar rengi sıvıdan büyük bir yudum almadan önce köşede bir yere düşmesini izliyorum. Yemekten sonra yürüyüşe çıkmadan önce biraz içtiğim için yanma artık neredeyse yok.

"Lanet olsun." Kafamı sallıyorum, bir yudum daha almadan önce zihnimde Sonbahar'ı görüyorum ve kanepenin minderlerine geri oturuyorum. Jennifer bir metre toprağın altında çürürken o orada canlı bir şekilde duruyor, nefes alıyordu. Gözlerinin bakışını görmezden geliyorum, en az benimkiler kadar, hatta daha fazla perili. Jennifer'ın onu suçlamamı istemeyeceğini görmezden geliyorum. Kehribar rengi sıvıdan bir yudum daha alırken tüm bunları görmezden geliyorum. Gözlerim sehpanın ortasında duran, Jennifer'la tanıştığımız ilk gecedan kalma, yanında durduğum ve kolumu omzuna doladığım kareye gidiyor. Onunla evlenmemiş olmanın pişmanlığını her gün içimde taşıyorum. Onu sonsuza dek benim yapmamak her zaman en büyük hatam olarak kalacak.

Resme baktığımda kalbim her zamanki baskıyı hissediyor, ardından yavaş yavaş keder geliyor. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatmadan önce uzun bir nefes daha çekiyorum ve hayatımın sona erdiği güne geri dönüyorum.

O hastane odasında, büyükbabama bakarken. Yüzündeki soğukkanlı ifade, kalbimde zaten bildiğimi düşündüğüm ama henüz aklımda olmayan şeyi söylüyordu. "O öldü." Bu sözler beni dizlerimin üzerinde durdurdu ve yemin ederim bir dakikalığına bayıldım. İki güçlü kolun beni kaldırıp yatağa yerleştirdiğini hissedene kadar tek gördüğüm karanlıktı.

Karanlıktan çıktım. "Hayır!" İnançsızlıkla başımı salladım. "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır," diye tekrar tekrar söyledim. "Yalan söylüyorsun," diye tısladım ona. "Yalan söylüyorsun. O gitmedi." Babama baktım, bana bunun doğru olmadığını söylemesini istiyordum. Ama gözlerinden, bana bakışından bana yalan söylemediğini anlayabiliyordum.

"Çok, çok özür dilerim." Sesi, o anda ruhum ne kadar kırılmışsa o kadar kırılmıştı. Sanki yarım, lanet olsun, tüm benliğim onunla birlikte gitmişti. Sanki bir parçam sonsuza dek kaybolacaktı.

"Ona gitmeliyim." Yataktan çıkmak için döndüm. "Gidip onunla birlikte olmalıyım."

"Gidemezsin." Büyükbabam gelip yatağın yanında, babamın yanında durdu.

"Kordon altına alındı; kimse içeri giremez." Bu sözleri söyledi ve o anda ondan nefret ettiğimi düşündüm. Bana bunu söylediği için ondan nefret ediyordum.

"Neredeydi o?" diye sordum, sesim de kalbim gibi ölüydü.

Büyükbabam babama baktı, bana söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değildi. "Sen söyleyene kadar durmayacak," dedi babam dedeme.

"Pencereden uçtu. Çarpmanın etkisiyle öldü." Bu sözleri söylediğinde tek bildiğim yana dönmek zorunda kaldığım ve her yere kustuğumdu.

"Kahretsin," dedi büyükbabam birini çağırmak için odadan çıkarken. Hemşire geri geldi ve gelip temizlemesi için birini çağırdı.

Babam bana içecek bir şeyler getirmeye gitti ve tek yapabildiğim krem rengi duvara bakmak oldu. "Nerede o?"

"Adli tabibe gönderilecek," diye mırıldandı usulca. "Orada bir otopsi yapılacak."

"Peki ya diğerleri?" Dürüst olmak gerekirse umurumda olmasa da sordum. O anda, ben dahil herkesin ölmüş olmasını diledim.

"Waylon da başaramadı," dedi büyükbabam ve başımı yatağa yaslayıp gözlerimi kapattım, bir daha asla uyanmak istemiyordum. Ama ne yazık ki uyandım.

Her gün alarm çalıyor ve her kim dinliyorsa nedenini sormak zorunda kalıyorum. Neden beni burada tutuyorlar? Gözlerim tekrar açılıyor, viskiden bir yudum daha alırken karanlığı içime çekiyorum, hemen ardından kalkıp yatak odasına gidiyorum. Şişeyi komodinin üzerine bırakıp yatağın örtüsüne uzanıyorum.

Başımı kaldırıp tavana bakıyorum. "Seni özlüyorum," diyorum boş odaya, "her lanet gün." Gözlerim kapanıyor. "Keşke burada olsaydın," diye mırıldanıyorum gözlerim ağırlaşırken. "Keşke orada olsaydım." Karanlık beni almadan önce söylediğim son sözler bunlar.

Yandan alarm çaldığında beş dakika geçmiş gibi geliyor. Elimi uzatıp hareket ettiriyorum ve viski şişesini yere düşürüyorum. Her yere saçılıyor. Dirseğimin üzerinde ayağa kalkıp etrafı cam kırıklarıyla dolu kehribar rengi sıvıya bakıyorum. "İşte bu bir uyanış," diyorum ve yatağın diğer tarafına geçip bir çift ayakkabı aldıktan sonra süpürgeyi almaya gidiyorum. Camları süpürüyorum. Temizlemeyi bitirdiğimde "İyi bir alkolü boşa harcamışım," diye mırıldanıyorum. Yatağın başucundaki sehpa, Jennifer'ın resmine bakıyorum. "Günaydın bebeğim," diye onu selamladıktan sonra dönüp duşa giriyorum.

Otuz dakika sonra, dumanı tüten sıcak sade kahvemi kaptığım gibi arka kapıdan çıkıyorum. Merdivenlerden inip arka bahçeye doğru yürürken botlarımı giydiğimde saçlarım duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Yan tarafa bakıyorum, güneş yavaş yavaş doğuyor.

Aletleri sakladığımız kulübenin hemen yanına park etmiş iki siyah kamyonetin yanından geçip bahçenin kırmızı ahırın bulunduğu uzak köşesine gidiyorum. Ahırın ortasındaki ofis binasına doğru ilerliyorum. Cam kapıyı açıp ışıkları yaktıktan sonra resepsiyon masasının önünden geçerek ofisime doğru ilerliyorum. "Güne başlama zamanı." Sandalyemi çekiyorum. "Ölüme bir gün daha yaklaştım."

Altıncı
Bölüm
Sonbahar

Çalan zillerin yumuşak sesi yorgandan uzanıp kapatmama neden oldu. Zaten uyuyor gibi değildim. Yan tarafa dönüp telefonumu aldım ve kolum tekrar yorganın altına girmeden önce kapattım. Kazadan birkaç gün sonra babamla birlikte tekrar taşındığım odaya bakıyorum. Sekiz yıldan uzun bir süredir bu odaya girmemiştım, sekiz yıl ve bu odada hiçbir şey değişmemiştı. Annemin büyüdüğü ve ailesi öldüğünde bize miras kalan ev. Brady bu evle hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu, çünkü bu evi ne kadar çok sevdiğimi biliyordu, bu yüzden on sekiz yaşına girer girmez buraya taşınmamı umursamadı. Waylon'un nefret ettiğı bir evdi çünkü on beş yatak odası olmayan bir evde oturmak ona göre değildi. Ondan nefret etmem için bir neden daha vardı ama ben bunu görmezden geldim.

Diğer tarafıma dönerek pencereye baktım. Gün ışığı odanın içine süzülürken perde açıldı. Vücudum önden ve arkadan bir Mack kamyonuyla ezilmiş gibi hissediyor. Birkaç kez göz kırpyorum, pencereden başka bir yere bakmıyorum, ta ki derin bir nefes alıp yorganı üzerimden atıp yataktan çıkana kadar. Yatağın alt kısmında duran uzun kazağa uzanırken serin hava beni ürpertiyor. Onu üzerime sararak kendime bir fincan kahve yapmak için mutfığa gidiyorum.

Kiler dolabına doğru yürürken, kardeşimin en azından kahve yapmak için bir şeyler almak üzere dışarı çıktığını görüyorum. Kendime bir fincan kahve doldurmadan önce bir cezve kahve yapmak için ayarlıyorum, onu alıyorum ve arka kapıya doğru yürüyorum, onu açıyorum ve arka güvertede durmadan önce fırtına kapısını itiyorum. On yıl önce burası bana miras kaldığında babamın benim için koyduğu salıncaklı sandalye ılık esintiyle hafifçe sallanıyor. Yürüyüp salıncağa oturmak yerine, basamaklara doğru yürüyorum ve en üstteğine oturup tarlaya bakıyorum. Sıcak sade kahvemden bir yudum alırken kuş cıvıltıları sabah havasını dolduruyor. Aklım dün geceye ve asla görmek istemediğim tek kişiyle yüz yüze gelmeye gidiyor

Tekrar. Bu bir ironi miydi yoksa karma mıydı? Her neyse, Charlie'nin altı yıldır hiç değişmediğini gördüm.

Yani, görünüşü kesinlikle değişmişti. Her zaman yakışıklıydı ve nefret bunu kesinlikle gölgelememişti. Yıllar önce yaptığımız son konuşmanın sözleri kafamın içinde dolanıyordu. Aynı zamanda bu evde kaldığım son geceydi, ondan sonra, şehri terk etmeden hemen önce babamın yanına taşındım.

"Sarhoş olduğunu biliyordun lan!" diye kükredi yüzüme; yüzü acı ve nefretle doluydu. Gözleri öfke doluydu. Kapımı çalıp ödümü kopardığında da saat sabahın biriydi. "Bunu sen yaptın." Yüzü bana doğru ilerledi. "Onu durdurabilirdin."

"Denedim," dedim sonunda, "anahtarları bana vermesini sağlamaya çalıştım."

"Yeterince uğraşmadın." Sözleri, derinin altına giren küçük cam kırıkları gibi içime işledi. "O mezarda onunla birlikte cehennemde çürüyen sen olmalıydın." Bana söylediği son şey buydu, sonra arkasını döndü ve gecenin karanlığında bir hırsız gibi ormana doğru tökezledi. Bacaklarım altımdan çekildi ve gün ışıyana kadar orada bir o yana bir bu yana sallanarak oturdum.

Kahvemden bir yudum aldım, gözlerimi kapattım ve son gözyaşımı da kırıştırdım. Eve dönmenin tüm bunları geri getireceğini biliyordum. Sadece bunun için yeterince güçlü olacağımı umuyordum.

Ayağa kalkıp telefonumun çaldığı içeri girmeden önce kahveyi bitiriyorum. Fincanı lavaboya koyuyorum, telefona koşmuyorum. Yatak odasına geri döndüğümde telefon çalmayı kesiyor. Telefonu elime aldığımda kardeşimin aradığını görüyorum.

Tam onu geri arayacaktım ki bana bir mesaj gönderdi:

Sadece kontrol ediyorum. Uyandığında beni ara.

Telefonun hoparlörünü açıp onu geri arıyorum. "Hey," diyor telefonu açtığında, "seni uyandırdım mı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum, yastıkları toplayıp yatağın ayak ucuna atarken. "Ayaktaydım ve işimin başındaydım."

"Dün gece çok geç geldin," diye hatırlatıyor bana, "uyumalıydın."

"İyiyim," diye onu temin ediyorum, Charlie'yle karşılaştığımı söylemekten kaçınıyorum. Babamla ilgili yeterince derdi var. Benim ve nasıl olduğum hakkında endişelenmesine gerek yok. "Duşa girip biraz çörek almayı ve babama sürpriz yapmayı planlıyordum."

"Sence bu ne zaman olacak?" diye soruyor bana. "Çünkü kıcıma tekme basmak isteyecek ve bunu yaptığında ondan uzakta olmayı tercih ederim."

Ona gülüyorum. "Yaklaşık bir saat içinde. Hâlâ hastanede mi?"

Gülme sırası Brady'de. "Sence o inatçı adam orada olması gerekirse hastanede kalır mıydı? Hemşireye 'Bütün bunları kendi lanet evimde yatarak da yapabilirim' demiş." Yastıkları alıp tekrar yatak başlığına koyuyorum.

"Kulağa doğru geliyor," diyorum, "muhtemelen burada olduğum için kıcıma tekme basacak."

"Konuşmamız gereken daha çok şey var" diyor ve ben de oturuyorum. "İşin bitince bara uğramaya ne dersin?"

"Kulağa hoş geliyor." Gözlerimi kapatıyorum. "Ses tonundan

hoşlanmadığımı da belirtmek isterim." "Not ettim, küçük kardeşim," diye

karşılık veriyor usulca. "Sonra görüşürüz."

"Seni seviyorum," diyorum bitirme düğmesine basmadan önce, sonra kalkıp duşa giriyorum. Omuz hizasındaki saçlarımı ellerimle kabartmadan önce tarıyorum. Her zaman uzun saçlarım vardı ama artık omuzlarımdan daha uzun olmasına izin vermiyorum.

İçimi dolduran korku, açıklayamadığım ya da kelimelere dökemediğim bir şey. Dizleri delikli açık mavi kot pantolonumu üzerime geçirdikten sonra kotun tam bel kısmına oturan ve karnımı birazcık gösteren gri atletimi alıyorum. Siyah çantamı kapıp beyaz spor ayakkabılarımı giymeden önce gri kazağımı alıp üzerime geçiriyorum.

Ön kapıdan çıkıp arabama doğru yürüyorum, kapıyı açıp direksiyona geçtiğimde ellerim titriyor. "Her şey yoluna girecek," diyorum kendime. "Olabilecek en kötü şey zaten oldu."

Tanıdık yollardan ilerliyorum, Ana Cadde'ye dönüyorum ve doğruca hayatımda tattığım en iyi şekerli çörekleri yapan küçük kafeye gidiyorum. Caddeye park edip arabadan iniyorum ve kapıyı kapatıyorum. Etrafıma baktığımda insanların çoktan bana baktığını görüyorum. Bir kadın başını çevirip iki kez bakıyor, burada olmam karşısında ağzı bir karış açık kalıyor.

Bunun beni rahatsız etmesine izin vermemeye çalışıyorum; şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım. Ayrılmadan önce tam iki yıl boyunca buna katlanmak zorunda kaldım. Parmakla göstermeler, odaya girer girmez fısıldaşmalar, herkes kazanana kadar küçümseyici yorumlar ve açıklamalar ve ben de toparlanıp ayrıldım.

Pastanenin kapısını açtığımda, şekerli güzelliklerin kokusuyla hemen saldırıya uğradım ve ağzım sulandı. Tezgâhın arkasındaki Maddie adındaki kadın bir tepsiyi vitrine yerleştirirken başını kaldırıp bakıyor. "Şey, ben olacağım." Ellerini önlüğüne siliyor. "Bu Autumn Thatcher değil mi?" Bana gülümsüyor. "Çok güzel görünüyorsun."

"Merhaba, Bayan Maddie." Ellerimin ve sesimin titrediği gerçeğini saklamaya çalışarak tezgâha doğru yürüyorum.

"Bir deri bir kemik kalmışsın." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Bulunduğun yerde seni beslemiyorlar." Sesinde ve gözlerinde endişe var.

Gülüyorum. "Ev yemeği gibisi yok sanırım," diyorum ona. "Bir kutu çörek alabilir miyim?" Kutuya bakıyorum. "Yarısı şekerli, yarısı pudralı."

"Elbette, küçük hanım." Doldurmak için bir kutu alıyor ve arkamdan gelen zil sesi kapının açıldığını gösteriyor. Tanıdığım biri mi acaba diye ellerim titremeye başlıyor. Yani, burası küçük bir kasaba. Asıl soru, kim olacak?

Boynum ısınıyor ama Maddie'nin bana mavi-beyaz kutuyu uzatmasını beklerken kafamı çevirip arkama bakmıyorum. Tutarı hesaplıyor ve ben de ona ödüyorum. Başımı eğiyorum ve sırada bekleyen iki kişinin yanından geçiyorum. Şanslıyım ki beni tanıyan biri değil. Göğsüm sıkışıyor, nefes almak gittikçe zorlaşıyor. Arabama doğru aceleyle ilerlerken artık nefesim küçük küçük geliyor. Arabaya bindiğimde, ellerimi direksiyona koymadan önce çörekleri yanımdaki koltuğa bırakıyorum. Nefesime odaklanmaya çalışırken başım öne düşüyor, panik atağın ortasında olduğumu biliyorum. Şehirden ayrıldığımdan beri altı yıldır panik atak geçirmemiştim.

Gözlerimi kapatıp ona ve sonra yirmiye kadar sayıyorum. Ancak yüze geldiğimde kendimi biraz olsun daha iyi hissediyorum. Arabayı çalıştırıp ailemin evine doğru yola çıkıyorum. Sokak söğüt ağaçlarıyla kaplı ve yolda ilerlerken içimi bir huzur kaplıyor. Sanki hiçbir şey bana zarar veremezmiş ve burada olmam sorun değilmiş gibi.

Garaj yoluna girip babamın kamyonetinin arkasına park ettikten sonra bir kutu çörek alıyorum. Fırtına kapısının çarparak kapandığını duyduğumda bir ayağımı kapıdan dışarı atmıştım. "Tanrı aşkına burada ne işin var?" Sesi kocaman bir kucaklama gibi geliyor ve kendimi yıkılmaktan alıkoymak için gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Bunun yerine ona dönüyorum ve gözyaşlarımla karışık olsa da yüzüme kocaman bir gülümseme yerleştiriyorum.

"Tek kızına böyle mi hoş geldin diyorsun?" Büyüdüğüm eve çıkan dört basamağı çıkarken, solgun görünmesine ve onu son gördüğümünden beri yaklaşık otuz kilo vermiş olmasına aldırmadan soruyorum. "Özellikle de çöreklerle geldiğimde."

Kutuyu elimden alıp yere koyduktan sonra beni kocaman bir ayı gibi kucaklıyor. İliklerime kadar hissettiğim bir sarılma. Ne olursa olsun, her şeyin yoluna gireceğini bildiğin bir sarılma. Bilmediğim bir sarılma.

Bu ana kadar özledim ve ihtiyaç duydum. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor kulağıma, ama kolları etrafımdan hiç ayrılmıyor. "Kardeşin mi aradı seni?" Kollarında aynı anda hem gülüyor hem de ağlıyorum. "Onun kıcını tekmeleyeceğim."

"Kıcını tekmeleyeceğim" -kucaklamasından kurtulup çörek kutusunu almak için eğiliyorum- "buradan Timbaktu'ya kadar." Gri gözlerinin içine bakıyorum. "Neden bana söylemedin?" Yumuşak bir sesle soruyorum ve derin bir nefes alıyor.

"Bu neyi değiştirecekti?"

"Birincisi, senin için burada olacaktım," diye çıkışıyorum.

"Bebeğim, buradan kaçtın çünkü bu seni öldürüyordu." Büyük ve güçlü elini yüzüme koydu. "Seni buraya geri getirmeye çalışacağımı mı sanıyordun?" Başını sallıyor. "Bunu yapmamın imkanı yok."

"Senin için burada olmayacağım diye bir şey yok," diyorum ona, en az onun kadar inatçı bir şekilde, "ve bana söylemediğin için sana kızmayacağım da." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Ama bu kutuyu yere koyduğun için kızgınım." Çörek kutusunu kaldırıyorum. "Ya mahvolursa?"

Kıkırdıyor. "Hadi seni içeri götürelim ve çöreğinin yanına bir bardak süt alalım."

"Baba, ben artık on yaşında değilim." Onunla birlikte eve girmek için dönüyorum. Ev gibi kokuyor ve itiraf ediyorum, özlediğim gerçeğini gömdüm. Burada olmak istediğim ama bunu hak etmediğim gerçeğini gömdüm. Her şeyi gömdüm ve şimdi kapı açık olduğu için tüm gücüyle geri geliyor. Kapıyı ne kadar çabuk ya da ne kadar hızlı kapatmaya çalışırsam çalışayım, baskı benden daha güçlü. Anılar o kadar hızlı ve çabuk geliyor ki durduramıyorum.

"Ne kadar kalacaksın?" diye soruyor, iki bardak alıp ikisine de süt doldurmaya giderken ben de bir sandalye çekip oturuyorum.

"İhtiyacım olduğu sürece." Ağzımdan çıkan kelimeler ikimizi de şaşırttı. Aslında bu haftayı düşünüyordum ve sonra geri dönecektim.

ama burada olmak, babamı görmek, burada olmam gerekiyor. Burada olacağım.

Tam bir şey söyleyecekti ki fırtına kapısı açıldı ve sonra çarparak kapandı. Baktığımda Brady'nin eve girdiğini gördüm. "Beni avlayacağını düşündüm" - ellerini kalçalarına koymuş, ona ters ters bakan babama bakıyor- "bu yüzden ikimizi de zaman ve enerjiden kurtardım." Alt dudağımı ısıyorum. "Ayrıca, çörek aldığını duydum." Bana yandan sarılmak için eğiliyor ve başımın üstünü öpüyor.

Babam bir bardak daha çıkarırken o da yanımdaki sandalyeyi çekiyor. "Peki ne hakkında konuşuyoruz?"

"Şehirde ne kadar kalacağımı," diye cevap verdiğimde önce bana sonra da babama bakıyor.

"Peki o zaman," diyor kutuyu açarak, "şimdi Thatcher's ve Sweet Southern Country Whiskey hakkında konuşmak için iyi bir zaman." Bir ona bakıyorum, bir de elinde iki bardak sütle masaya dönen babama; babam kendi sütünü almak için geri dönmeden önce sütleri önümüze koyuyor.

"Ne olmuş onlara?" Yirmili yıllardan beri ailemize ait olan içki fabrikasını soruyorum. Büyük büyükbabam kendi viskisini yapar ve arabasının bagajında satardı. İçki yasağı sona erdiğinde, Sweet Southern Country Whiskey içki imalathanesini ve ona bağlı Thatcher's adında bir bar açtı. Aynı anda hem üretip hem de satarak aracıları aradan çıkaracağını düşündü. Bir oğuldan diğerine geçti. Babam babasından devraldı ve babam hazır olduğunda sadece kardeşime değil, ikimize de devredecek.

"İşler pek iyi görünmüyor," diyor babam ve ben kafam karışmış bir şekilde ona dönüyorum.

Brady pudralı çörekten bir ısırık alarak, "Bu çok hafif bir ifade," diyor. "Bu çok hafif kalıyor." Bana doğru bakıyor. "Yılın geri kalanına dayanabilir miyiz bilmiyorum."

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Sen neden bahsediyorsun?" İkisine de bakıyorum, gözlerim bir ileri bir geri gidip geliyor.

"Hiçbir şey..." Babam bir sandalye çekti. "Umdüğümüz kadar verimli."

"Baba," diye homurdanıyor Brady, "saçmalamayı kes. Öğrenecek."

"Neyi öğrenecek?" Ona soruyorum, sonra babama bakıyorum. "Bana söylemediğiniz şey ne?"

"Birkaç büyük sözleşme kaybettik," diye itiraf ediyor babam.

"Birkaç tane," diye mırıldandı Brady. "Daha çok hepsi gibi. Cartwright'lar hâlâ kin tutuyor diyelim," diye açıklıyor Brady ve ben soluk soluğa kalıyorum. "Kasabadaki hiçbir restoran bizim viskimizi içmiyor," diye devam ediyor, "ve viski çevredeki tüm yerlere sızıyor." Gözlerimi kırıştıyorum ve kalbimin göğsümden çıkacağını sanıyorum. "Stokumuz var; sadece onunla yapacak bir şeyimiz yok. Beş aydır hiç satış yapmadık." Sadece bu düşünce bile akıl almaz. Eskiden yok satardık ve insanlar ürünlerimizi almak için bekleme listelerinde olurdu.

Onlara baktım. "Peki ya bunu dünya çapında piyasaya sürmeye ne dersiniz?" diye sordum. "Bir web sitesinden satmak?"

"Yapabileceğimiz çok şey var," diyor kardeşim. "Yardım edip edemeyeceğinizi soracaktık." Babama bakıyor. "Ama babam hayır dedi."

"Öyle mi dedi?" Babama ters ters bakıyorum. "Mirasımın hortumlandığını bilmem gerektiğini düşünmüyor musun?" Başını sallıyor.

Babam sakince, "Senin yeterince işin vardı," diyor. "Bunu halledebilirdik."

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. "Siz ikiniz için nasıl gidiyor?" Ayağa kalkıp masadan uzaklaşmadan önce cevap vermesini beklemiyorum. "Hadi gidelim." Kardeşime bakıyorum.

Ağız çörekle doluydu. "Nereye?"

"Kitaplara bakmak istiyorum," diyorum ona, "neyle çalışacağımıza bakalım."

"Daha çöreğimi bile bitirmedim," diye homurdanıyor ama sandalyesinden kalkıyor. "Ne kadar otoriter olduğunu unutmuşum."

Ben de kendi çöreğimi aldım. "Sanırım ben de unuttum." Çörekten bir ısırık alıyorum. "Şimdi işe koyulalım."

Yedinci Bölüm

Charlie

Kamyonetin kapısını çarparak kapattım ve karşısında Earl's Diner yazan kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı çekip açtığımda aynı anda tabakların ve kapların buluşma sesini duyuyorum. Doğruca yuvarlak deri taburelerin olduğu uzun tezgâha yürüyüp birine oturuyorum ve öğle yemeği vakti olduğu için tıklım tıklım dolu olan mekâna bakıyorum. "Hey, Charlie." Isabel'in elinde iki tabak tuttuğunu görmek için bakıyorum. "Hemen geliyorum." Bana utangaçça gülümsüyor, ben de ona sırtıyorum.

"Acele etme, Isabel," diyorum, onun geri gelmesini beklerken parmaklarım gergin bir şekilde tezgâha vuruyor.

"Size ne getireyim?" diye soruyor usulca, garson defterini çıkararak.

"Pastırmalı burger alayım," diyorum, "yanında da patates kızartması ve

halka."

"Hepsi bu mu?" diye soruyor, mavi gözleri parlıyor. Başımı sallıyorum ve ona göz kırpyorum. Dönüp uzaklaşmadan önce bana sırtıyor. O uzaklaşırken gözlerim kışına takılıyor.

kalçalarını bir o yana bir bu yana sallıyor.

"N'aber Charlie?" Fred'in yanımda oturduğunu görmek için ona bakıyorum. "Pek bir şey yok," diye cevap veriyorum. "Dışarıdaydım ve öğle yemeği için uğramaya karar verdim."

"İyi seçim," diyor ve ben de gri pantolon, flanel gömlek ve askılı pantolon giyen yaşlı adama bakıyorum. "Yeni atlar aldığınızı duydum."

"Doğru duymuşsun," diyorum ona geçen hafta aldığımız beş yeni attan bahsederken. "Vaktin varsa gelip onları alıştırmaya yardım edebilirsin."

Başını salladı. "Elbette," diyor, "çok uzun zaman oldu."

Isabel dönüp Fred'in önüne bir fincan kahve koyarken, benim önüme de kahverengi bir torba koyuyor. "Bu on iki yetmiş dört eder," diye anons ediyor. Elimi arka cebime atıp cüzdanımı çıkarıyorum ve tezgâha bir yirmilik atıyorum.

"Üstü kalsın, Isabel." Ayağa kalkıyorum.

"Umarım yakında görüşürüz," diyor yirmiliği tezgâhtan alıp sırtımdan önce.

"Görüşebiliriz." Lokantadan çıkmadan önce sırtıyorum. Kamyonetime doğru yürümeden önce bana teşekkür eden bir çift için kapıyı açık tutuyorum.

Evimin önüne çekiyorum ve evime girmek yerine doğruca ofise gidiyorum. Gözlerim kırmızı ahıra gidiyor ve birkaç eğitmenin atları ahırdan çıkardığını görüyorum.

Ortasında Mustang Creek Çiftliği yazan ön kapıyı çekip açıyorum. Ahırın belgelerini alır almaz adını bu koymuştum, kendi damgamı vurmuştum. Bekleme odasındaki beş sandalyenin önündeki resepsiyon masasının etrafında yürüyorum.

On yıl önce, Barnes terapi çiftliğini genişletmek için Montgavin'e taşındım. Babamın yirmi yaşındayken iki atla başlattığı bir şey. Başlangıçta, TSSB semptomları ile eve gelen askerlerle başladı. Her gün gelip atlarla birkaç saat geçiriyorlardı. Daha sonra bunu istismarcı evlerden gelen kadınlara, anksiyete yaşayan ve özel ihtiyaçları olan çocuklara kadar genişletti. Bu, iyileşmeye farklı bir yaklaşım. Şimdi Güney'in her yerinde ahırları var. Başlangıç için şehre geldim ve sonra Jennifer ile tanıştım ve bu şubeyi devralmaya karar verdim. Şimdi insanlarla çalışan yirmi beş atımız var. Çiftlikte elli kişi çalışıyor ve yirmi terapist tüm müşterilerimizle bire bir çalışıyor.

Her iki dünyanın da en iyisine sahiptim: aşık olduğum kadın ve hızla büyümeye başlayan yeni şube. Sonra birkaç saniye içinde her şey bitti ve ben değişmiş bir adam oldum. Sanırım altı ay boyunca her günümü sarhoş geçirdim. Gözlerimi açtığım andan kapattığım ana kadar sarhoştum ve sis içindeydim. İşe gelmeye çalışıyordum ama sonunda masamın ortasında duran viski şişesiyle ofisimde sızıp kalıyordum. Sarhoş olmadığım her saniyeden nefret ediyordum çünkü onu görmediğim tek zaman buydu. Onu yanımda hissetmiyordum. Beni sevdiğini söylediğini ya da adımı çağırdığını duymadım.

Ne kadar sarhoş olursam, ailem araya girene kadar kendimi ona o kadar yakın hissediyordum. Sadece ailem değil, babam, büyük büyükbabam, büyükbabam, tüm amcalarım ve kuzenlerimin çoğu. Ben baygınken beni yerden kaldırdılar ve çocukluk evimde dünyaya kızgın bir şekilde uyandım. Asla geri alamayacağım şeyler söyledim. Dünyada beni en çok seven insanları incittim. Babamın canına okudum ve yere düştüğünde onu tekmelemeye devam ettim. Büyükbabam ve kuzenlerim Ethan ve Gabriel beni kelimenin tam anlamıyla ensemden tutup evimden dışarı çıkardılar. Beni lanet olası soğuk bir duşa attılar ve soğuk hindi olmamı izlediler.

Ben öfkelenirken onlar orada oturdular. Ben kederim için tüm dünyayı suçlarken. Hepsinin gözlerindeki üzüntü ve acıyı görüyordum ve ailemin hala hayatta olan oğulları için gözyaşı dökmesini izlemek beni rahatsız ediyordu. Benim için gözyaşı dökmelerini istemiyordum. Özellikle de yardımı kabul etmeden önce bir bedenin yaratabileceğini düşündüğümünden daha fazla gözyaşı döktüğümü izledikleri için. Doktorları ve sayamayacağım kadar çok terapisti dinledim. Bu

Çünkü içimde taşıdığım öfke ve hiddet kanımı besliyordu. İyiymişim gibi davranırdım ve sonra yalnız kaldığımda tüm dünyadan nefret ederdim. Kimsenin görmeyeceğı saatlerde içerdim. Bugün olduğum adam oldum. Gurur duymadığım bir adam. Nefret ettiğimi düşündüğüm bir adam. Kaybolmuş ve asla bulunamayacak bir adam.

Koridordan ofisime doğru yürüdüm ve çantamı masanın üzerine fırlattıktan sonra mutfağı gidip bir şişe su aldım ve ofisime geri döndüm.

Oturmak için siyah sandalyeyi çekerek çantayı açtım ve üzerinde katlanmış bir not bulunan hamburgeri çıkardım. Notu açarken sarılı hamburgeri masanın üstüne koyuyorum.

Uzun zaman oldu. Neden bu gece uğramıyorsun?
Isabel

Notu tekrar katlayıp masamın yanındaki çöp kutusuna attıktan sonra hamburgerin paketini açıp bir ısırık alıyorum. Yapmaya başladığım bir başka şey de kadınlarla dönüşümlü olarak birlikte olmaktı. İlk kez başka biriyle yattığımda eve gelip kustum, sonra Jennifer'ın mezarına gidip onunla birlikte yattım. Başımı onun soğuk mezar taşına koyup beni affetmesini istedim. Bir dizi tek gecelik ilişki. Bir dizi isimsiz kadın. Bir dizi yüzsüz kadın. Hiç şaşmadan, sikimi onlara sokar sokmaz, tek gördüğüm oydu. İçkiden de olabilir. Her neyse, umurumda değildi. Perşembe, Cuma, Cumartesi ve Pazar günleri gidip onunla oturur, sonra dışarı çıkar, sarhoş olur ve rastgele birini becerirdim. Yıllar geçtikçe, geri döndüğüm birkaç kişi oldu, ama onları becermek dışında, onlardan tek bir şey istemedim. Ve bu kimse için sürpriz değildi. Beni tanıyan herkes hikayemi biliyordu, kalbimin sadece ve sadece bir kadına ait olduğunu biliyordu. Kalbimi asla bir başkasına veremezdim, o artık benim bile değildi.

Hamburgerden bir ısırık daha aldıktan sonra patates kızartması ve halkaları poşetten çıkarıyorum ve bilgisayarı başlatmak için fareye dokunuyorum. İncelemem gereken e-postaları açıyordum ki ofise gelen bot seslerini duydum.

Kafamı kaldırdığımda Emmett'in koridorda ofisime doğru yürüdüğünü görüyorum. Kot pantolon ve dirseklerine kadar çekilmiş uzun kollu bir gömlek giymişti. Daha iyi günler görmüş bir şapka kafasına ters oturmuş. Ahırdan gelen toz ve kum yüzüne bulaşmış. "Hey," diye selamlıyor, ofise girerken beni izliyor, "Ben de seni arıyordum."

"Çok zor değil," diyorum, "beni bulduğundan beri."

"Komik," diye karşılık veriyor, gülmüyor. Emmett bu işe benimle birlikte başladı. Onu her şeyden sorumlu olması için işe aldım, burayı evim haline getireceğimi düşünmemiştim ama sonra ikimiz yan yana çalışabilelim diye kaldım. Son on yıldır benim sağ kolum ve sahip olduğum en yakın arkadaşlarımdan biri. Hıyarlık yaptığım zaman bana söyler, ki bu itiraf etmek istediğimden daha sık olur. Beni en iyi halimde de gördü, en kötü halimde de gördü.

"Ne var ne yok?" Hamburgerimden bir ısırık alarak sordum.

"Duydum." Sadece bana bakıyor ve kaşlarını birbirine çarpıyor.

"Üzgünüm, bana bundan biraz daha fazlasını vermen gerekecek." Gülüyorum. "Bu şifreli bir kelime falan mı?"

"Bu sabah şehirdeydim," diyor ve ben yine ona bakakalıyorum. "Tanrım, bana bunu söyleteceksin, değil mi?"

"Sana söyletmekten başka çarem yok çünkü ne demeye çalıştığın hakkında hiçbir fikrim yok." Hamburgeri tekrar elime alıyorum.

"Sonbahar," diye adını söylüyor ve ben hamburgeri paketin üzerine bırakıyorum. Kanım buz gibi oldu. "Birisi onu bu sabah kasabada çörek alırken görmüş." Ağzımdaki yemeği çiğniyorum, tadı aniden ekşiyor ve kusmadan önce yıkamak için su şişesini kapıyorum. "Görüyorum ki duymamışsın."

"Duymama gerek yoktu," diyorum sonunda, sandalyemde arkama yaslanarak. "Onu dün gece gördüm."

Gözleri yuvalarından çıkmak üzereydi. "Pardon?"

"Dün gece kaza yerinde karşılaştık," diye açıklayınca tısladı. "Onu kollarımı açarak karşıladım."

"Eminim öyledir," diye alay ediyor. "En son ne zaman karşılaştığınızı duydum, o yüzden hayal edebiliyorum." Omuz silkiyorum ve onun tek yaptığı başını sallamak oluyor.

Odadan çıkarken onu izliyorum ve en son karşılaştığımız zamanı düşünüyorum. Ormanda yürüyordum, çoğunlukla tökezliyordum. Amacım kazanın olduğu yere gitmekti ama onun yerine kendimi onun evinde buldum. Merdivenlerden çıkıp kapısına vurduğumda evin karanlığı belirdi.

Kapıyı açıp dışarı adımını atar atmaz yüzüne doğru kükredim, "Sarhoş olduğunu biliyordun lan!" Yüzündeki şok ve dehşet beni durdurmalıydı ama hiçbir şey beni durduramazdı. Kırmızı gördüm. "Bunu sen yaptın." Sebep olduğu hasarı görebilmesi için yüzüm onunkinin içine girdi. "Onu durdurabilirdin!"

"Denedim," dedi sonunda, sesi çatlıyordu. "Anahtarları bana vermesi için onu ikna etmeye çalıştım."

"Yeterince uğraşmadın." Bunu söylediğimde sanki ona vurmuşum gibi yüzünü buruşturdu. "O mezarda onunla birlikte cehennemde çürüyen sen olmalıydın." Döndüm ve tökezleyerek ormana geri döndüm. Bir an omzumun üzerinden bakarak onun dizlerinin üzerine çöküşünü izledim.

O olaydan sonra kasabayı terk etmişti ve şimdi geri dönmüştü. Ne için dönmüştü? Hiçbir fikrim yok ama bildiğim bir şey var. Onun yüzünü bir daha asla görmek istemiyorum.

Akşam yemeğinden sonra, güneş batmak üzereyken evden çıkarken etrafıma bakıyorum ve ahırda çalışan kimsenin kalmadığını görüyorum. Atım dışarıda beni bekliyor, ben de yemek sonrası gezintim için ona biniyorum. Patikadan aşağı inerken onu daha hızlı ve daha hızlı gitmesi için zorluyorum, ki bunu muhtemelen

Gözlerim kapalı. Sonunda onu ahıra geri götürdüğümde ve karanlık geceye çıkmadan önce ona su verdiğimde terden sıırsıklam olmuşum.

Jennifer'a gitmeden önce duş alıp almamayı tartışıyorum. Bunun yerine, geri döndüğümde duş almaya karar vererek ormana doğru ilerliyorum. Bugün nereye gideceğimi düşünürken ayaklarım patikadan aşağı iniyor. İki yerden biri: kaza alanı ya da mezarlık. Düşüncelerim dün geceye ve Sonbahar'la yüzleşmeye geri dönüyor, mezarlığı seçiyorum.

Ormanda yürürken, kuş cıvıltılarını ve dalların kırılma seslerini dinleyerek akılsızca yoluma devam ediyorum. Siyah dökme demir kapıyı çekerek açıyorum ve iki basamak çıkıp çakıl taşlı yolu takip ederken gıcırtiları duyuyorum.

Ona doğru yürürken başım eğik, kafamı kaldırdığımda mezar taşının önünde diz çökmüş bir figür görüyorum. Vücudum geriliyor, kanım buza dönüşüyor. "Bu ne cüret!" Kelimeler ağzımdan çıkıyor, gecenin içinde yankılanıyor. Autumn başını kaldırıp bana bakıyor, gözlerindeki yaşları görebiliyorum ve bu beni daha da öfkeliendiriyor. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Charlie," ayağa kalkarken fısıltıyla adımı söylüyor, "Bilmiyordum."

"Bunu duymak istemiyorum," diye tıslıyorum ona, dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiğim bu kadına. Kendimden, Waylon'dan, beni yanına almak yerine Jennifer'ı benden almaya karar verenden daha fazla, "Seni görmek istemiyorum; ne burada, ne kaza yerinde, ne de başka bir yerde."

"Özür dilerim." Başını yana çevirip benden uzaklaşmaya başlamadan önce kelimeler ancak fısıltı halindeydi.

"Ne dediğimi anladığını bilmem gerek" -sözlerimi duyunca durdu- "Senin soluduğun havayı solumak bile istemiyorum."

Başını yana çevirirken göğsünü soluduğunu görüyorum, gözleri benden mezar taşına doğru bakıyor. "Onu seven tek kişi sen değilsin," diyor benden uzaklaşmadan önce, ağaçların arasından koşup gecenin içinde kaybolurken beni onu izlemekle baş başa bırakıyor.

Sekizinci Bölüm

Sonbahar

Arabanın kapısını kapattım ve dönüp etrafa bakmak gibi aptalca bir hata yaptım. Kasabaya gelmeyeli bir hafta olmuştu ve görülmeyeli de bir hafta olmuştu. Bu da demek oluyor ki fısıltılar geri döndü, parmakla göstermeler, uzun zamandır buralarda olan bazı yaşlı insanların bakışları. Ayrıca Cartwright ailesine bağlılıkları da var. Derimden çıkmak üzereymişim gibi hissettiğim bir hafta, aynı zamanda kardeşimin ve babamın her gün yanımda olmasını ne kadar özlediğimi fark ettiğim bir hafta. Her ne kadar birbirimizi sık sık FaceTime'dan görsek de, bu asla bir insanı gerçek hayatta görmekle aynı şey değil. Onlara sarılabilmek ya da ters ters bakabilmek yüz yüze çok daha iyi.

Bu beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum ama her seferinde içimi kemiriyor. Eğer babam hasta olmasaydı ve onların içki fabrikasında ve barda yardıma ihtiyaçları olmasaydı, çok hızlı bir şekilde gitmiş olurdum. Kahretsin, burada bile olmazdım.

Ofisin arka kapısını açtım, belime bağladığım pazen gömleğim bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Üzerimde son sekiz yıldır buradaki dolabımda duran siyah kot pantolonum ve beyaz kolsuz bir bodysuit var. Botlarımın topuklarının sesi büyük odada yankılanıyor. Yolumda durup içeride başka biri olup olmadığını duymak için kulak kabartıyorum ama beni boşluğun sesi karşılıyor. Saatime baktığımda sabah dokuzu biraz geçtiğini görüyorum. Sütunların yanından geçip ofise yürüyorum, çantamı masanın önündeki sandalyeye bırakıyorum. Ofisin etrafı kapalı, ama pencerelerden içki odasını görebiliyorsunuz.

Telefonumu elime alıp kardeşime mesaj atıyorum.

Ben: Erken kalkan yol alır.

Dışarı çıkmadan önce telefonumu masanın üzerine koyuyorum ve barın bulunduğu binanın önüne doğru ilerliyorum. Uzun ahşap koridorun duvarları şirketin ilk kurulduğu zamanlara ait resimlerle dolu. Büyük büyükbabamın iki arkadaşıyla birlikte durduğu bir resim yıllar geçtikçe soluyor. Bu resmi gördüğümde hep gülerim çünkü üç mafya babasına benziyorlar. Sonra resimler siyah beyazdan renkliye geçiyor. Bir resim hepimizin evinde sergilenen bir resim. Ben doğduğumda annemle babamın resmi. Annem hastaneden yeni çıkmış ve babam da hemen buraya gelmek zorunda kalmış. İçki fabrikasına girer girmez bu fotoğrafı çekmişler. Babam Brady'yi tutarken annem beni kucağına almış gülümsüyor. Bar bölümüne açılan sallanan kapıdan geçerken resme bakıp gülümsüyorum.

Ahşap zemin yıllar içinde yıpranmış ama hâlâ parlak. Özel partilere ve hatta tadım etkinliklerine ev sahipliği yapmanın harika olacağını düşündüğüm arka taraftaki alanın yanından geçiyorum. Her şey olmadan önce üzerinde çalışacağım bir şeydi bu. Bar alanına doğru yürürken tavan açılıyor ve barın ne kadar güzel olduğuna bir göz atıyorum. Barın etrafındaki çıplak kırmızı tuğla, onu çevreleyen koyu metal kaplamaya karşı göze çarpıyor. Rustik bir havası var ama aynı zamanda neredeyse modern. Büyük kahverengi kare bar alanı mekânın ortasında yer alıyor ve kare metal parça, üzerinde kullanıma hazır farklı bardaklarla birlikte asılı duruyor.

Zaman içinde kullanılmış eski ahşap variller de dekora yardımcı oluyor. Koyu kahverengi deri tabureler bar alanının etrafını sararken, küçük yuvarlak masalar dış duvar alanına dağılmış durumda. Hiç kullanılmayan mutfak olduğu tarafa doğru yürüyorum ve bir fincan kahve yapmaya başlıyorum. Neden burada hiç yemek sunmadığımızı merak ederek mutfaka bakıyorum. Bunun yapmak istediğim başka bir şey olduğunu biliyorum. Tüm bu planlarım vardı, onları kağıda dökmek için heyecanlıydım ve sonra kaza oldu. Ondan sonra başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Zamanda donup kalmıştım, bazen hala orada donup kaldığımı düşünüyorum.

"İşte buradasın," diye arkamdan bir ses duydum ve kot pantolon ve mavi bir tişört giymiş kardeşimin içeri girdiğini görmek için baktım. "Bir kahve alacağım."

"Bu senin 'Autumn, bana bir fincan kahve yapar mısın lütfen' deme şeklin mi?" Ona soruyorum ve o sadece sırtıyor.

"Neredeyse," diyor, "sadece birkaç kelime eksik."

"Evet," diye cevap veriyorum, iki beyaz fincan alıyorum. Onları yere koyuyorum ve sıcak sade kahveyle dolduruyorum. "Özellikle de lütfen kelimesi." Cezveyi yere bırakıp benimkini almadan önce ona kendi fincanını uzatıyorum ve bir yudum almadan önce kokluyorum. "Sabahları kahveden daha iyi bir şey var mı?"

"Evet." Sırtıyor. "Sabahları daha iyi bir şey var."

"Daha iğrenç olabilir misin?" Kalçamı tezgâha yaslayıp bir ayağımı diğerinin üzerine koyarak soruyorum, gözlerim odanın içinde geziniyor. "Neden bu mutfak kullanmıyoruz?" Ben soruyorum, o bana bakıyor. "Biraz bar yemeği sunabiliriz. Bilirsin, içki ve yemek, böylece daha geç kalırlar?"

"Önce kapıdan girmeleri gerekiyor. Dün gece üç müşterimiz vardı. Yedi buçukta kapattım." Kahvesinden bir yudum daha alıyor. "Ve eminim ki senin burada olup olmadığını görmek için gelmişlerdir." Gözlerimi kapatıyorum, kendime eninde sonunda geçeceğini söylemeye çalışıyorum ama muhtemelen hayatımın geri kalanında böyle olacağını biliyorum. Ben bir dışlanmışım. Konuştuğumda bu noktaya geleceğini biliyordum. Sadece bu kadar uzun süreceğini düşünmemiştim. Yine de asla geri dönüp yaptığım şeyi yapma kararımı değiştirmezdim.

"İyi ki şehrin dışındaki küçük B and B'ye uğrayıp bir alana bir bedava kampanyasını bırakmışsınız," diye hatırlatıyorum ona hazırladığım küçük broşürü. Neyse ki otel sahibinin benim kim olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu, bu yüzden broşürleri resepsiyona koymaktan memnun oldu.

"Bundan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak." Döndü ve mutfaktan çıktı.

Barın önünde durup ona "Bir yerden başlamalıyız" dedim. "Belki beşten yediye kadar mutlu saatler sunabiliriz," diyorum ona, muhtemelen yıllardır yaptığı ama işe yaramayan şeyler öneriyorum, "ama bir yemek spesiyali ile. Bir alana bir bedava gibi ama hamburger sipariş etmeniz gerekiyor."

"Lokantaya gitmek varken neden buraya hamburger sipariş etmeye gelsinler ki?"

"Lokantada bir sürahi bira alabilir ya da yeni viski aromalarını deneyebilir misiniz?" Karşı çıkıyorum.

"Sanırım," diye kabul ediyor, "ama bu sahip olmadığımız parayı çöpe atmak olur."

"Birikmiş param var," diye bilgilendiriyorum onu. "Altı yıl boyunca bir stüdyo dairede yaşayıp hiçbir kira ödememek iyi bir yastık oluşturmaktır."

"Senin paranı almayacağım." Başını sallıyor. "Babamın da senin paranı almayacağından eminim."

"Başka ne seçeneğin var ki?" Sesim olmasını istediğimden daha yüksek çıkıyor. "Şu anda tam anlamıyla boğuluyorsun." Başımı sallıyorum. "Ve bu en hafif tabirle."

"Sonbahar," diyor adımı usulca, "eğer her şeyini buna yatırırsan, sonra ne olacak? Elinde hiçbir şey kalmayabilir, sonra ne olacak?"

"Ve sonra anlaşıyor," diyorum ona. "İşe geri dönerim ve yeniden başlarım. Bu ilk kez olmayacak. Ve evimi her zaman satabiliriz."

"Kesinlikle olmaz." Eliyle bara vuruyor. "Asla olmaz. Bu pazarlık konusu bile olamaz."

"İpotek alabiliriz."

"Peki ya ödeyemezseniz?" diye soruyor bana. "O zaman ne olur, annemin aile evini mi kaybedersiniz?"

"O zaman sanırım A planını uygulamak zorunda kalacağız." Gülümsememi kupayla örtmeye çalışıyorum.

"Hangisi?" Bir şeyi kabul ettiğini bilmeden bir şeyi kabul ettiğini anladığında kaşları birbirine yapışıyor.

"Sana bir çek yazacağım. Borç olarak ve geri ödediğimizde." Gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Geri istiyorum."

"Tamam." Sözlerinde kızgınlık var. "Ama"- sonra gülümsüyor- "babama sen söyleyeceksin."

"Ya da babama söylemeyiz." Ondan uzaklaşmaya başladım. "O zaman hiçbir şeyden haberi olmaz."

"Yemek servisine başladığımızda sorular soracağından eminim." Beni arka tarafa kadar takip ediyor.

"O zamana kadar bunu kendimize saklayalım." Sallanan kapıyı iterek açıyorum ve omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Şimdi, sana anlatmak istediğim başka fikirlerim var." Hemen inliyor. "Döndüğüme sevinmedin mi?" Ona yalandan gülümseyerek ofise giriyorum ve masanın arkasına oturuyorum.

"Çok mutluyum," diyor otururken. "Şimdi, aklında başka ne var?" diye soruyor ve ben de sandalyemde arkama yaslanıp ona sırtıyım. "Bu surattan nefret ediyorum."

"Çalışmaya hazır ol." Ona göz kırptıyorum ve fikirlerimi anlatmaya başlıyorum.

On saat sonra, o yerdeyken ben barın arkasındaydım. Cuma gecesi olduğu için içeride birkaç kişi daha var. Masalardan gelen fısıltıları duymazdan gelmeye çalışıyorum, bu yüzden barın arkasındayım, pıstte değil. "Dördüncü masa bir tur daha Midsummer Night istiyor," diye emrediyor. "Numune sunmak iyi fikir." Şişeyi almak için yürüyorum, mantarı çıkarıyorum ve küçük bardaklara iki parmak dolduruyorum.

"Gördün mü, fikirlerim şimdiden işe yarıyor," diye böbürleniyorum ona, bardakları tepsisine yerleştirirken ve kapıdan giren adama bakarken. Daha önce hiç görmediğim bir adam, kot pantolon ve üzerinde kazak olan düğmeli bir gömlek giymiş. Siyah saçlarını geriye doğru taramış, doğruca bara doğru yürüyor ve bir tabure çekiyor. "Merhaba." Ona gülümsüyorum. "Hoş geldiniz, size ne ikram edebilirim?"

"Ne tavsiye edersiniz?" İki elini barın üstüne koyup parmağıyla hafifçe vuruyor.

"Sana şuradan seçebileceğın küçük bir numune verebilirim," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Kulağa hoş geliyor," diyor gülümseyerek.

Arkamı dönüp yan tarafa yürüyorum, beş küçük shot bardağı çıkarıp her birini biraz viskiyle doldurduktan sonra yanına gidip önüne koyuyorum. "Hangisini istediğınızı söyleyin."

Bir bez parçası almak ve barı milyonuncu kez silmek için geri dönüyorum. "İkinciyi ben alayım." Bardağı kaldırıyor ve bitiriyor.

"Sek mi, buzlu mu?" Bardağı elime alıyorum.

"Sek olsun," diye yanıtlıyor, ben de bardağa iki parmak koyduktan sonra ona doğru yürüyüp kare şeklindeki beyaz peçeteyi yere bırakıyorum, sonra da bardağı onun üzerine koyuyorum.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver," diyorum ve uzaklaşmak üzereyim.

"Aslında bana yardım edebileceğin bir şey var." Bardağı alıp ağzına götürüyor ve bir yudum alıyor.

Sırtım kalkıyor, sesiyle boynum karıncalanıyor ve Brady'yi sırtımda hissediyorum. "Benim adım Darren Trowel," diye başlıyor ve vücudum alarmı geçiyor. Nedenini henüz bilmiyorum. "*The Future and the Past* adlı New York dergisinin muhabiriyim." Yutkunuyorum ama boğazıma bir şey takılıyor. "Cartwright kazasıyla ilgili bir takip bölümü yapıyoruz." Elim barın üzerine koyuyorum. "Sana bu konuda birkaç soru sormak isterdim."

"İlgilenmiyorum." Dışarıdan sakın kalmaya çalışıyorum ama içimden bütün vücudum titriyor.

"Sadece birkaç soru." Bir yudum daha alıyor. "Kaza ve o zamandan beri neler yaptığın hakkında. Hayatının nasıl değiştiği hakkında." Tekrar önüne koyuyor.

"İlgilenmediğimi söyledim." Önündeki bardağı alıyorum. "Bu bizden olsun."

"İstemiyorum-" diyor.

"Onu duydun," diyor Brady arkamdan. "Kendin çıkabilirsin." Adam omzumun üzerinden bakıp başını salladıktan sonra arka cebine uzanıp elli dolarlık bir banknot çıkarıyor ve barın üzerine koyuyor. "İşte numaram." Paranın üzerine bir kart bırakıyor. "Fikrinizi değiştirerseniz beni arayın. Birkaç gün şehirde olacağım." Dönüp kapıdan çıkıyor ve ancak o dışarı çıktığında ve ben onu görmediğimde tuttuğum nefesi bırakıyorum.

"İyi misin?" Brady sordu. Başımı sallıyorum ve barda bize bakan birkaç kişiye bakma hatasını yapıyorum. Evime girdiğimde bu küçük sahnenin tüm şehirde duyulacağını biliyordum.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diyorum ona ve dönüp bardan uzaklaşarak arka tarafa doğru yürüyorum. Sallanan kapıdan geçerken dizlerim titriyor. Odaya birkaç adım atıp duvara yaslanıyorum ve ağırlığımı duvara veriyorum. Gözlerimi kapatıp başımı arkaya yatırıyorum ve burnumdan derin bir nefes alıp ağzımdan veriyorum. Ellerimi dizlerimin üzerine koyarak nefesimi sabitlemeye çalışıyorum.

Kapı önce açılıp sonra kapanıyor ve Brady'nin beni takip ettiğini anlıyorum. "Neden gitmiyorsun?" diye soruyor, gelip önümde çömeliyor. "Çok kalabalık değil ya."

"Bir dakika içinde iyi olacağım," diyorum ve ayağa kalkıp sırtımı okşuyor.

"Uzun bir gün oldu, eve git." Sesi yumuşaktı. "Çok erken, çok fazla şey yapıyorsun. Kelimenin tam anlamıyla geri döndün ve suları test bile etmedin. İki ayağınla birden atladın."

"Çok dramatik ve otoriter." Durumu hafifletmeye çalışıyorum ama istediğim son şey oraya geri dönmek. "Yarın kapatacağım," diyorum ve o sadece gülüyor.

"Sıra sende." Başını sallıyor, arkasını dönmek üzere. "Bu haftanın zor geçtiğini biliyorum ama"-elini siyah saçlarında gezdiriyor-"geri dönmene sevindim."

Kulaklarımdaki gümbürtü hafiflerken kalbimin sesini dinliyorum. "Bunu söyleyeceğime inanamıyorum." Gergin bir şekilde gülüyorum. "Evde olmak çok güzel." Elimi kaldırıp parmaklarımı birbirine kenetlerken gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Ama sadece bu kadar." İkimiz de gülüyoruz, sonra dönüp eşyalarımı almak için ofise doğru yürüyorum, bir şişe viski alıp siyah çantama atıyorum ve arka kapıdan çıkıyorum.

Pencereler kapalı bir şekilde eve gidiyorum, sıcak gecede sanki dünya durmuş gibi hissediyorum. Eve vardığımda ışıklarla uğraşmıyorum. Ayakkabılarımı tekmeleyip çantamı yanlarına koyuyorum ve viski şişesini alıyorum. Doğruca tezgâha gidip viskiyi üzerine koyduktan sonra yan taraftaki dolaba doğru yürüyüp bir shot bardağı alıyorum. Bardağa

Bir yudum almadan önce viskiyi ağzına götürüyorum, bu ikiye çıkıyor, sonra gözlerimi açmadan önce yavaşça üçe çıkıyor. Nefes alışım kolaylaşıyor ve boğazımdaki yanma hissizleşiyor. Başım öne doğru sarkıyor ve muhabirin sesinin kafamı doldurduğunu duyuyorum, "takip bölümü." Başımı sallıyorum, elim titrerken şişeyi kapıyorum ve bir yudum daha alıyorum. Gömleğimi belimden çözüp masanın üzerine fırlattıktan sonra yatak odama gidip bir şort ve atlet alıyorum.

Şişeyi alıp salıncağa oturmak için arka tarafa geçtiğimde ay ışığı tüm açık perdelerden içeri giriyor. Otururken gecenin ölü sesini dinliyorum. Ayaklarımı bankın üzerine uzatıp kolumu arkasına koyarak başımı yasladığımda şuradan buradan cıvıltılar geliyor. Viskiden bir yudum alarak günü unutmaya çalışıyorum.

Bir ayağımı ahşap güverteye koyup kendimi hafifçe ileri geri iterken gözlerim uzaktaki ateş böceklerini izliyor. Dakikalar saatlere dönüşüyor ve zaman zaman bir yudum alıyorum. Açıklığa baktığımda orada bir figür görüyorum ama gözlerim bana oyun mu oynuyor emin değilim. Bana gittikçe yaklaşmasını izliyorum, beyaz tişörtü karanlıkta parlıyor, kot pantolonu gece gibi karanlık. Bana doğru yaklaşırken yere bakıyor ve ben de Charlie'nin bana atmak istediği şeye karşı hazırlıklı olmak için viskiden bir yudum daha alıyorum. Onu mezarlıkta son gördüğümde ondan vebadan kaçır gibi kaçmaya çalışmışım. İşe ve sonra eve gittiğim için zor olmadı. Hiçbir yere gitmeye cesaret edemedim, özellikle de bana asla gitmememi söylediği iki yere.

Ona baktığımı hissetmiş olmalı çünkü başını kaldırıp gözleri beni görüyor ve biliyorum çünkü vücudu geriliyor. Salıncağı açarken derin bir nefes alıyorum ve viski şişesini yere koyduktan sonra ayağa kalkıp üç merdivenin olduğu yere doğru yürüyorum. Başım biraz dönüyor. "Ciddi misin?" Beynim daha ne olduğunu anlayamadan ağzım konuşmaya başlıyor. "Şaka yapıyor olmalısın."

"Cidden," diye cevap veriyor en alt basamakta durup bana bakarken. Saçları hiç hatırlamadığım kadar uzun. "Hala burada ne halt ediyorsun?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Siktir git, Charlie." Her şey içimde birikiyor.

"Hayır, siktir git!" diye kükrüyor ve ondan yayılan alkol kokusunu alabiliyorum. "Hayatımı mahvettin."

Başımı sallıyorum. "Hayatın mı mahvoldu?" Ona soruyorum ve acı acı gülüyorum. "Hayatın mı mahvoldu? O gece her şeyimi kaybettim. Her şeyimi," diye tıslıyorum ona.

Bir adım daha atıyor. "O gece tüm hayatımı kaybettim."

"Gerçekten mi?" Onu kışkırtarak soruyorum. Geçtiğimiz sekiz yıl boyunca Charlie'ye hiç ama hiç meydan okumamıştım ama bu gece kendimi dışlanmış gibi hissettiğim koca bir haftanın ardından artık yeter. "Gayet iyi görünüyorsun." Kaşlarımı kaldırıyorum. "Gelişen bir işin var. Seni şehirden kovmaya çalışan kimse yok ve eğer konuşulanlar hâlâ doğruysa, o parçaları toplamak için sıraya giren kızlardan birini seçebilirsin." Muhtemelen belden aşağı vurduğumu bilerek başımı sallıyorum. "O gece Jennifer'ı kaybettin. Onu kaybeden tek kişi sen değildin. Ama ben en iyi arkadaşımdan daha fazlasını kaybettim. Her şeyini kaybeden benim." Göğsümü işaret ediyorum. "Ben, sen değil." Nefes veriyorum. "Ve inan bana, ne zaman bir köşeyi dönsem, o gece tam olarak ne yaptığımı bana bildirecek biri hep orada oluyor. Bunun lanet olası evime gelmesine ihtiyacım yok." Ayaklarımın üzerinde dönüp kapıya doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ama ben içeri adım atamadan kapı çarpılıyor. Eli başımın üzerinde, kapıyı açmamı engelliyor. Gözlerimi kapattığımda göğsü sırtıma dayanıyor ve kendime hareket etmezsem gideceğini söylüyorum. Ama içimdeki öfke dönüp ona bakmamı sağlıyor. "Git buradan." Göğsünü itiyorum ve o da geri çekiliyor ama benden çok daha iri. "Neden çekip gitmiyorsun?" Ona bağıriyorum, iki bileğimi de elleriyle kavrayıp başımın yanındaki kapıya doğru ittiğinde onu tekrar iteceğim. Birbirimize nefretle bakarken göğsüm inip kalkıyor. "Senden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Senden nefret ediyorum."

Başı bana daha da yaklaşıyor. "Senden nefret ettiğim kadar değil," diye karşılık veriyor, ikimiz de nefes nefese kalıyoruz ve bunu ilk kimin yaptığını bilmiyorum. İkimizin de olacıklara hazır olduğunu sanmıyorum. Olmadığımı biliyorum.

Dokuzuncu Bölüm

Charlie

Bileklerini ellerimle başının yanında tutuyorum. Benden nefret ettiğini söylerken kalbim göğsümde patlayacakmış gibi hissediyorum. Burada olmamam gerektiğini biliyorum. Kanepemden kalktığım anda, yarım şişe viskiyi bitirdikten sonra, burada olmamam gerektiğini biliyordum. Kaza yerine gidiyordum. Ama onun yerine kafamı kaldırdım ve buradaydım, onu salıncağında görüyordum. Ve ilk defa benimle kafa kafaya dövüşüyordu. Onu izledim, gözlerim onunkilere bakıyordu. "Senden nefret ettiğim kadar değil." Az önce bir at yarışına katılmış gibi hissediyorum. İkimiz de savaşa girmeye hazır gibiyiz ama birbirimizle. Kimin önce hamle yaptığını bilmiyorum; dudaklarım onun dudaklarına değmeden önce neler olduğunu bilmiyorum. Ben onu ona duyduğum nefretle öperken dilim dudaklarındaki viskinin tadını alıyor, o da beni bana duyduğu nefretle öpüyor. Ellerim bileklerini bırakıp avuçlarımı onunkilerin üzerine koyuyor. Parmaklarımız birbirine kenetlenirken, öpücük derinleştikçe elimi kavırıyor ve ikimiz de birbirimizle savaşıyoruz. Parmaklarımdaki tutuşunu gevşetiyor, ben de aynısını yapıyorum, o parmaklarını benimkilerden ayırıp elimi bırakıyor, ben de aynısını yapıyorum. Bir eli başının, diğeri belinin etrafına sarılıyor. Eli başıma giderken, parmakları saçlarımı kavırıyor ve hareket etmeme izin vermiyor. Ellerini aşağı indirmeden önce bir elini boynumun arkasına, diğerini omzuma doluyor. Sırtını kollarıma yaslıyor ve göğüslerini göğsümün derinliklerine bastırıyor.

Elim kışına doğru iniyor, bir avuç yakalıyor ve itip sıkıyor. Onu kapıdan uzaklaştırırken ağzımın içinde inliyor. Kalbim bana bunun hayatımda yaptığım en berbat şey olduğunu söylerken, aklım bana ihtiyacım olan şeyin bu olduğunu söylüyor. Onu kucağıma aldığımda kafamdaki savaş devam ediyor ve bacaklarını kalçalarıma doluyor. Onu öpmeye çalışırken kapıyı açıyorum. Sert, ıslak, ateşli. Birbirinden nefret eden iki insanın hissedeceğini düşündüğünüz her şey. Karanlık evine doğru yürürken başlarımızı iki yana sallıyoruz, ay ışığı beni gitmek istediğim yere götürüyor. Ay ışığı beni gitmemem gereken bir yere götürüyor.

Eşyalarını taşımasına yardım etmek zorunda kaldığım yıllar boyunca birkaç kez girdiğim yatak odasına giriyorum. Asla, bir daha asla. "Siktir," diye yemin ediyorum, dudaklarımı boynuna götürmek için ağzını bırakıyorum ve derin derin emiyorum. Sırtını dikleştiriyor ve bacaklarını kalçalarımın altına koyuyor.

Parmak uçlarına kalkıp çenemi ısırmadan önce "Siktir doğru," diye tıslıyor ve daha önce hiç bu kadar sert olmamış sikime doğru fırlamasını sağlıyor. Ağızlarımız yine birbirine saldırıyor ama bu sefer sadece ağızlarımız değil. Elleri gömleğimin altına gidiyor ve benim elim onun küçük beyaz atletine giderken, küçük spagetti kayışı kolundan aşağı çekiyor ve sonra meme ucunu parmağım ve başparmağım arasında yuvarlarken elimle göğsünü kapatıyor. İnlemek için ağzımı bırakıyor ve bana eğilip meme ucunu ağzıma alma şansı veriyor. Elleri çılgınca, gömleğimin altına girmeye çalışıyor. Gömleğimi yukarı ve başımın üzerine doğru çekiyor, ağzım o çıkarırken meme ucunun gitmesine izin veriyor.

İkimiz arasında tek bir kelime bile konuşulmuyor. İkimizden çıkan tek ses ağır nefes alış verişler. Ellerim kalçalarına gidip şortunun içine kayarken onu tekrar tekrar öpüyorum. Onları ve dantel külotunu kalçalarının üzerinden çekiyorum ve yere düşüp ayaklarının etrafında toplanıyor. Elleri pantolonumun düğmesine giderken çıplak bir şekilde önümde duruyor. Fermuarın indirilme sesi odada yankılanırken gözlerim her hareketini izliyor.

Kotumun kanatlarını hareket ettirirken nefes aldığımı sanmıyorum ve eli boxerımın içine kayıyor, sikimi avucunun içinde kavlıyor. Elini aşağı yukarı hareket ettirirken ağzım onun üzerinde geziniyor, elim karnından aşağı kayıyor, elim yarığında geçerken düzgünce kesilmiş üçgenine dokunuyor ve bir parmağımı içine kaydırıyorum. Ben bir parmağımı daha içine sokarken derin bir nefes alıyor. Boynuma doğru hareket etmeden önce alt dudağımı ısıyor ve derin derin emiyor. Ağzını meme ucuma götürürken gözlerim kapanıyor, hemen yanında ısırmadan önce ağzına alıyor. Benden uzaklaşıp dizlerinin üzerine çöktüğünde tıslıyorum. Bunu durdurmalıyım. Onun dokunuşundan uzaklaşmalıyım. Bir sürü şey yapmalıyım. Ama hiçbirini yapmıyorum.

Sıkışıp kaldım, ayaklarım sanki bataklıkmiş gibi yere yapıştı.

Ellerinin belime doğru hareket ettiğini hissediyorum, kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden itiyor, sikimi serbest bırakıyor ve sonra ağzına alıyor. Gözlerimi açıp beni ağzına almaya çalışmasını izliyorum. Beni boğazının arkasına götürmeden önce başını benden uzaklaştırırken gözlerim ona olan odağını kaybediyor. Gözlerimi kapatmak zorundayım, yoksa boşalacağım. Elim başına geliyor, saçlarını kavırıyor ve eğilip onu öpmeden önce onu aletimden uzaklaştırıyor. Onu yatağa doğru geri çekmeden önce ayağa kaldırıyorum. Dizlerinin arkası yatağa çarpıyor ve geriye düşüyor. O yatağa geri dönerken kot pantolonumdan kurtulmadan önce botlarımı tekmeliyorum. Önce bir dizimi sonra diğerini yatağa koyarken gözlerimiz birbirini izliyor. Aralarına girdiğimde bacakları benim için açılıyor. "Charlie," diye adımı söylüyor.

"Kapa çeneni," diye emrediyorum ve başını arkaya yatırıyor.

"Senden nefret ediyorum," diye tıslıyor bana. "Hiç kimseden senden nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim."

"Güzel," diye çıkışıyorum, sikimi elime alarak. "Bu his kesinlikle karşılıklı." Bacaklarını benimkilerin üzerine koyuyor, ben onu öpmek için eğilirken eli kaburgalarımın gidiyor. Dışarısı olduğundan daha sıcak. Hatta daha fazla ıslaklık var. Sırt üstü düşerken onu itiyorum, saçları etrafında dalgalanıyor. Bacakları kollarımın üzerinde yukarı ve aşağı hareket ederken sikimi yarığının üzerinde yukarı ve aşağı hareket ettiriyorum ve ona çarparken onları geri itiyorum. Ağzı açılırken boynu bükülüyor ama hiçbir şey çıkmıyor. Beni hissetmeye alışması için ona bir saniye veriyorum. Kendime gözlerimi kapatmak için bir saniye veriyorum, ne olacağını biliyorum, ama gelmiyor. Ondan kayarak çıkıyorum ve sonra ilk seferden daha sert bir şekilde ona geri çarpıyorum. Kolumu başının yanına götürüp başımı onunkinin yanına koyuyorum. Çekip tekrar sokuyorum ve eskisinden daha sıkı oluyor. Kalçalarımı hoyratça içine sokuyorum. Birbirimize çarpan tenlerimizin sesi, ikimizin de çıkardığı pantolon sesini bastırıyor.

İnlerken ağzı kulağıma yaklaşıyor ve ona bakmak için başımı kaldırmama neden oluyor. Kapalı gözleri beni daha da sinirlendiriyor. Neden? Hiçbir fikrim yok. "Aç şu lanet gözlerini," diye tıslıyorum ona, sikimin ucuna kadar çekiyorum, tırnaklarıyla kıcımlı kavrayıp beni puanlarken inletiyorum onu. "Bana bak."

"Hayır," diye tıslayarak bana karşılık veriyor.

"Şimdi!" Ona çarpıyorum ve sonra yavaşça gözlerini açarken çekiyorum.

"İşte, şimdi mutlu musun?" Ellerini kıcımdan sırtıma doğru hareket ettiriyor, tırnakları derime batıyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum, "mutlu değilim." Onu hayatımda hiç kimseyi sikmediğim kadar sert sikiyorum. Onun şehre dönmesinin öfkesi, hayatımın boktan bir gösteriye dönüşmesinin öfkesi. Burada onunla birlikte olmanın ve burada olmayı istemenin öfkesi bile kaldırabileceğimden daha fazla. Onu itiyorum ve öfkenin tekrar içeri sızmasına izin veriyorum, ama gelmesini istediğim kadar kolay gelmiyor.

Sırtını dikleştiriyor, elleri omuzlarımı kavriyor, ben diğer elimi başının yanındaki yatağa koyarken tutunuyor. Başını elimde tutarak, tüm nefretimi bu ana aktararak onu terk edilmiş bir şekilde beceriyorum. Sikimin etrafında gittikçe sıkılaştığını hissediyorum ve kalçalarım girip çıkarken nefes bile alamıyorum. Sonra bırakıyor. Başını benden ve dokunuşumdan uzaklaştırırken homurdanarak inliyor. "Hayatta olmaz," diye homurdanıyorum, başını tekrar kendime çekiyorum ve onu ölesiye öpüyorum. O da bana karşılık verirken öpücük hararetleniyor. Bu öpücükteki nefret kitaplara geçecek cinsten. Taşaklarımın sıkılaştığını hissettiğimde ağzını bırakıyorum, ağır nefes alışımın sesi onun iniltisinden daha yüksek, yüzümü boynuna gömerken aynı zamanda sikimi içine gömüyorum ve bırakıyorum. Gözlerim kapanıyor ve tek görebildiğim Autumn oluyor. Tek görebildiğim bana bakıyor olması. Gözlerimi daha da sıkıyorum ve hala tek görebildiğim o. Değişip değişmeyeceğini, gördüğüm tek kişinin Autumn mu yoksa Jennifer mı olacağını görmek için bekliyorum.

Bacakları yatağa düşerken ben de onun üstüne yığılıyorum. Omuzlarımdaki eller yana düşüyor ve benden uzaklaşıyor. Yanına doğru ilerliyorum, içinden çıkıp sırtüstü düşüyorum ve tavana bakıyorum. Nefes alış verişimi kontrol altına almaya çalışırken elimi karnıma koyuyorum. Aynı zamanda gözlerim hiç olmadığı kadar ağırlaşıyor. Onları bir saniyeliğine kapatıyorum ya da en azından planım bu. Planım kalkmak ve buradan siktir olup gitmek. Ama planlarla ilgili bir şey var; bir anda değişebiliyorlar. Güven bana, bunu bilmeliyim. Planım buraya gelip ne zaman gideceğini öğrenmekti.

Onu öpmek, becermek ve hissettiklerimi hissetmek değildi. *Başka bir plan yapmanın ve bu sefer ona sadık kalmanın zamanı geldi.* Gözlerim kapanmadan önce düşündüğüm son şey buydu ve sonra onları açmak çok zaman alıyor, bu yüzden sadece onları dinlendiriyorum. *Sadece bir saniyeliğine* kendi kendime düşünüyorum ve bu aklıma gelen son düşünce oluyor.

Onuncu
Bölüm
Sonbahar

Alarm gözlerimin açılmasına neden oluyor çünkü normalde çaldığım yumuşak zillerden değil. Hayır, bu değil. Bu bangır bangır "yataktan çıkın, ev yanıyor" alarmı. Arkama yapışmış bir sertliğin uzaklaştığını ve döndüğünü hissediyorum, sonra birkaç şey yere çarpıyor. "Bu da ne?" diye mırıldanıyor biri ve ben bunun bir rüya olduğunu düşünerek tekrar gözlerimi kapatıyorum. Aslında bir kabus, yanımdaki yatağın hareket ettiğini ve ardından yorganın kaydığını hissediyorum. Tökezlediğini duyuyorum ama gözlerimi tekrar açamayacak kadar korkuyorum. Yatağın önünde, kot pantolonunun olduğu yerde bir hareket duyuyorum. "Nerede lan bu?" Yerde onu ararken hırladığını duyuyorum ve alarm kapanıyor.

Ben ona bakmak zorunda kalmadan giyinip buradan siktir olup gitmesini umarak uzanıp duvarı izliyorum. "Aman Tanrım," diyor. Sonra yatağın ucuna oturduğunu hissediyorum ve ona bakma hatasını yapıyorum. Başını ellerinin arasına almış, dirseklerini dizlerine dayamış oturuyor. "Ne boktan bir durum," diye mırıldanıyor ve benim tek bakabildiğim sırtındaki çivi izleri oluyor. Ayağa kalkmadan önce başını sallıyor, boxerını yerden alıyor ve mükemmel poposunu örtüyor. Bu utanç verici

Her Şeye sahip olduğunu. Kot pantolonunu yukarı kaydırıyor, gömleğini almak için eğiliyor. Göğüs ucunun yanında bıraktığım ısırık izini ve boynundaki küçük mor lekeyi görebiliyorum. M kemmek karın kaslarını kapatıyor ve gözleri benimkilere kayıyor, "Bana bakmayı kes" diye alay ediyor.

"Bakacak bir Şey yok," diye karşı  ıkıyorum. "Kalkabilmem için defolup gitmeni bekliyorum." Diğerine gitmeden önce botunu giymek için eğiliyor. "Bunu dışarıda yapabilir misin?"

Bana bakıyor, bakışları ruhumu delip geçiyor. "Bu hiçbir Şeyi deĐiŐtirmez." Ayağa kalkıyor ve ellerini kalçalarına koyuyor.

"Seks yapmamızı mı kastediyorsun?" Sorun yokmuş gibi davranmaya çalışarak ona pfft diyorum. İnsanlar her zaman tek gecelik iliŐkiler yaŐar ve sonra uyanıp kendilerinden nefret ederler. Bana sorarsanız ben bu konuda iyi bir iş  ıkıyorum.

"Her neyse." Benimle konuşurken dişlerini sıkıyor. "Her neyse."

"Hiçbir Şey."  rt y  üzerimden atıp ayağa kalkıyorum.  ne doğru eğilip yatağın ucunda duran kazağımı alırken gözleri bedenimi tarıyor. "Hiçbir Şeyin altındaydı." Her yere kusmamaya çalışarak yatağın yanında duruyorum. "Sarhoştum." Başını yana çeviriyor. "Senden dün olduğu kadar bugün de nefret ediyorum." Isırdığını, çenesinin gerildiğini görebiliyorum. "Aslında biraz daha fazla."

"Güzel," diye tersliyor, "aynı fikirdeyiz." Odadan çıkmak için dönüyor ya da belki de hışımla çıkmak üzere. Bu noktada umurumda bile değil. Buraya geldi ve Şimdi ikimiz de yaptıklarımızla yüzleşmek zorundayız.

"Sadece aynı sayfada olalım diye söylüyorum," dediğimde duruyor ama arkasını dönmüyor. Sözlerimi söylerken arkasına bakıyorum. "Dün gece korunmasız seks yaptık." Ellerin yanında toplandığını, omuzlarının gerildiğini görebiliyorum. "Senden bir Şey kapmasam iyi olur."

Dönüp bana bakıyor, yüzünü öfke kaplamış. "Ve senin temiz olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" Gözlerini deviriyor. "Lütfen."

"İster inan, ister inanma," diyorum. "Umurumda bile değil. Sadece temiz olduğumu biliyorum." Kendimi gösteriyorum. "Öte yandan sen" -ona yukarıdan aşağıya baktığımdan emin oluyorum- "kim bilir."

"Evet, bunu nereden biliyorsun?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Onu işaret ediyorum. "Çünkü senin aksine ben sekiz yıldır ilk kez seks yapıyorum." Banyoya doğru yürürken yüzündeki şok ifadesini görmezden geliyorum. Söyleyeceği saçmalıkları duymak istemiyorum, o yüzden kapıyı arkamdan çarpıyorum. Sırtımı kapıya yaslayıp yere düşerken titreyen ellerime bakıyorum. Aynı anda ön kapının açıldığını ve ardından çarpıldığını duyuyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yavaşça nefes alıp vererek mide bulantısının geçmesini sağlamaya çalışıyorum.

Gözlerimi kapatarak bulantının geçmesini umuyorum ama onun yerine tek görebildiğim Charlie'nin üzerimde olduğu. Gözlerimi açmam için bana bağırıyor, beni becerirken gözleri gözlerimin içine bakıyor. Ayağa kalkıp duşa doğru yürürken görüntüleri durdurmak için başımı sallıyorum, kazağımı çıkarmadan önce açıyorum ve aynada kendi yansımamı görüyorum. Duşa girip seks ve Charlie kokusundan arınmadan önce kendime bakmaktan bile kaçınıyorum. Aynı cümlede söyleyeceğimi hiç düşünmediğim iki şey. O dokunduğundan beri saçımı bile yıkıyorum. Her bir santimim iki kez yıkandı, iyi bir önlem için.

Dışarı çıkıp saçlarımı sarmadan önce havlulardan birini etrafıma sarıyorum. Yatak odasından çıkıyorum, yatağa bir göz atıyorum ve çarşafı onu takip etmeden önce örtüyü yırtıp yere atıyorum. Onları kollarımda toplayarak çamaşır makinesine doğru ilerliyorum ve önce çarşafı sonra da örtüyü makineye yerleştiriyorum. Mutfığa gidip kahvemi hazırlamadan önce makineyi ağır yıkamaya ayarlıyorum. Kupayı kaptığım gibi banyoya geri dönüp saçlarımı kurutmaya başlıyorum. Aynada gözlerimin içine bakmaktan kaçındığım gibi yatağa bakmaktan da kaçınıyorum.

Ama şimdi havluyu başımdan çıkarıp saçlarımı tararken önünde duruyorum, yana doğru ilerliyorum ve kırmızımsı-mor izi görüyorum. Parmaklarım ona dokunmak için yaklaştığında elim tarağı bırakıyor ve hemen midem bulanıyor. Eğildim ve içtiğim kahveyi kustum. I

Ayağa kalkmadan önce birkaç dakikalığına kuru bir nefes alıyorum, az önce en iyi arkadaşımın erkek arkadaşını becerdiğim gerçeğini düşünmemeye çalışıyorum. Pardon, onu da geç, ölü en iyi arkadaşımın erkek arkadaşını.

Hazırlandığım süre boyunca dün gece ne kadar aptal olduğumu düşündüm. Onun bir dokunuşuyla vücudumun nasıl alev aldığını. Bir öpücükle ondan nefret ettiğimi nasıl unuttuğumu, ama bir dakika içinde ondan daha da nefret ettiğimi.

Beyaz kot pantolonumu giymeden önce boynumdaki ize biraz kapatıcı sürdüm, açık kot-mavi düğmeli bir gömlek aldım, kollarını yukarı çektim ve beyaz spor ayakkabılarımı almadan önce önünü düğümledim. Kurutma makinesine doğru ilerliyorum ve çarşafları içine koyup yorganı asıyorum.

Ofise geçen haftadan daha geç gidiyorum. Kapıyı çekip açıyorum ve babamı masanın arkasında görmek için içeri giriyorum. "Merhaba tatlım," diye selamlıyor beni ve ben de ona gülümsüyorum. Bugün düne göre biraz daha yorgun görünüyor.

"Sana da merhaba," diye karşılık veriyorum, yanına gidip eğilerek yanağından öpüyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Burada çalışıyorum." Gülüyor. "Ben de sana aynı şeyi soracaktım."

Masanın önündeki sandalyeye oturuyorum. Önündeki faturalara bakarken "Aynen," diyorum ona, görmeyeceğimi düşündüğü için defteri kapatıyor.

"Yemek yedin mi?" diye soruyorum ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor.

"Bu ilişkide ebeveynin ben olduğumu biliyorsun." Kollarını önündeki kitabın üzerinde kavuşturarak kıkırdıyor.

"Bu bir evet mi yoksa hayır mı?" Kaşlarımı kaldırıp bana cevap vermesini bekliyorum.

"İçeri girdiğimde bir şeyler alacaktım," diye itiraf ediyor. "Bu sabah kendimi pek iyi hissetmiyordum."

Hemen ayağa kalkıyorum. "Gidip sana fırından bir şeyler alacağım," diyorum ona. "Ne yemek istersin?"

"Hafif bir şeyler," diyor arkasına yaslanıp cebinden para çıkararak. "Al."

"Benden. Babana her gün kahvaltı ısmarlayamazsın." Bunu şakaya vuruyorum. "Geri geleceğim."

Tam odadan çıkmak üzereydim ki adımı seslendi. "Autumn, bu senin için dışarıdaydı." Beyaz zarfı eline aldığıında, ortasına siyah yazıyla yazılmış ve iki kez altı çizilmiş adımı görüyorum.

"Teşekkürler baba," diyorum zarfı elimde tutarken. "Geri geleceğim." Dönüp barın önüne doğru yürüyorum ve fırına gidiyorum. İçeri girdiğimde, buraya ilk geldiğimde karşılandığım gibi karşılanıyorum. "Günaydın, Bayan Maddie." Ön vitrini doldurmak için elinde bir tepsi çöreklerle arka taraftan çıkarken ona gülümsüyorum.

"Günaydın Autumn," diye karşılık veriyor. "Size ne getireyim?"

"Granola ve meyveli iki yoğurt alacağım," diyorum ve o da başını sallayarak siparişimi almak için arka tarafa gidiyor. Elimdeki beyaz zarfı açıyorum, katlanmış beyaz kâğıt parçasını bulup çıkarıyorum ve kart ayağımın dibine düşüyor. Dün barda aldığım kartın aynısı olduğunu görünce kalbim hızlanıyor.

Elime alıp kağıdı açtığımda ensem karıncalanıyor.

Sonbahar,

Sizinle konuşmayı ve hikayeyi sizin açınızdan dinlemeyi çok isterim. Bazı gerçekleri açıklığa kavuşturmak.

En kısa zamanda beni arayın. Darren

Mektubu yırtıyorum ve köşedeki çöp kutusuna doğru yürüyüp mektubu ve kartı atıyorum. Parmaklarımı hareket ettirirken elim titriyor, kâğıtların kutuya düşmesini, parçaların dağılmasını izliyorum. Tam zamanında dönüyorum ki Maddie

beyaz çantamla orada olacağım. "Buyurun," dedi. Cüzdanımı açıp ona ödeme yapmak için nakit paramı çıkarırken her şey yolundaymış gibi davranarak yanına gidiyorum. "Seni evdeki çöreğin içine attım." Ona gülümsüyorum. "Biraz doldurman lazım."

Bu sözüne güldüm. Zaten her zaman bir deri bir kemik olduğumu söylerdi, şimdi neden daha çok fark etti bilmiyorum. "Teşekkür ederim." Çantayı kaptığım gibi, bahşış olarak geri kalan bozukluğu ona bırakıyorum.

Başım neredeyse öne eğik kapıdan çıkarken sert bir omuza çarpıyorum. "Aman Tanrım," diyorum başımı kaldırıp. "Ben çok-" Önümdeki kadını gördüğümde kelimeler boğazımda düğümleniyor. Waylon'ın annesi, ağarmış sarı saçları mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş. Makyajı tam kıvamında, boynundaki inci dizisi ve daha fazlası kulaklarında. Kıyafeti pantolon ve kolsuz örme bir gömlekten oluşuyordu, boynunda da ona uygun bir kazak vardı.

"Buna inanamıyorum." Hırıltısı hatırladığımdan daha fazla. "Burada ne halt ediyorsun?" Eminim etrafta bu hesaplaşmayı bekleyen insanlar vardır.

"Burada yaşıyorum," diye cevap veriyorum, omuzlarımı geriye atarak, hakkımda ne düşündüğünü umursamadığımı göstermeye çalışıyorum.

"Kasabada olduğunu duydum, ama son sekiz yıldır altında yaşadığın o kayaya geri döneceğini umuyordum." Sesi zehirli.

"Bundan bıktım." Elimden gelen tüm gücü toplamaya çalışıyorum. "Artık yüzümü saklayan kişi olmamam gerektiğine karar verdim. Ben yanlış bir şey yapmadım."

"Oğlum seninle çıkmaya başladığı anda başıma bela olacağını anlamıştım," diye tıslıyor ve gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. Eğer bir şey yaptıysam, oğlunu daha iyi bir insan yaptım. Yani, sonunda düpedüz korkunç biriydi, ama başlangıçta daha iyi olduğuna ve bunun benim sayemde olduğuna inanmak istiyorum. "İsteddiği herkese sahip olabilirdi ama seni seçti." Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Muhtemelen senin için üzölmüştür."

"Kendim için üzüldüğüm kadar değil," diyorum ona, "bir adamı sevdiğim anılara katlanmak zorunda kaldığım için-"

Cümlemi bitirmeye fırsatım olmadı. Eli o kadar hızlı havaya kalktı ki, bileğimi avucunun içine alıp beni ileri doğru savurdu. "Sakın oğlum hakkında tek kelime daha etme."

"Ellerinizi üzerimden çekseniz iyi olur Bayan Cartwright." Elimi çekerek onu bir adım öne itiyorum. "İnsanlar zaten izliyor, Cartwright'ların başka bir hikâyeyi daha gömmek zorunda kalmasını istemeyiz." Etrafından dolaşıyorum, onu orada öylece bırakıyorum ve etrafına bakmamaya çalışıyorum. Ama merakım beni ele geçiriyor ve baktığımda yanılmadığımı görüyorum. İnsanlar bu hesaplaşmayı daha iyi görebilmek için lokantadan bile dışarı çıkmışlar. Gözlerim tamirci dükkanına gidiyor ve Brock'un bile birkaç adamıyla birlikte dükkanından çıktığını görüyorum.

Brady barın kapısında kollarını göğsünde kavuşturmuş, çenesi gergin bir şekilde beni bekliyor ve alnındaki damarın diğer yerleriyle birlikte patlayacakmış gibi durduğunu görüyorum. "O da neydi?" diye soruyor ve gözleri sanki az önce Main Street'in ortasında yumruk yumruğa kavga etmemişiz gibi davranan Bayan Cartwright'a dönüyor. Dönüp birkaç kişiye gülümsüyor ve parmaklarını onlara doğru sallıyor. Yüzünde bir gülümseme var ve tek düşünebildiğim onun kuzu postuna bürünmüş bir kurt gibi olduğu.

Konuşmadan önce bedenimi kontrol altına almaya çalışıyorum. "Kasabaya geri döndüğüm için bana hoş geldin diyordu," diye şaka yapıyorum. "Bir fincan şekere ihtiyacım olursa, aşağıya gelmemi söyledi."

Hemen arkamda o varken bara giriyorum. "Bunu her gün yapmak zorunda olmamalısın."

"Er ya da geç insanlar bundan bıacak ve yollarına devam edecekler." Omzumun üzerinden bakıyorum. "Umarım, er ya da geç." Yürürken kalp atışlarımı düzene sokmaya çalışıyorum.

"Anlayışla karşılarız," diyor ve yürümeyi bırakıp ona bakıyorum, elleri kalçalarında, "eğer gitmek istediğine karar verirsen. Eğer bu senin için çok fazlaysa..."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bunu başka nasıl söyleyebilirim bilmiyorum." Dik duruyorum. "Ama burası benim evim ve ben. Değilim. Gitmiyorum. Gidiyorum."

On Birinci Bölüm Charlie

Evimden çıkıyorum, elimde kahve fincanımla arka bahçemden ofise doğru ilerliyorum. Güne başlamak için dışarı çıkarılan bazı atları gördüğümde gözlerim kırmızı ahıra gidiyor.

Cam kapıyı açıp ofise girdiğimde Lilah'nın masanın arkasında oturduğunu görüyorum. "Günaydın, Charlie." Bana gülümsüyor. Son beş yıldır benim için çalışıyor. On sekiz yaşına girer girmez onu işe aldım. Altı yıl önce, çıktığı çocuk onu acımasızca dövüp nakliye kamyonundan yola attığında burada bir müşteriydi. Yoldan geçen biri onu yolun kenarında görmüş, manken zannetmiş ve ezmeden önce durup hayatını kurtarmış. Tüm bunlar onu bir at yarışında yendiği için oldu. İki hafta komada kaldı. Başaramayacağını düşünüyorlardı. Yavaş bir iyileşme süreciydi. Ama sonunda kabuğundan çıktı. Bir işe ihtiyacı vardı, telefonlara bakacak ve randevuları planlayacak birine ihtiyacımız vardı, bu yüzden mükemmel oldu. Aynı zamanda tüm sosyal medyamızla da ilgileniyor çünkü bu işten anlayan tek kişi o: doğru yer, doğru zaman. Hala sessizdir; bir parçasını görmenize izin vermesinin tek yolu atına bindiği zamanlardır. Sahip olduğu özgüven, ata binme ve atı kontrol altında tutma becerisi. Tanıdığım çoğu kızdan daha iyi ata biniyor ve ben yürümeye başladıklarından beri her gün ata binen kızlarla büyüdüm. Ayrıca ürkek atları idare etmesine izin verdiğim tek kişidir. Onda ve dokunuşunda onları rahatlatan bir şeyler var.

"Günaydın, Lilah." Masasının önünden geçiyorum ve bilgisayar ekranından başını kaldırıyor. "Bilmem gereken bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz," diyor telefon çalmadan hemen önce ve eli telefonu almak için uzanıyor. "Önümüzde yoğun bir kaç ay var." Telefonu kulağına götürüp "Mustang Creek Çiftliği" diye cevap veriyor. Gözlerini tekrar bilgisayar ekranına çeviriyor. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kulağıma müzik gibi geliyor," diye mırıldanıyorum, bir yudum alıyorum ve arkadaki ofisime doğru yürüyorum, yolda anı duvarını geçiyorum. Emmett'in arka kapıdan girdiğini duyduğumda daha ofisime bile tam olarak girmemiştim. "Günaydın Emmett," diye selamlıyorum onu daha ofisime girmeden ve o kapı aralığını doldururken ben de masamın etrafında dönüyorum.

"Evet," diye mırıldanıyor. Zaten kirden kirlenmiş olan açık mavi kot pantolonunu giyiyor ve neden hala açık renkleri giymeye devam ettiğine dair hiçbir fikrim yok, siyah gömleği önden pantolonunun içine sokulmuş ve büyük country kemerini gösteriyor. Kovboy çizimleri daha iyi günler görmüştü, yani bok gibi eskiydiler. "Geç kaldın."

Sandalyemi çekiyorum ve iki saat geciktiğimi görmek için aşağı bakıyorum. "Bu sabah uyuyakalmışım," diye yalan söylüyorum. "Seninle aynı saatte gelmem gerektiğini bilmiyordum."

"Uyudun mu?" Yalanımı hemen yüzüme vurdu. "Buraya geldiğimden beri uyumadın." Sarı-beyaz eldivenlerini çıkarıp kot pantolonunun arka cebine sokuyor. Beni inceliyor ve ben de muhtemelen şu anda bildiği sahte yüzümü takınıyorum. İkimiz yıllar boyunca yan yana çalıştık ve o, güvenilebileceğim tek insanlardan biri haline geldi. Hissettiğim acıyı biliyor. Kötü bir gün geçirdiğimin işaretlerini biliyor. Tek istediğimin vazgeçmek olduğunun işaretlerini biliyor ve yolun her adımında yanımda olmaya özen gösteriyor. Sabah kalktığımda onu kaç kez kanepemde uyurken bulduğumu size anlatamam çünkü kötü bir gece olacağını biliyordu. Beni ne zaman yıkılmış ve top gibi kıvrılmış gördüğünü anlatamam. Beni kucağına alıp yürümeme yardım ettiği onca zamanı anlatamam.

"Her şeyin bir ilki vardır." Sandalyeme oturdum, arkasını dönüp odadan çıkmasını umuyordum. Ama bilgisayarı çalıştırıp kafamı kaldırdığımda hâlâ orada beni izliyordu. "Bu toplantı bununla mı ilgili?"

"Saçmalık diyorum." Gözlerini bana dikti. "Ama bu konuda kışına tekme yi basacak kadar umurumda değil. Özellikle de boynundaki o bokla." Boynumu işaret ediyor ve elim yukarı kalkıyor. Eve geldiğimde duşa girmeden hemen önce gördüğüm kırmızı-mor iz. Oraya nasıl geldiği için kendime kızıyorum, sonra gözlerimi kapatıp bunu düşününce sikim kalktığı için kendime kızıyorum.

"Teşekkür ederim, sanırım." Sıcak kahvemden bir yudum alırken kıkırdıyorum, aslında başka soru sormayacağı için şükrediyorum çünkü doğruyu söylemek gerekirse ona yalan söylemek zorunda kalacaktım. Bu daha önce hiç yapmadığım bir şey, iki saniye öncesi hariç, ama o da yalan sayılmazdı. Uyudum ama yatağım da değil.

"Bugün beş yeni at geliyor," diye hatırlattı bana. "Bir saate kadar burada olurlar."

"Kulağa hoş geliyor. Geldiklerinde orada olacağım," diyorum ona. "O zaman bana iyi davranırsan sana yemek ısmarlarım." Bana attığı surata gülmemeye çalışarak ona göz kırpmıyorum.

Pffff. "Siktir et, güzel bir şey yapmak istiyorsan bana bir gün izin ver."

Ona dudak bükme sırası bende, bir elimi kolçağa koyuyorum. "En son seni tatile çıkmaya zorladığımda bir ay boyunca benimle konuşmamıştın." Onu işaret ediyorum. "Sonra da iki gün sonra işe dönüp bana siktir git dedin."

Omuz silkiyor. "Arada bir gün izin alabilirim." Bunu söylerken yüzündeki sıkıntıyı görebiliyorum. Ailesi yok ve iki denizaşırı görevden döndükten sonra bize geldi. Hayatının çoğunu koruyucu aile yanında geçirmiş, on sekiz yaşına geldiğinde askere gitmiş ve sonunda canına tak etmiş. Ailem onu evlat edindi çünkü kuzenim Ethan askerden döndüğünde onu kanatları altına aldı. Şimdi otuzlu yaşlarında ve kimseyle çıkmayı ya da herhangi bir bağ kurmayı reddediyor. Birileriyle yattığını biliyorum, yoksa daha büyük bir baş belası olurdu.

Asıl soru, kiminle seks yapıyor? Onu bir kızla hiç görmedim, son on yılda bir kez bile.

"O zaman bir gün izin al." Fincanımı kaldırıyorum. "İki gün izin al."

"Şimdi de benimle taşak geçiyorsun." Botunu giyip kapıya doğru fırladı. "Ayrıca birkaç kişiden Autumn'un az kalsın saldırıya uğradığını duydum" - yüzümdeki kan çekiliyor- "Ana Cadde'nin ortasında Bayan Cartwright tarafından." Kim olduğunu söylediğinde kalbim küt küt atıyor.

"Neden umurumda olduğunu düşündüğünü bilmiyorum," diyorum sıkıca, kalbimin bana gülmesine aldırmadan. "Autumn hakkında bilmek istediğim tek şey, onun ne zaman Dodge'dan siktir olup gideceği."

"Ne zaman vazgeçeceksin?" diye soruyor ama cevap vermemi beklemiyor. "O kız yapılması gerekeni yaptı ve o zamandan beri bunun bedelini ödüyor." Cevap vermemi beklemiyor ve bu iyi bir şey çünkü verecek bir cevabım yok. Tek yapabildiğim boğazımdaki yumruyu yutmak.

Gözlerimi kapatıp tuttuğum nefesi bırakmadan önce arka kapının kapandığını duyana kadar bekliyorum. Ama gözlerimi kapatmanın bir faydası olmuyor, çünkü tek gördüğüm Sonbahar, ama önceki Sonbahar değil, altımda kıvranan Sonbahar. Sikimi alırken boynunu büküyordu. Bu düşünce midemdeki kahveyi bulandırıyor.

Evine gitmek planladığım bir şey değildi, ona saldırmak da planlanmamış bir şeydi. Onu becermek, kesinlikle planladığım bir şey değildi. En çılgın rüyalarım da bile Autumn'u becermeyi düşünmezdim. Sonra bu yeterince kötü değilse, lanet geceyi geçirdim. Onun yanındaki yatağa çöktüm, gözlerimi açtım ve karanlığı gördüm - bir an için nerede olduğumu bilemedim - ve sonra onun yan yatmış, bacaklarını göğsüne çekmiş, titreyerek uyuduğunu gördüm. İkimizin de üzerini örterken onu hareket ettirdim ve sonra tekrar uykuya daldım. Gözlerimi bir saniyeliğine dinlendirmek içindi ama bir de baktım ki alarm çalıyor ve gözlerimi açtığımda onun başını gördüm. O uyanmadan önce oradan çıkmayı umuyordum ama kimi kandırıyordum ki, lanet alarm ölüleri bile uyandırır. Sonuncusunu düşünmek istemiyorum.

ve kesinlikle ertesi sabahki boktan şovu düşünmek istemiyorum. Ne yazık ki tek yapabildiğim kafamın içinde onun sözlerini duymak: *Çünkü senin aksine, sekiz yıldır ilk kez seks yapıyorum.* Yalan söylüyordu. Yalan söylüyor olmalıydı.

Oturup daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan arka cebimdeki telefonum ötüyor ve çıkardığımda mesajın Emmett'ten geldiğini görüyorum.

Emmett: *Erken geldim.*

Az konuşan bir adam olarak kalkıyorum, kahvemi bitiriyorum ve hemen dışarı çıkıyorum. Ahıra doğru ilerlerken güneş hemen yüzüme vuruyor ve römorkun boşaltılmakta olduğunu görüyorum. Onlara yeterince yaklaştığımda, "Güzel bir gün olacak çocuklar," diye ilan ediyorum. "Güzel bir gün olacak."

"Sen de kimsin?" Rowan, çiftlik çalışanlarından biri, soruyor.

Emmett gülümsemesini saklamaya çalışarak, "Dün gece biriyle yattı," diyor ve ben ona ters ters bakmadan önce yere bakıyor. "Bir şeyleri sır olarak saklamak istiyorsan, işe markalı gelme."

"Bu bir ısırık." İzin tam olarak nerede olduğunu bildiğim yeri ovuşturuyorum. Dişlerinin beni ısırdığı ve sonra emdiği anı hâlâ hissedebiliyorum.

"Evet, bir vampirden," diye şaka yapıyor Rowan. "Yerinde olsam geri dönmezdim."

"Güven bana," diye mırıldanıyorum, "oraya bir daha asla geri dönmeyeceğim." Ellerimi çırpıyorum. "Şimdi, dün gece sikimi nereye koyduğumu konuşmayı bitirdiysek, işe koyulmaya ne dersiniz çocuklar?"

Rowan yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle, "Bir daha asla bu cümleyi kurmanı istemiyorum," diye homurdanıyor. "Aletini nereye koyduğunu bir daha düşünmek istemiyorum." Emmett'e bakar. "Onun sikini düşünmek bile midemi bulandırıyor." Dönüp ahıra doğru yürürken ikimiz de ona gülüyoruz, sürekli başını sallıyor.

"Onu korkuttun," diyor Emmett. "İyi iş çıkardın." Ona başımı sallıyorum, çitlere doğru yürüyorum ve üst parmaklığa yaslanıp atların indirilişini izliyorum. İçlerinden biri hemen gözüme çarpıyor. Açık kahverengi, neredeyse bronzlaşmış, gözleri far görmüş geyik gibi etrafa bakıyor ve etrafındaki her sestten ürküyor. Çitin etrafından dolaşıp bahçeye giriyorum ve doğruca ona doğru gidiyorum. İki adım geri çekildi, gözleri benim üzerimdeydi. "Sorun yok kızım," diye yumuşak bir sesle elimi uzatıyorum. "Sana zarar vermeyeceğim." Ağzını okşamak için ona yeterince yaklaşmama izin veriyor. "İşte kızım." Ona daha da yaklaşıyorum.

Emmett, "Sanırım bir tane daha seçmişsin," diyor ve ben onun atının üzerinde olduğunu görüyorum. "Bana tüm grup içinde en ürkek olanın o olduğu söylendi. Lilah'yı bir süreliğine buraya getirmemiz gerekebilir," diyor, Lilah'nın dışarı çıkması gerektiği için neredeyse sinirlenmiş bir halde. Bazı insanlara tahammül edebiliyor ama Lilah onlardan biri değil. Onunla ilgili nelerin onu rahatsız ettiğini bilmiyorum. Ne zaman etrafta olsa ya da onu içeri almamız gerekse, ilk giden o oluyor ve onunla konuşmaktan rahatsız olmuyor, yine de orada onu izleyen son kişi o oluyor.

"Ürkek değilsin," diye fısıldıyorum ona, "değil mi kızım?" Emmett'e bakıyorum. "Goldilocks."

Öğleden sonranın geri kalanını yeni atları indirerek ve onları yeni ahırlarına alıştırarak geçirdik. Güneş battığında duştan çıktım ve mutfağa gittim. Buzdolabını açarak akşam yemeği için ne yapacağıma baktım. Bir biftek ve biraz sebzeyi ızgarada pişirmeye karar verdim. Bir şişe birayı açıp hazır olmasını beklerken bir yandan da ahıra bakıp Goldilocks'un ne yaptığını merak ediyorum.

Bifteğimi yemek için adaya oturuyorum, evin ne kadar sessiz olduğunu ve sessizliğin artık neredeyse sağır edici olduğunu görmezden geliyorum. Oysa son sekiz yıldır tek istediğim sessizlikti. Arka kapıdan çıkmadan önce tabağımı durulayıp bulaşık makinesine koyuyorum. Her akşamki rutinim yemekten sonra yürüyüşe çıkmaktır. Ama bu sefer yürüyüşe çıkmadan önce ahıra uğruyorum. Güneş batmış ve yıldızlar gökyüzünde parlıyor. Çimenlerin arasından kırmızı ahıra doğru yürürken cırcır böceklerinin sesi gece havasını dolduruyor. İçeri girip doğruca onun durağına gittiğimde, onu kışını durağın köşesine dayamış, yüzünü dışarı çevirmiş, etrafına bakınırken buluyorum. "Hey, Goldie," diyorum,

"İyi bir gece geçiriyor musun?" Kapıyı açtım ve içeri girdim. "Evet, ben de öyle" diyorum, yanına gidip boynunu okşuyorum. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek." Ahırında durdum ve ne kadar süre onunla kaldığımı bile bilmiyorum.

Dışarı çıkıp ormana doğru yürürken, patikanın dışına çıkana kadar başımı eğerek ilerliyorum. Kafamı kaldırıp onun evine bakana kadar nerede olduğumu bile bilmiyordum. Bütün ev gecenin karanlığında. Tek bir ışık bile yanmıyor ama salıncağın hareket ettiğini görüyorum.

Üzerine oturuyor, dün uzandığı gibi değil. Hayır, bugün oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş, başını dizlerine yaslamış. Viski şişesi salıncağın yanında duruyor. Bu sabah yola çıktığımda tam olarak oradaydı. Neden burada olduğumu düşünmeye fırsat bulamadan ayaklarım hareket ediyor.

Ona doğru yürüdüğümü duymuş olmalı çünkü kafasını kaldırıyor ve bana ters ters baktığını görüyorum. "Burada ne halt ediyorsun?"

On İkinci Bölüm

Sonbahar

Yakındaki cırcır böceklerinin sesini dinliyorum, dudaklarımı yalarken viskinin tadını alıyorum. Şişeden bir yudum daha alsam mı diye düşünüyorum. En hafif tabiriyle lanet bir buçuk gün oldu. Eve geldim ve hemen sıcak bir banyo yaptım, bunun biraz daha iyi olmasını umuyordum ama olmadı. Dışarı çıktığımda salıncağın yanındaki viski şişesini görmek üzüntülerimi içerek gidermem gerektiğinin bir işaretiydi. Ben de birkaç yudum aldım ve gözyaşlarım serbestçe akmaya başladı. O günü tekrar yaşadım, Charlie'yle mektuplaşmamızdan başlayıp Bayan Cartwright'la karşılaşmama kadar.

Ağabeyime ve babama hiçbir yere gitmeyeceğim konusunda kararlıydım. Onların gözünde olabildiğince cesur davranıyordum ama eve varır varmaz içimdekileri dökebilirdim. Burası benim evim ve olmak istediğim yer, ama bu benim için kolay olduğu anlamına gelmiyor. Buraya ait olduğum anlamına da gelmiyor. Belki de değilim ve belki de kaçınılmaz olanı uzatıyorum, ama şu an için hiçbir yere gitmiyorum. Bu, bir deliğe girip kafamı gömmek istemediğim anlamına gelmiyor. Burada kalmanın beni biraz öldürmediği anlamına da gelmiyor. İçimin giderek daha fazla parçalandığını bilmiyorlar. Kırılacak bir şey kalmadı sanıyordum. Yanılmış olmalıyım.

Yaprakların hışırtısını duyuyorum ve başımı kaldırıyorum, bana doğru yürürken gözleri üzerimde. Tek yapabildiğim ona ters ters bakmak. Göğsüne yapışan başka bir tişört giymiş ve şimdi altında ne olduğunu bildiğim için ellerim ona dokunmak için kaşınıyor. Bana doğru yürürken kot pantolonu kalçalarından sarkıyor. "Burada ne halt ediyorsun?" Ayaklarımı yere koyup gözyaşımı siliyorum ama bir başkası da ona katılıyor. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyorum daha yüksek sesle, sesim neredeyse gecenin sessizliğinde yankılanıyor. "Bir kez olsun beni rahat bırakır mısın?" Parmaklığın önünde durdu, ben de parmaklığa doğru yürüdüm ve ellerimi

ve parmaklıkların üzerine yaydım. "Bırak da kendi halimde olayım." Yüzümden akan gözyaşlarına engel olamıyorum. "Anlıyorum, benden nefret ediyorsun. İnan bana, anlıyorum. Ama bir kez olsun çekip gider ve beni rahat bırakır mısın?" Yine onun bir şey söylemesini beklemiyorum. "Burası nefes alabildiğim tek yer." Elimi evime doğru kaldırıyorum. "Burası benim güvenli alanım. Beni güvenli alanımda bırak, Charlie." Derin bir nefes alıyorum. "Lütfen beni güvenli alanımda bırak." Yürümeye başladım. "Tüm nefretini herkes gibi sokakta kusabilirsin," diyorum usulca, "bunu yapmak için evime gelmek zorunda değilsin."

O konuşurken bir adım öne çıkıyorum, "Sana ne söyledi?" Gözlerimi kapatıyorum, Ana Cadde'nin ortasındaki sahneyi duymasına şaşırıyorum.

Yerimde dönüyorum. "Neden umursuyorsun ki?" diye soruyorum. "Olaya şahit olmadığın ve yangına körükle gittiğin için mi? Bu yüzden mi umursuyorsun?"

"Sana bir soru sordum." Az önce söylediklerimi görmezden geliyor ve kendi sorusuna odaklanıyor.

"Bu gece buraya bunun için mi geldin?" diye sordum. "Bayan Cartwright'la neler olduğunu öğrenmek için mi?" Sadece bana bakıyor. "Hep aynı bok. Tıpkı senin gibi, benden nefret ediyor, bir deliğe girip ölmemi istiyor, falan filan."

"Buraya geri döndüğünde ne bekliyordun?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve kollarının büyüdüğünü görebiliyorum.

"Herkesin biraz ilerlemiş olmasını bekliyordum. Bana bakılmasını ve parmakla gösterilmeyi bekliyordum. İnan bana, kimsenin arkadaşı olmayı beklemiyordum ama bunu da beklemiyordum," diye itiraf ediyorum. "Gerçeği söyledim."

"Evet," diye tersledi, "biraz geç kalmadın mı?"

"Bu saçmalığa katlanmak zorunda değilim," diyorum sesimin çatlamamasını umarak. "Gerçekten istemiyorum. Bunu yapmaktan çok korktum!" Ona bağıyorum.

o anıya geri dönmeye istekli. "Çenemi kapalı tutabilirdim ve o zaman bunların hiçbiri başıma gelmezdi. Ama yapmadım. Ayağa kalktım ve onlara meydan okudum, tüm aile hakkındaki gerçeği söyledim ve bu bana ne kazandırdı?" Başımı sallıyorum. "Ama, hey, ilk kez güçlü bir şekilde silahlanıp itilip kakılmıyorum." Gözlerinin irkildiğini görüyorum. "Artık burada gönüllü bir katılımcı olarak durmayacağım." Dönüp kapıya doğru yöneldim. Kapıyı açıp içeri girdiğimde üç basamağı koşarak çıktığını duyuyorum, beni takip etmemesini umuyorum ama sonra onu evin içinde hissediyorum. "Benden ne istiyorsun, Charlie?" Ona usulca soruyorum. "Sana gerçekten başka bir şey veremem, çünkü verecek hiçbir şeyim kalmadı." Bir damla gözyaşını siliyorum. "Arkanı dönüp geldiğin yere geri gidebilirsin."

Gitmesini umarak yatak odama doğru yürüyorum ki elinin bileğimi kavradığını ve beni yatak odamın kapısına sırtımı döndürecek şekilde çevirdiğini hissediyorum. Gözleri gözlerimin içine bakıyordu. Tek kelime etmeden başını eğiyor ve dudakları dudaklarıma çarpıyor. Ağzım şokla açılıyor, böylece dilini içeri kaydırma şansı buluyor. Eli bileğimi bırakıyor, ben de ona dokunmak için elimi kaldırıyorum ama gizlice kendimi durdurup ellerimi başımın yanına koyuyorum. Hafızamdan silmeye çalıştığım öpücük şimdi canlı ve düşündüğümünden daha iyi. Öpücüğün daha da derinleşmesi için ağzı bir yandan diğer yana hareket ediyor, ben sırtımı ona yaslarken eli şimdi kıkırmı kavıyor. Bunu durdurmalıyım. Onu uzaklaştırmalıyım. Pek çok şey yapmalıyım ama bunu yapmıyorum. Bunun yerine ellerim gömleğinin eteklerine gidiyor ve teninin sıcaklığını hissedebilmek için gömleğini yukarı doğru itiyorum.

Tırnaklarım karnının alt kısmına sürtünüyor ve beni kapıdan uzaklaştırıp yatağa doğru çekerken kasları kasılıyor. Banyodan çıkar çıkmaz yaptığım yatak, bir daha asla Charlie Barnes'ın yatmayacağından emin olduğum yatak. İçinde sadece Charlie Barnes'ın olduğu bir yatak. Atleti yukarı ve göğüslerimin üzerine çekerken elleri kıkırmıdan yanlarıma doğru hareket ediyor, tişörtü başımın üzerinden yırtabilmek için ağzımı bırakıyor. Yüzümü tutup beni tekrar öpmeden önce tişörtü kenara fırlatıyor. Ellerim şimdi gömleğinin üzerinde çalışıyor, onu yukarı kaldırıyor ve arkasına uzanıp onu çıkarabilmek için ağzımı bırakıyor. Eğilip göğüs ucunu ısıyorum ve tısladığını duyuyorum, diş izim hâlâ dün gecedan kalma. Tekrar eğilip aynı noktayı ısıırken içimde bir şeyler kıpırdıyor, ta ki o hırlayana ve beni kaldırıp yatağa fırlatana kadar. Bir dizini yatağa koyuyor. Elleri benimkilere gidiyor.

nce Şortu, sonra da külotu yırtıp kenara atıyor ve yüzüme doğru geliyor. Beni peceğini sanıyorum ama çenemi ısırıyor. "Dn ağzın üzerimdeydi," diye mırıldanıyor boynumdan meme ucuma doğru yalayıp ağzına almak için durduğunda. "Benimkini kullanmama fırsat vermedin."

Bacaklarımı açmasını izliyorum, başı eğilirken dizlerim yanlara düşüyor ve beni son yemeğiymişim gibi yalayıp yutuyor. Bir dirseğimin üzerinde ayağa kalkıyorum, yarığımdan klitorisime doğru yalamasını, aşığı inip içime kaydırmadan önce diliyle fiske vurmasını izliyorum. Onu hissederken gözlerim kapanıyor. Parmağı diliyle birlikte içeri kayarken, dilini içimden çıkarıp klitorisimi dişlerinin arasında emmek için yukarı hareket etmeden önce G noktama vururken elim saçlarına doğru koşmak için dışarı çıkıyor. Kendimden geçmem için gereken tek Şey buydu. Parmağından fışkırırken adını inliyorum, "Charlie." Ama o vazgeçmiyor, Charlie değil. Parmağını çekmek yerine daha da hızlandırıyor. Ağzımdan çıkan nefese bile engel olamıyorum, ellerimi ipekli saçlarında gezdirip avucumun içinde kavırıyorum. "Yine boşalacağım," diye itiraf ediyorum. Dili klitorisimi bir o yana bir bu yana savururken gözleri bana bakıyor. Parmakları beni daha hızlı ve daha hızlı beceriyor, ben tekrar bırakana kadar, bu sefer geçen seferkinden daha büyük. Kendime yaptığımdan daha büyük, hiç olmadığı kadar büyük. "Bu..." Gözlerimi kapatıyorum, içime aktığını hissediyorum. Dirseğimi hareket ettirip yatağa uzanırken elim saçlarını gevşetiyor.

Parmaklarını içimden çıkartıyor, bir eli yanımda, diğeri başımın yanında duruyor. Bedenim havada süzülüyormuş gibi hissediyor. Gözlerim onun yatağımdan kalkışını izliyor, gömleğini alıp gideceğini düşünüyorum. Ama bunun yerine, gözleri gözlerime bakarken, önce bir botunu sonra diğerini tekmeliyor. Eli kot pantolonunun düğmesine gidiyor. Gözlerim ellerini izliyor, fermuarı indirdiğini görüyorum. Kalbim iki saniye önce üç dakikadan kısa bir süre içinde ikinci orgazmımı yaşadığımdan daha hızlı atıyor. Elleri kotu aşığı itiyor ve sonra siyah boxer'ıyla orada duruyor, sikinin dış hatları i çamaşırının önünü dolduruyor. Boxerını aşığı çekiyor, siki serbest kalıyor. Gözlerim önce bir dizini, sonra da diğerini yatağa koyuşunu izliyor, siki elinde.

"Dizlerinin üzerine çök," diye emrediyor, "kıç yukarı, yüz aşağı." Onun için çok yavaş hareket ediyor olmalıyım çünkü kalçalarımı kavırıyor ve beni kendi üzerine çeviriyor. "Ellerini önüne uzat." Alnımı yatağa koyup ellerimi önüme uzattığımda kalçalarımı kaldırıyor. Ona bir şey söylemek üzereydim ki, bana çarpmadan önce sikini yarığıma bir kez sürttü. İkimizin de inleme sesi odayı dolduruyor. Bir saniye içimde kalıyor, elleri kalçalarımı daha sıkı kavırıyor, sonra yavaşça çekiliyor ve tekrar içime giriyor.

Acımasızca içime girerken önümdeki çarşafları kavırıyorum. O kadar iyi geliyor ki "Evet!" diye inlemekten kendimi alamıyorum. Beni dizlerimden kaldırırken elleri beni daha da sıkı kavırıyor ve beni sikerken taşakları klitorisime tekrar tekrar çarpıyor. Beni tekrar uçurumun kenarına götürürken dayanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Gözlerim kapanıyor, kalçalarım şimdi onun itişlerini karşılamak için hareket ediyor. Parmakları kalçalarımı bırakırken aynı anda göğsünü sırtımda hissedene kadar bana küçük küçük itişler vermeden önce bana son bir kez çarptığında arkamdan tısladığını duyuyorum.

Ben dizlerimi ve kalçalarımı yana doğru hareket ettirirken o içimden çıkıp yanıma çöküyor. İkimiz de birbirimize tek kelime etmiyoruz. İkimiz de nefesimizi tutmaya çalışmaktan başka bir şey yapmıyoruz. Burada uzanmış duvara bakıyorum, muhtemelen işten sonra ağladığım için gözlerim ağırlaşıyor. Muhtemelen onu yatağımdan kovmalıyım, bu sabahki gibi bir yüzleşme daha yaşamadan hemen gitmesini söylemeliyim. Tam ona çıkmasını söylemek üzereydim ki bana doğru kıvrıldığını hissettim. Bacakları benimkilere dolanıyor, yüzü neredeyse boynumda ve usulca horladığını duyuyorum. Onun sıcaklığını içime çekerek gözlerimi kapatıyorum. Aklımdan geçen tek şey, ben uyandığımda onun gitmiş olacağı.

On Üçüncü Bölüm

Charlie

Burnumu gıdıklayan bir şey hissettiğimde gözlerim titreyerek açılıyor. Karnımda bir ağırlık hissediyorum ve sonra yanımdaki bir bedenın sıcaklığını hissediyorum. Gözlerimi birkaç kez kırpıştırıp aşağı baktığımda Autumn'un başını göğsümde, kolunu karın kaslarımın üzerinde ve bacağını bacağıma dolamış olduğunu görüyorum. Vücudunun altındaki kolum onu bana yakın tutuyor. Başımı arkaya yaslayıp tavana bakıyorum, kendimden nefret etmemeye çalışıyorum ama beceremiyorum.

Yan masaya bakıyorum, orada bana saatin kaç olduğunu söyleyecek bir saat bile olmadığını görüyorum. Yan pencereden dışarı bakıyorum, güneşin yeni doğduğunu görüyorum, bu yüzden alarm tekrar çalmadan ve onu uyandırmadan önce buradan siktir olup gitmeliyim. Kendimi ondan nasıl kurtaracağımı düşünüyorum. Aynı zamanda ona dönüşmek ve onu farklı bir şekilde uyandırmak istiyorum. Kafam bana defolup gitmem için bağırırken sikim bu planı kabul ediyor.

Kolumu yavaşça altından çekerek ondan uzaklaşıyorum. Yatağın ucuna doğru yürüyüp boxerımı almam ve üzerime geçirmem tam beş dakikamı alıyor. Bu biraz dün sabahki gibi, ama birbirimize birbirimizden ne kadar nefret ettiğimizi söylemiyoruz. Tişörtümü alıyorum, botlarımı alıp yatak odasından çıkmadan önce onu giyiyorum. "Bir dahaki sefere dışarıda giyin," diye mırıldanıyor. Başımı çevirip ona bakıyorum, beş dakika önce üstümde yattığı yerden dönüyor, elini örtünün diğer tarafındaki yastığın altına koyuyor, onu zar zor örtüyor, gözlerim sırtının mükemmel kavisine ve boynuna gidiyor.

Arka kapıdan çıkıp çarpmadan önce son bir kez bakıyorum. Oraya geri dönüp bunun bir daha asla olmayacağını bilmesini sağlamak için verdiğim mücadele gerçek, ama bunun yerine basamağa oturup botlarımı giymeye gidiyorum. Merdivenlerden evime giden yola doğru yürürken başım eğik, omzumun üzerinden bakmamaya çalışıyorum. Ama tam ormana girdiğimde arkama bakma hatasını yapıyorum. Ne beklediğimi bilmiyorum ama karşımda hiçbir şey yok. Sadece önden arkaya doğru usulca hareket eden salıncak ve hemen yanında viski şişesi.

Dün gece onu öperken, dudaklarında viskinin tadını aldım ve geri çekilmem gerektiğini biliyordum, ama tıpkı dünden önceki gün olduğu gibi, ona olan çekimim anlayamadığım bir şeydi. Onu orada gözyaşları içinde dururken görmek, onu rahat bırakmam için bana yalvarmak, ama ben bir pislik olduğum için onu daha da ittim. Bunu neden yaptığımı bile bilmiyordum; sadece bunun olduğunu biliyordum. *Sana gerçekten başka bir şey veremeyeceğimi çünkü verecek bir şeyim kalmadığını* söylediğini duyduğumda, mideme tekme yemiş gibi hissettim. Hava vücudumu terk etti ve nefes almak gittikçe zorlaştı. O gece hepimiz yıkılmıştık, bunu itiraf ettiğimi hiç sanmıyorum.

Ormanda yürürken dün geceyi kafamda tekrar canlandırıyorum. Bir gece önce ona gittiğimde sarhoştum ve içine girip gözlerimi kapattığımda Jennifer'ı görmeyi bekliyordum ama Autumn'u değil. Onunlayken gözlerimi kapattım ve tek gördüğüm oydu, bu da beni kızdırdı. Bu yüzden dün gece ona alkol almadan gittim, kalçaları ellerimdeydi, ona çarpıyordum, gözlerimi kapattım ve yine tek gördüğüm oydu. Bana bakıyordu, iniltisi içimden sikime, taşaklarıma ve tekrar geri dönüyordu. Daha önce hiç kimseyi onu becerdiğim kadar sert becermemiştim. Neredeyse hiç ön sevişme olmamasına rağmen sikim taştan daha sertti. Hiç bitirir bitirmez tekrar birlikte olmak istediğim biri olmamıştı. Bir daha asla Autumn'la mücadele ettiğim gibi mücadele etmedim. Genellikle girip çıkıyorum, belki ertesi gün onları arama sözü veriyorum ama aslında bunu yapmıyorum. Alıştığım şey bu. Böyle biri oldum, ama onunlayken öyle biri değilim.

Açıklığa doğru yürüyorum, ahırın yanından geçip evime doğru ilerliyorum. Çakılların çıtırdama sesiyle yana bakıyorum ve ben evimin merdivenlerinden çıkarken Emmett'in geldiğini görüyorum. Kapının kolunu çeviriyorum ve aynı anda arka cebimden telefonum çalıyor. Telefonu çıkarıp mutfığa girerken alarmı kapatıyorum ve yatak odasına doğru yürümeden önce telefonu tezgâhın üzerine atıyorum.

Çizmelerimi çıkarır çıkarmaz kot pantolonumu ve boxer'ımı sepete atmadan önce gömleğimi çıkarıp onu koklayarak çamaşır sepetine atıyorum. Banyoya girip suyu açıyorum ve su ısınırken soğuk hemen yüzüme çarpıyor. Başımı arkaya yaslayıp suyun beni yıkamasına izin veriyorum. Dışarı çıkıyorum, yan taraftaki beyaz pelüş havlulardan birini alıp belime sarıyorum. Sonra bir tane daha alıp saçlarımı kurulamak için açıyorum ve duş kapısının yanındaki kancaya atıyorum.

Ellerimi ıslak saçlarımda gezdirirken aynaya bakıyorum ve ısırık izini gördüğümde tıraş olup olmamam gerektiğini düşünüyorum. Aynaya bakarken ellerim ona dokunmak için kalkıyor. Aletim kıpırdıyor ve elimi bırakıyorum. Üzerimdeki diş izlerini görünce kalbimin hızlanmasını görmezden geliyorum. Dönüp dolaba doğru yürüdüğümde, bir çift boxer, ardından bir çift iş kotu ve üzerinde ahırın adı yazılı siyah bir tişört aldığım da hepsini görmezden geliyorum

arkasında. Sırada çoraplar var, ardından da dolaptan çıkıp yatak odasına girdiğimde botlar. Yatak iki gündür yapılmamış, ama aynı zamanda bu süre içinde içinde hiç uyunmamış.

Gözlerim, saatin neredeyse yediyi gösterdiğini ve Jennifer'ın resminin bir çerçeve içinde olduğunu söyleyen komodine gidiyor. Bana bakıyor, gülümsüyor ve ben de çerçeveye doğru yürüyüp onu elime alıyorum. Birlikte olduğumuz son anlardan birini düşünürken parmağım camdan yanağını okşuyor.

"Selam bebeğim," dedim eve girdiğimde. Fırında pişen bir şeyin kokusu tüm evi doldurmuştu.

"Mutfakta," diye seslendi ve küçük koridordan mutfığa doğru yürüdüm, onu orada görmedim, ama sonra ortaya çıktı. "Merhaba." Beni görünce bütün yüzü aydınlandı. "Tahmin et ne yapıyorum?"

"Her neyse," diye cevap verdim tezgahın etrafında ona doğru yürürken. Kollarımla belini sararak onu kendime çektim. O da kollarıyla boynuma sarıldı. "Çok güzel kokuyor." Yüzümü boynuna gömdüm. "Gerçi senin koktuğun kadar güzel değil." Boynunu ısırdım ve bu onu kollarımın arasında kıvrandırdı.

"Charlie," dedi nefes nefese ve eğer gözlerimi yeterince sıkı kapatırsam bunu hep hatırlayacaktım. "Beni ne kadar mutlu ettiğini biliyor musun?"

"Senin beni mutlu ettiğin kadar değil, bebeğim." Dudaklarını öptüm. "Dans et benimle." Döndüm ve telefonumdaki şarkımızı çalarak tezgâhın üzerine koydum.

"Her zaman, her yerde," dedi bir o yana bir bu yana sallanırken. "Sonsuza kadar."

"Her zaman, her yerde," diyorum resme. "Sonsuza kadar." Ama gözlerinin içine bakmaktan kaçınıyorum. Dönüp mutfığa gitmeden önce resmi yere bırakıyorum.

Bir fincan alıp musluğun altına koymadan ve düğmeye basmadan önce kahve makinesine kapsülü koyuyorum. Tezgâhtan telefonum çalıyor ve

Yanına gidiyorum ve babam olduğunu görüyorum.

"Alo," diyorum telefonu kulağıma götürerek, "saat yedi bile değil."

Telefonun kendi tarafında gülüyor. "Beşten beri ayaktayım," diyor ve sonra bir an duruyor, sanki ne söyleyeceğini düşünüyormuş gibi. "Neler oluyor?"

Kahve fincanını elime alıp dudaklarıma götürüyorum ve bir yudum alıyorum. "Bana ne soruyorsun?"

Belki Emmett bir şey söylemiştir diye düşünerek ama söylemeyeceğini de bilerek ahıra doğru dönüyorum. Kapıyı çekip açarak dışarı çıkıyorum. Az önce çıktığım merdivenlerden inerken güneş artık gökyüzünde yükseliyordu. "Sana iyi olup olmadığını soruyorum."

Adımın ortasında durdum. "Bunu neden soruyorsun ki?" Sesim gergin, Sonbahar'la aramda olanları duyup duymadığını merak ediyorum. Autumn'la aramızda bir şey olduğundan değil, sadece birlikte olduğumuzdan. Midem bulanıyor, suçluluk duygusu içime hücum ediyor ve sanırım hasta olacağım. "Neden iyi olmayayım ki?" Sesim alçak, neredeyse bir fısıltı.

Derin bir nefes aldığını duyuyorum. "Birkaç şey var." Sesi yumuşak ama aynı zamanda gergin.

Kupamın sapını daha da sıkı kavrıyorum. "Hangileri?"

"Şey, birincisi" -boynum beklenti ve sinirle karıncalanıyor- "Sonbahar'ın şehre döndüğünü duydum ve-" Duyduğuna şaşırmasını istiyorum ama burada onun bilmediği çok fazla şey olmadığını da biliyorum. Küçük kasaba hayatı böyle işliyor.

"Doğru duymuşsun." Sonbahar'ı ne onunla ne de bir başkasıyla tartışmak istemediğim için sözünü daha bitirmeden kestim. "Bu konuda söylenecek bir şey yok," diye ısrarak konuşmanın bu kısmının sona ermesini umuyorum.

"Tamam, bunu daha sonra konuşuruz," diye geri adım atıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hiçbir şeyi sonraya bırakmıyoruz," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "çünkü onun hakkında konuşacak hiçbir şey yok. Hem de hiç."

"İkinizin yüzleştğini duydum." Gözlerim ahıra ve doğrudan çitin yanında kahvesini içen Emmett'a dönüyor. Gözleri, atıyla çitlerle çevrili alanda koşturan Lilah'ın üzerinde. Lilah atının üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ediyor ve atını gittikçe daha sert itiyor.

"Bunu sana Emmett mi söyledi?" diye sordum.

"Aslında söylemedi." Babam onu korumaya çalışıyor ya da belki de korumadı. Burası küçük bir kasaba ve herkes bizi birbirimizle konuşurken görebilirdi. Dedikodu küçük bir kasabada orman yangınından daha hızlı yayılır. "Diğer bir şey de." Elimini uzatmadan önce kahveyi tezgâhın üzerine bıraktım ve yan tarafını tutarak kendimi destekledim. "Neredeyse yıldönümü." Gözlerim kapanıyor ve Jennifer'ı görmeyi bekliyorum ama her şey kararıyor. Hiçbir şey yok, onun görüntüsü yok... hiçbir şey. Ne gülen bir yüz, ne de üzgün bir yüz, sadece siyahlık. "Bence onun hayatını kutlamak için bir şeyler yapmalıyız."

"Bilmiyorum," diyorum usulca.

"Bilmediğini biliyorum." Onun sesi de aynı yumuşaklıkta çıkıyor. "Bu yüzden konuyu şimdi açıyorum. Annen ve ben birkaç hafta sonra ziyarete geldiğimizde konuşabiliriz."

"Evet, tamam," diyorum, sırf onu konudan uzaklaştırmak için. "Öyle yapalım." Yapmak istedikleri hiçbir şeyi kabul etmeyeceğimi biliyordum.

"O oyunu da sana bırakacağım," diyor, bunu anlıyor. "Yeni bir arkadaşın olduğunu duydum."

Sonbahar ve ardından Jennifer hakkındaki konuşmanın en azından şimdilik sona erdiğini bilerek fincanıma tekrar uzanırken elim tezgahıtan kurtuluyor. "Bu şehirde yaşamayan biri için çok fazla şey duyuyorsun." Şaka yapıyorum ve o da buna gülüyor.

"Şimdiye kadar bu işlerin nasıl yürüdüğünü öğrenmiş olmalıydın." Kapıdan çıkmak için döndüm. "Küçük bir kasabada gözler her yerdedir." Merdivenlerden iniyorum ve söylemesi gerektiğini bildiğim bir sonraki şeyi söylemesini bekliyorum çünkü sözünü kesti ve bir sonraki haberi size nasıl vereceğini düşünürken bunu hep yapar. Sanki bir şeye hazırlanmak zorundaymışsınız gibi. "Mutlu olmanı istiyorum oğlum." Sesi endişe doluydu.

"Mutluyum," diye yalan söylüyorum ona, dişlerimin arasından yalan söylüyorum, "bir midye kadar." Bu konuşmayı bitirmenin zamanı geldiğine karar veriyorum. "Tamam baba, bu samimi sohbeti ne kadar sevsem de, gidip yeni atları kontrol etmem gerekiyor."

"Bu bana siktir olup gitmemi söyleme şeklin mi?"

Kıkırdıyor. "Asla yapmam." Gülümsüyorum. "Anneme onu sevdiğimi söyle."

"Söyleyeceğim," diye kabul ediyor. "Yakında görüşürüz. Seni seviyorum."

"Ben de seni," diyorum ve aramayı kesip telefonu arka cebime koyarak Emmett'in durduğu çitin yanına gidiyorum. Lilah atını koşturmayı bırakırken gözlerim onun üzerinde. Onu tırısı kaldırıyor, eğiliyor, boynunu okşuyor ve ona bir şeyler fısıldıyor.

"Günaydın," diye selamlıyor ve bana bakıyor. Kaşları çatıktı.

"Günaydın," diye karşılık veriyorum ona, fincanımı kaldırıp çiftlik görevlilerinden birkaçının yeni atları getirmesini izliyorum.

"Ona burada kimse olmadan lanet atına tek başına binmesine izin verilmediğini söylemelisin." Başıyla Lilah'yı işaret ediyor. "Bu bir güvenlik tehlikesi."

"Güvenlik tehlikesi," diye tekrarlıyorum çünkü bu cümleyi hayatımda daha önce hiç duyduğumu sanmıyorum.

"Evet, sanki düşüp boynunu kırarsa seni dava edecek ve ben de işsiz kalacağım." Rol yapmaya çalışıyor ama kaşları birbirine çarpıyor.

"Güvenlik tehlikesi demek istiyorsun," diyorum ona, şaka yaptığımı saklamaya çalışarak. "Az önce babamla telefonda konuştum." Ona bakıyorum. "Masal mı anlatıyordun?"

Bana ters ters bakmadan önce kaşları birbirine çarptı. "Oturup saçlarımı savurarak senin hakkında konuşacak zamanım olduğunu mu sanıyorsun?" Başını sallarken sesi alçak çıkıyor. "Kaynaklarını kontrol etsen iyi olur." Tek kelime etmeden başımı sallıyorum. "Geceyi Tanrı bilir nerede geçirdikten sonra sabah evine girdiğin için olabilir." Ona bakmak için arkamı dönmüyorum. "Görüyorum ki dilini kedi kapmış." Başını çitlere doğru çeviriyor. "Yapacak işlerim var" -benden uzaklaşmak için dönüyor- "ve bunlar burada oturup senin yaptığın pislikleri tartışmak değil."

Hiçbir şey söylemeden uzaklaşmasını izliyorum çünkü açıkçası söylenecek bir şey yok. Son iki gece bir hataydı, bir daha asla tekrarlamayacağım bir hata. En azından ben öyle yapmayı planlıyorum.

On Dördüncü Bölüm Sonbahar

Pencereden dışarı bakma hatasını yaptım ve onun uzaklaştığını gördüm. Başı eğik, muhtemelen benimle bir gece daha geçirdiği için utanç içinde. Onun gidişini izlememek için gözlerimi kapatıyorum ve başımı yastığa koyduğumda emin oluyorum. Bir saniye sonra gözlerimi açtığımda, yanımdaki yastığın üzerinde kafasındaki göçüğü görüyorum. Yan dönüyorum, örtüyü tutup boynuma kadar çekiyorum, bu bir hata çünkü her tarafımda onun kokusu var.

Örtüyü üzerimden atarak kalkıyorum ve üç gün içinde ikinci kez yatağı soyuyorum. Yatak takımlarını çamaşır makinesine atıp mutfığa gidiyorum ve kendime bir kahve yapıp banyoya dönüp duşu başlatıyorum. Boynumdaki iz biraz silikleşti ama kapatmamı gerektirecek kadar değil.

Bir saat sonra arşıaflar tekrar kurutucuya girdiğinde evden ıkıyorum. Üzerimde başka bir mavi kot pantolon ve dirseklerime kadar kıvrılmış bebek mavisi-beyaz çizgili keten düğmeli gömlek var. Duştan çıktığımdan beri saçlarım yarı kuru ve tek yaptığım taramaktı. İçki fabrikasına gidiyorum ve burada sadece benim olduğumu görüyorum, bu yüzden fırına uğruyorum.

İçeri girip birkaç kişiyi görünce her zamanki gibi göz temasından kaçınıyorum, önümdeki sıraya odaklanıyorum, kahvemi alıyorum ve vadesi geçmiş faturalarla uğraşmak için masama geçiyorum. Ellerimi önümde tutuyorum, tezgâha doğru adım atarken sinirden titrediklerini kimseye belli etmemeye çalışıyorum. "Günaydın, Autumn."

"Günaydın, Bayan Maddie." Gülümsüyorum. "Bir şekerli çörek ve bir fincan sade kahve alabilir miyim lütfen?" Paramı öderken cüzdanımı almak için çantama uzanıyorum ve ona beş dolar uzatıyorum. Para üstünün geri kalanını kasanın yanındaki cam bahşış kavanozuna koyuyorum.

"Elbette." Dönüp kâğıt kahve fincanlarına doğru yürüyor, mavi fincanı doldurup beyaz kapağını takıyor, bana doğru yürüyüp fincanı önüme koyduktan sonra çöreği alıp mavi poşeti bana uzatıyor. "Yarın görüşürüz." Ona başımla selam veriyorum, bir elime poşeti diğer elime de kahveyi alıp dışarı ıkıyorum.

Yürürken başımı önde tutuyorum, dün yaptığım hatayı yapmıyorum. Anahtarları alıp bara gidiyorum ve kapıyı açıp arkamdan kilitledikten sonra içki fabrikasının ofisine doğru ilerliyorum. Işıkları açtığımda, ofise doğru yürürken tüm katın aydınlandığını görüyorum. Çantamı masanın önündeki sandalyeye koyduktan sonra masa sandalyesini çekip oturuyorum.

Dizüstü bilgisayarımı açıyorum ve bir parça çörek koparıp ağzıma atıyorum. Dilime arpan şeker beni gülümsetiyor, sonra da kahvemden bir yudum almak için küçük sekmeyi açıyorum. "Günaydın" diyorum kendi kendime, sonra yan tarafa dönüp dolaptan defteri alıp açıyorum.

Beyaz zarflar üst üste yığılmış, hepsinin üzerinde kırmızı vadesi geçmiş damgası var. Beyaz kâğıdı çekip açmadan önce gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Vadesi geçmiş tutarı görünce bir kalem alıp tutarı yazıyorum. Tüm yığını gözden geçirirken de aynı şeyi yapıyorum, sonra toplam tutara bakıyorum. "Lanet olsun." Sandalyede arkama yaslanarak söyleyebildiğim tek şey bu.

Banka bakiyeme bakıyorum ve hepsini karşılayacak kadar param olduğunu görüyorum ama o zaman da yeni insanlar getirmek için yapmak istediğim şeylere yardımcı olacak hiçbir şeyim kalmayacak. Fatura yığınına tekrar gözden geçirirken arkadan gelen ayak seslerini duyuyorum ve Brady'nin içeri girdiğini görmek için pencereden dışarı bakıyorum.

"Hey," diyor ve sandalyeye oturmadan önce çantamı alıp masanın köşesine koyuyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bunların peşindeyim." Bir yığın beyaz kâğıdı elime alıyorum. "Düşündüğümde çok daha kötü." Sadece başını sallıyor. "Düşünüyordum."

Başını arkaya atıyor ve "Bu asla iyi bir şey değil" diye inliyor. Kollarımı önümde kavuşturuyorum.

"Ne düşündüğümü bile bilmiyorsun." Masaya vuruyorum. "Ama yapacağımız şey şu. Morgan'ları aradım." On yıl kadar önce kullandığımız dağıtım şirketinden bahsediyorum.

"Bizi bıraktılar," diye hatırlatıyor bana.

"Evet ama o zaman öyleydi, şimdi böyle. Zaman geçti ve yaşlı adamın emekli olduğunu ve oğlunun işin başında olduğunu öğrendim." Başımı yana eğiyorum. "O zaman bence işletmeler için bir tadım menüsü sunmalıyız." Kaşları birbirine çarpıyor. "Barın dışında bir odamız var. Oraya birkaç masa koyabiliriz. Şirketler gelip partilerini burada yapsınlar. Bekârlığa veda partileri düzenleriz. Şefle çiftler geces. Yapabileceğimiz bir sürü şey var."

"Bunu hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor.

"Bir de her akşam beşten ona kadar bir aşçı getirmek var." Başını sallıyor. "Çok kötü, bu gerçekleşiyor ve gelecek hafta iş görüşmelerim var. Küçük bir menü, hamburger, balık ve patates kızartması, yanında iyi bir biftek ve bir viski örneği düşünüyorum. İşe aldığımız aşçıyla menü üzerinde çalışabiliriz." Öne doğru eğiliyor. "Ayrıca bir alana bir bedava yapıyoruz. İşten sonra insanlar evlerine gitmeden önce uğruyor."

"Gelmek zorundalar." Sesi yükseliyor.

"Onlara bir alana bir bedava teklif ederseniz, inanın bana, insanlar gelecektir. Belki akın akın değil ama zaman geçtikçe kulaktan kulağa yayılır." Başını arkaya yaslayıp tavana bakıyor. "Dinle, denemek zorundayız. Eğer denemezsek, onlar kazanır. Ayrıca Brady, numunelerim çok beğenildiği için içki menüsüne viski uçuşları eklememiz gerektiğini düşünüyorum. Şimdilik birkaç uçuş seti sipariş etmek nispeten ucuz. İşler artarsa daha fazla yatırım yapabiliriz."

"Babama ne söyleyeceksin?"

"Babama hiçbir şey söylemeyeceğim," diye itiraf ediyorum. "Onun bu konuda endişelenmekten başka endişelenecek şeyleri var." Başını sallıyor. "Ben de geceleri çalışacağım. Uyumak için biraz zamana ihtiyacın var. Bok gibi görünüyorsun."

Gülüyor. "Vay be."

"En son ne zaman sekiz saat uyudun?" Ona soruyorum, o da sırtıyor.

"Sen en son ne zaman sekiz saat uyudun?" Kaşlarını kaldırıyor. "Bok gibi görünüyorsun." Sandalyeden kalkıyor ve ikimiz de kahkahalara boğuluyoruz. "Yaptığımız son partiyi test edeceğim, hazır olup olmadığına bakacağım."

"Güzel, Bryan her an gelebilir zaten." Dışarı çıkmak için dönüyor ve ben faturalara bakıyorum, onları gözden geçiriyorum ve hangilerinin en eskiden en yeniye doğru olduğunu görmek için bir tablo yapıyorum.

Kahvemi bitirmek üzereyken kapının çalındığını duyuyorum ve Bryan'ı görmek için başımı kaldırıyorum. "Selam." Ona gülümseyerek ayağa kalktım. Düğmeli bir elbise giymişti.

gömleği ve mavi pantolonu, yana yatırılmış sarı saçları ve bana bakan kahverengi gözleri. Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüğümde yüzündeki gülümseme daha da büyüyor. "Bryan." Elini sıkmak için elimi uzattım. "Ben Autumn."

"Autumn," diye cevap veriyor, sesi düşündüğümde daha kalın, "tanıştığımıza memnun oldum."

"Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim," diyorum ona.

"Elbette," diyor etrafına bakınarak. "Buraya hiç gelmemiştim." Etrafına bakınırken ellerini kalçalarına koyuyor. "Duymuştum ama-"

"İsterseniz size bir tur attırabilirim." Onunla birlikte ofisten çıkıyorum ve nasıl başladığımızı anlatıyorum. Ofise geri döndüğümüzde hikayeyi dinliyor. "Hesabı bizimle kapattığınız biliyorum."

Yana doğru bakarken bana bakmaktan kaçınıyor. "Hesabın neden kapatıldığına dair ne söylendiğinden emin değilim." Dönüp bana bakıyor.

"Ne söylendiğini tahmin edebiliyorum," diyorum ve gözleri büyüyor. "Bu işin arkasında Cartwright'ların olması hiç de şaşırtıcı değil." Kabul etmesi ya da inkâr etmesi için ona fırsat vermiyorum. "Ama neredeyse sekiz yıl oldu ve iş iştir. Artık önümüze bakmanın zamanı da geldi, öyle değil mi?" Bu son kısmı neden eklediğimi bilmiyorum. Sadece tüm bunları aştığımı biliyorum. Artık kim olduğunuzu bile bilmeyene kadar ruhunuza sızan nefreti.

"Katılıyorum. Ürününüzü biliyorum," diye itiraf ediyor. "Piyasadaki en iyi viskilerden biri olduğunu kabul etmek zorundayım. Tam olarak ne arıyorsun?"

"Ürünümü içki dükkanlarının raflarına ve restoranlara sokmak istiyorum. Daha önce sahip olduklarımızın aynısı." Ona tam olarak ne istediğimi açıkladım. "Piyasadakilerden çok daha üstün olduğunu bildiğim bir ürünüm var. Bu bir aile işletmesi ve viskimizi bir kez denediklerinde bir daha geri dönmeceklerini garanti ediyorum."

Ellerini ceplerine soktu. "Hayır cevabını kabul etmeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, kabul etmeyeceğim." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"İyi, o zaman ben de kabul etmiyorum," diyerek beni şoke ediyor. "Kontratı kabul ediyorum. Yirmi vaka ile başlayacağız. Normalde anlaşma yüzde yirmiydi ama bu işi bizzat yapacağım için yirmi beş karşılığında yapmam gerekecek." Kulaklarıma inanamadım. Yirmi vaka sıfırdan çok daha fazla.

"Ciddi misin sen?" diye soruyorum ve o da sırtıyor.

"Evet," diye yanıtlıyor, sıkmam için elini uzatarak, "bir anlaşmamız var."

"Sadece altı ay sonra şartları tekrar gözden geçirebilirsek." Elimi uzattım ve o da kıkırdadı.

"Anlaştık." Elimi sıkıyor ve onun sıcak elinin benimkini tuttuğunu hissediyorum. Yüzümdeki gülümseme o kadar büyük ki yanaklarımı acıtıyor.

"Teşekkür ederim." Elimi onunkinden çekiyorum. "Buna pişman olmayacaksın."

"Ben de pişman olacağımı sanmıyorum. Yarın çantaları almaya geleceğiz." Dönüyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

Ellerimi başımın üzerine koyup sessizce çığlık atıyorum ki kapı tekrar açılıyor ve o içeri girip beni şoke ediyor. Dehşet şimdi vücudumu sarıyor. "Hey," diyorum o yaklaşırken. "Bir şey mi unuttun?"

"Neyi?" Başını sallıyor. "Hayır." Sırtıyor. "Sadece, bu bir işti." Kapıyı işaret ediyor. "Ve şimdi iş için burada değilim." Onu izliyorum. "Şimdi kişisel bir iş için buradayım." Dudaklarımı yuvarlıyorum. "Seni dışarı çıkarıp çıkaramayacağımı bilmek istiyorum."

"Ne?" Şok sözcüklerimin arasından geçip gidiyor.

"Seni dışarı çıkarmak istiyorum," diye açıklıyor. "Ben de çok

ısrarcıyım." Gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Öyle mi?"

"Evet öyle." Bir adım öne çıkıyor, sesi yumuşuyor. "Seni yemeğe götürmek istiyorum."

"Bilmiyorum," diye karşı çıkıyorum, "şehir falan."

"Seni ben alsam ya da sen benimle evimde buluşsan, ben de sana yemek yapsam nasıl olur?" Hayır demem için tüm nedenleri düşünüyorum, ama sonra *bunu neden yapmamam* gerektiğini düşünüyorum.

"Tamam," diyorum usulca, "bir randevun var."

"Güzel, yarına ne dersin? Böylece fikrini değiştiremezsin." Şimdi gülüyorum. "Sana adresimi mesaj atarım."

"Kulağa bir plan gibi geliyor," diye cevap veriyorum ve bu sefer kapıdan çıkmadan önce bana göz kırpmıyor.

"Ee, nasıl gitti?" Brady bardan içki fabrikasına geri dönüyor.

"Yirmi kasa aldı." Gözleri yuvalarından fırlamak üzereydi. "Yirmi komisyon yerine yüzde yirmi beş, ama sıfır değil."

"Siktir." Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Ve bana çıkma teklif etti," diyorum, gözlerini deviriyor, "yani çak bir beşlik." Elimi kaldırıyorum.

"Kız kardeşime biriyle çıktığı için çakmıyorum." Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve dönüp bara geri dönerken beni güldürüyor. "Seninle gurur duyuyorum," diyor kapıdan çıkmadan hemen önce.

Altı saat sonra barın arkasında bu gece gelen sekiz kişiye bakıyorum. Hepsi şehir dışından, tanıdığım tek bir yüz bile yok, ki bu benim için sorun değil. Az önce Brady'yi bardan kovdum ve eve gitmesini söyledim. Herkesin iyi olduğundan emin olmak için barın etrafında dolaşıyordum ki Darren

tekrar kapıdan giriyor. Bara gidip bir tabureye oturmadan önce etrafına bir göz atıyor.

Barın arkasına geçmeden önce herkesle ilgilenildiğinden emin oluyorum. "Size ne ikram edebilirim?" Önüne bir peçete atarak soruyorum.

"Özel karışımdan alacağım," diye emrediyor. Dönüp bardağa iki parmak koyuyorum, sonra yanına gidip önündeki peçetenin üzerine koyuyorum.

"Elli dolar," diyorum ve gülmemeye çalışıyor.

"Geçen gün on iki dolardı."

"Enflasyon," diye bilgilendiriyorum onu. Kalkıp kapıdan çıkmasını bekliyorum ama çıkmıyor. Onun yerine parasını çıkarıp tezgâha üç tane yirmilik koydu. "Üstü sizde kalabilir." Ondan uzaklaşmaya başladım. "Size bazı sorular sormak istiyorum." Not defterini çıkarırken kaşlarımı kaldırıyorum.

"Geçen sefer ilgilenmediğimi sana açıkça belirttiğimi sanıyordum," diye hatırlatıyorum ve kapıdan birinin girdiğini görünce başımı kaldırıyorum. Olamaz, ama bara yaklaştıkça gözlerimin bana oyun oynamadığını anlıyorum. Doğruca bara geliyor, iki taburenin arasında duruyor, bana bakıyor ve ağzından çıkan tek şey onun adı oluyor: "Charlie."

On Beşinci Bölüm

Charlie

Bara yaslanıyorum, yüzündeki kan akışına bakıyorum, dudakları titreyecek gibi görünüyor. "Burada ne yapıyorsun?" Önce bana, sonra da karşısındaki adama baktı.

"Yürüyüşe çıkmıştım, içeri girip bir şeyler içmeye karar verdim." Tabureyi çekip oturuyorum. "Burası içki aldığınız yer, değil mi?" Barda oturan bazı insanlara bakıyorum ve itiraf etmeliyim ki onları hayatımda hiç görmemiştim.

Bara doğru yürüyor ve ben de onu içeri alıyorum. Son birkaç gündür onu sadece şort ve atletle görüyordum. "Size ne getireyim?" Düğmeli bluzunu sıyırmış bir şekilde önümde duruyor.

"Ben ev viskisi karışımı alacağım," diyorum ona. Dönüp başını sallıyor ve bardan aşağı inerek siparişimi getiriyor, beyaz bir peçetenin üzerine önüme koyuyor. "Teşekkür ederim," diyorum, barda oturan ikimizden uzaklaşıp etrafı kolaçan ederken peçeteyi alıp dudaklarıma götürüyorum. Masaya dönmeden önce iki içki doldurmak için geri geliyor. Çok daha dolu

son birkaç aydır olduğundan daha fazla. Aslında, dürüst olmak gerekirse, son yıllarda. Akşam yemeğinden sonra evden çıktım, ayaklarım kaza yerine gitti ve sonra rotayı onun evine çevirdim. Ev her zamanki gibi karanlıktı, ama ön tarafa doğru yürümeden önce kapıyı iki kez çaldım ve arabasının orada olmadığını gördüm. Ne olduğunu anlamadan kasabaya doğru yol alıyordum, kendime sadece yürüyüşe çıktığımı söylüyordum ama aynı zamanda kendime yalan söylüyordum. Neden burada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ama buradaydım.

"Size başka bir şey getirebilir miyim?" diye soruyor yanımda oturan adama.

"İki sorum var, en fazla üç, sonra buradan gidebilirim ve beni bir daha görmek zorunda kalmazsın" diye cevap veriyor. Söylediklerinde ensemdeki tüyleri diken diken eden bir şey var. "Öne çıkan ve Cartwright'larla ilgili soruşturmayı başlatan sendin." Vücudum taşa dönerken ensemdeki tüyler zaman içinde donup kalıyor.

"Hayır," diye tersliyor Autumn, "bunu yapmayacağım. Sorularına cevap vermek istemiyorum. Gitmen gerekiyor."

"Bu iki soru." Kendini savunmaya çalışır.

"Kadın sana gitmeni söylüyor," diye taburemden kalkıp dönüyorum, boncuk gözleri bana bakıyor. "Daha önce ondan gitmesini istedin mi?"

"Evet," diyor Autumn usulca.

"O zaman sanırım gitmelisin." İçkisini alıp iki yudumda bitiren ve tıslayan adama dönüyorum.

"Görüşürüz," diyor adam defterini alıp çıkarken. "Teşekkür ederim," diyor ve ben de kendi bardağımdaki viskiyi bitiriyorum.

"Bunu senin için yapmadım," diye karşılık veriyorum ona. "Brady son birkaç yıldır insanları buraya getirmek için kışını yırtıyor. Tüm bunların bir hiç uğruna olması berbat olurdu."

Bana başıyla onay veriyor. "Peki o zaman, Brady için teşekkür ederim." Arkasını döndü.

"Kim o?" Ona sorduğum için kendimi tekmelemek istiyorum. Bu beni ilgilendirmez. Kalkıp buradan siktir olup gitmem gerekiyor. Bu gece için bir planım vardı ve bu planın Autumn'u becermekle hiçbir ilgisi yoktu.

"Adı Darren." Oturduğum yere doğru yürüyor, elimdeki bardağı çevirmeye başlıyorum. "*The Future and The Past* adlı bir New York dergisinde muhabir." Elim hareket etmeyi bırakıyor, bardak da öyle. "Waylon Cartwright'ın karıştığı kazayla ilgili bir özel haber yapıyorlar." Sesi kesiliyor. "Birkaç gün önce geldi ve Brady onu kovdu." İçimde kükreyen öfkeyle başa çıkmaya çalışırken gözlerim önümdeki cama odaklanıyor. "Sonra bana kartvizitini gönderdi."

"Ona ne söyledin?" Kelimeleri tıslayarak söylüyorum.

"Hiçbir şey." Gözlerindeki yaşları görebiliyorum. Tabureyi kendimden uzağa itiyorum ve çıkan ses herkesin konuşmayı bırakıp bana bakmasına neden oluyor. "Ona hiçbir şey söylemedim." Barın tepesine doğru bir adım daha atıyor.

Ona tek kelime etmedim. Onun yerine topuklarımın üzerinde dönüp buradan çıkıyorum. Caddede yürürken ellerim iki yanımda yumruk oluyor ve en başta gitmem gereken yere doğru ilerliyorum. Kalbimin atışının yankısı kulaklarımı dolduruyor ve kaza alanına doğru ilerlerken duyduğum tek şey bu. Buraya en son Sonbahar kasabaya ilk geldiğinde gelmişim ve başka bir çelengin bulunduğu ağacın yanında durmuştum. Oturup gözlerimi kapattığımda kazadan sonraki günleri hatırlıyorum.

Dolabımda oturuyordum, sırtımı duvara dayamıştım çünkü sanki hâlâ yanımdaymış gibi onun kokusunu alabildiğim tek yer orasıydı. Bir gece önce giydiği gömlek ellerimdeydi ve yüzüme tuttuğumda üzerine düşen gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Işık göz açıp kapayıncaya kadar karanlığa dönüştü. "Tatlım." Annem dolaba girdi. Sanki beni beş dakikalığına yalnız bırakmış gibiydi ama aradan iki gün geçmişti. "Jennifer'ın ailesi burada." Önümde diz çökerken, bunu bana neden söylediğinden emin olmadan, kafam karışmış bir şekilde ona baktım. "Ona giymesi için bir şey seçmeliyiz."

"Onunla evlenmeliydim." Anneme bakarken kelimeler ağzımdan çıktı, gözlerim kuruluktan kaşınıyordu ya da belki de eve geldiğimden beri uyumadığım içindi. Gözümü bile kırpmadım. Gözlerim kapandığı anda kalbimin durduğu yere geri dönecektim. Cehennemin başladığı yere geri dönerdim. Oraya geri dönecektim ve bu sefer yanımda o olmadan. "Onunla evlenmek istedim anne." Gözlerimdeki kuruluk, yaşlar yavaş yavaş yüzümden aşağı yuvarlanmaya başladığında artık yoktu. "Onu seviyorum anne." Annem kendi gözyaşlarını döktü. Tek kelime etmedi ya da belki de etti, bunun bir önemi yoktu çünkü o dönemde kimsenin bana söyleyeceği hiçbir şeyi duymak istemiyordum. Jennifer'ın adımı söylemesi dışında duymak istediğim hiçbir şey yoktu. Annem yanıma oturdu, kolunu omuzlarıma dolayarak başımı öptü ve ben de seveceğim tek kadın için ağladım.

Çok geçmeden babam geldi, giyinmeme yardım etti ve bir haftadır ilk kez beni dışarı çıkardı. Siyah takım elbisemle orada durup tabutunu izlerken, bana geri dönmesi için yalvarırken güneş gözlüklerimi takmışım. Beni bir kez daha öpmesi için yalvarıyordum. Bir noktada onunla birlikte olmak için yalvarıyordum. Eğer o benimle olmasaydı, burada olmak istemezdim. Tüm dünyaya çok kızgındım. Bana onun öldüğünü söylediği için büyükbabama kızgındım. Bana ihtiyacı olduğunda onu koruyamadığım için kendime kızgındım. O gece dışarı çıktığım için kendime kızgındım. Dünyaya kızgındım.

Sersemlemiş bir halde ağacın yanında oturuyorum. "Özür dilerim." Kalkıp eve dönmeden önce her zaman yaptığım gibi elimi ağaca koyuyorum. Saatin neredeyse sabahın ikisi olduğunu görünce ağaçların arasından yürüyorum ve Jennifer'ın yüzünü görmeyi bekliyorum. Eve dönerken hep onun yüzünü görüyorum, sanki o da benimle birlikte eve yürüyormuş gibi.

Başım eğik, onun yüzünü görmeye o kadar odaklanmışım ki, evinin arkasına doğru yürüdüğümü fark etmiyorum bile. Salıncakta oturuyor, bir ayağı yukarıda, bir ayağı verandada, ileri geri itiyor.

Konuşmadan önce basamaklarının dibine gelene kadar bekliyorum. "Adımı bu işin dışında tut." Merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve bu akşam giydiği gömleği giydiğini görüyorum, ama kot pantolonu yok. "Jennifer'ın adını bu işin dışında tut.

"Salıncağın yanında dururken tıslıyorum. "Kendinden başka kimseyi gündeme getirme."

"Tamam." Sesi yenikti. "Sen nasıl istersen, Charlie." Salıncağın yanına gidip oturuyorum. "Bilgin olsun diye söylüyorum..." Bana baktı. "Başından beri onunla hiç konuşmayacaktım. Bunların hiçbirini istemiyorum." Bir saniye ona bakıyorum, bana bakmasını istiyorum, yüzünü görmek istiyorum ama tek yaptığı dümdüz karşıya bakmak.

"Bana bak," diyorum ama tek yaptığı başını sallamak oluyor. Midem bulanıyor, ellerim ona dokunmak için titriyor, bedenim tüm bunlara karşı koyuyor. "Autumn," diye bağıriyorum ve o da ayağa kalkıyor.

"Evine git, Charlie." Elim uçarak onunkini tutuyor ve onu kendime çekiyorum. "Hiçbir şey söylemeyeceğim."

Elim onunkini bırakıyor, böylece kalçalarını kavrayıp yüzünü bana çevirebiliyorum. Aralarında durması için bacaklarımı açıyorum, ona bakıyorum ve o da bana bakıyor. "Çok yazık," diyor usulca, "dış görünüşün bu kadar güzelken içinin bu kadar çirkin olması." Kelimeler boğazımda düğümleniyor ve onu kendime doğru çekiyorum. Bir dizini kalçamın yanına koyuyor ve sonra diğer diziyile üstüme oturuyor. Saçlarımla oynuyor. "Ne utanç verici," diye tekrarlıyor, sanki ben burada değilmişim gibi, sanki kendi kendine konuşuyormuş gibi. Başını eğip dudaklarımı usulca öpmeden önce, beni görmüyormuş gibi gözlerini kapatıyor.

"Aç gözlerini," diyorum kalçalarını üzerimde kavrarken.

"Hayır," diye karşılık veriyor, öne doğru eğiliyor ve dilini ağzıma sokmadan önce alt dudağımda gezdiriyor. Beni öpmesine izin verirken gözlerim kapanıyor, ellerim kalçalarından sırtına doğru hareket ediyor. Kalçaları örtülü sikimin üzerinde aşağı yukarı hareket ediyor. Elim gömleğinin ön tarafına, düğmelerine doğru kayıyor, açık kalana kadar birini ve sonra diğerini açıyorum. Elim sütyenini aşağı itmek için yukarı çıkıyor ve meme ucunu ağzıma almak için eğildiğimde ağzım onunkinden ayrılıyor. Dizlerinin üzerine çöküyor, eli kot pantolonumun düğmesine gidiyor. Ona yardım etmek için doğruluyorum ve yumruğunu sikime doladığında meme ucunu bırakıyorum. Bir kolumu beline dolayarak, ayağa kalkarken aynı anda onu da kaldırıyorum. Oturmadan önce bir tarafını, sonra diğer tarafını aşağı itiyorum.

Aşağı. Külotunu kenara çekti, gözleri üzerine kayması için sikimi tutmamı izliyordu.

Üzerine çöktüğünde başı geriye gidiyor. Bir elim boynuna gidiyor, avucumun içinde kavırıyor, başını geri gelmeye ve bana bakmaya zorluyor. Diğer elim ise beline dolanıyor ve bana binmesine yardım ediyorum. "Sonbahar," diyorum, tüm bu süre boyunca yüzünü izliyorum, gözlerini kapattığını ve bir kez bile açmadığını görüyorum. Ne kadar açmasını istesem de açmıyor. Eğilip göğüs uçlarını ısıırıyorum, o da sırtını dikleştirip göğüslerini bana bastırıyor. Elim omurgasından başının arkasına doğru ilerliyor, ağzımı yutmak için aşağı inerken ağzıma doğru itiyor. Acımasız ve sert bir öpüşme ve o sikimin her tarafına boşalırken ben buna doyamıyorum. Onun çok gerisinde değilim, kalçalarımı yukarı itiyorum ve boşalırken kendimi ona yerleştiriyorum. Yüzünü boynuma gömüp göğsüme yığılırken başım geriye düşüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve bir gece daha hiçbir şeyin planladığım gibi gitmediğini düşünüyorum.

On Altıncı Bölüm

Sonbahar

Yüzümü boynuna gömüyorum, ki bu yaptığım yanlış bir şey çünkü tek yapabildiğim etrafımı saran kokusunu duymak. Misk bana ondan nefret etmediğim zamanları hatırlatıyor. Onunla ilk tanıştığımda, onun benim için en iyi insan olabileceğini düşünmüştüm.

Gördüğüm en ateşli adamdı. Megawatt gülümsemesi ve koyu mavi gözleriyle size gülümserse şanslı sayılırdınız. Bu Charlie'nin öyle biri olmadığını hatırlamadan hemen önce bunu hatırladım. Bu Charlie benden nefret eden bir adam. Benim nefret ettiğim bir adam. Kendime kaç kez ona karşı koyabileceğimi söylesem de koyamadığım bir adam. Kuzu postuna bürünmüş kurdun mükemmel bir örneği.

Kollarını bana doluyor, biri belime diğeri omuzlarımın üst kısmına dolanıyor ve yüzünü boynuma gömüyor. Ondan uzaklaşmam gerekiyor ve bir dakika içinde vücudunun sıcaklığı kemiklerimin soğukluğunu ısıttığında uzaklaşacağım. Ayağa kalktığı anda kendimi ondan ayırmak üzereyim ve bacaklarım aşağı inmek yerine kalçalarına sarılıyor. Aleti hâlâ içimde, hâlâ sert, bana daha önce hiç hissetmediğim bir dolgunluk hissettiriyor. Hatırlamak istemesem bile hatırlayacağım bir dolgunluk.

Beni evin içine taşıyor, yatak odama doğru ilerliyor. "Çarşafı yatağa geri koymalıyım," diyorum boynundan usulca.

"Neredeler?" diye soruyor, sesi hiç duymadığım kadar yumuşak.

"Kurutucuda," diyorum ona. Beni üzerinden çekip ayağa kaldırıyor, benden uzaklaşır uzaklaşmaz serinlik yüzüme çarpıyor.

"Gidip getireyim," diyor, bir şey söylememi beklemeden dönüyor. Sonra kendimi ısıtmak için keten gömleğimin önünü kapatıyorum. Yatağa oturup ayaklarımı karyolanın kenarına asıp kollarımı onlara doladığımda ve göğsümü onlara bastırdığımda kurutucuyu açtığını duyuyorum. Tekrar içeri giriyor ve beni görünce duruyor.

Yorganı yatağın üzerine atıyor ve ben de kalkıyorum. İkimiz karanlıkta yatağı yapıyoruz, ayın ışığı bize rehberlik ediyor. Kalacak mı kalmayacak mı bilmiyorum. Umurumda da değil. Bütün gün beni yakaladı. Ben yastıkları yerlerine koyarken o odadan çıkıp çamaşır odasına doğru yürüyor ve yorganı alıp geri geliyor. Keten gömleğimi silkelerken yorganı geri çekiyorum ve üzerimde sadece külotumla yatağa giriyorum. Yatağın diğer tarafına dönüp başımı yastığa gömerken top gibi kıvrılıyorum.

Ne yapacağını, kalıp kalmayacağını bilmiyorum. Gözlerim açık kalıyor ama onu aramıyorum. Botlarının yere vuruşunu duyuyorum, ardından kemer tokasının şangırtısı geliyor ve yatağın diğer tarafına geçip içeri kayıyor. Sırt üstü uzanmış, tavana bakarken, bir eli göğsünde, diğer elini başının altında kavuştururken onu izlerken kalbim hızlanıyor.

Gözlerimi kapatıp uykuya dalmalı ve sabaha kadar gitmesini dilemeliyim. Dönüp ona sırtımı vermeliyim. Her ne haltsa, onunla bu saçmalığa hiç başlamamalıydım. Tüm bunları bildiğim halde, yapmam gerekeni yapmak yerine ağzımı açıyorum. "O muhabirle konuşmayacaktım." Bunu ona neden söylediğimi bilmiyorum ama söylüyorum. Benim hakkımda ne düşündüğünü değiştirmeyecek ama yine de bilinmesini istiyorum.

"Bunu sonra konuşuruz." Sesi daha önce olduğu gibi yumuşak. "Geç oldu." Başını çevirip bana doğru bakıyor. Ben arkamı dönüp ona sırtımı dönmek için hamle yapana kadar birbirimize bakıyoruz. Bir elimi yastığımın altına koyup gözlerimi kapatarak uykunun gelip beni almasını bekliyorum, o sırada onu etrafımda hissediyorum. Kolu benimkiyle birlikte yastığımın altına kayarken diğer kolu kalçalarımın üzerine düşüyor. Uyku beni almadan önce gözümünden süzülen tek damla yaş yastığa doğru kayıyor.

Sabah alarm ikimizi de uyandırıyor ve gözlerimi açtığımda dört saat içinde yer değiştirdiğimizi görüyorum. Başım şimdi onun göğsünde, o kıvrılırken kolum karın kaslarının üzerinde, bu yüzden o yataktan kalkmadan önce kolum yana düşüyor ve bangır bangır çalan seslere doğru ilerliyor. Giyinmeye başladığını duyduğumda alarmı kapatıyor. Fermuar sesini duyduktan sonra, botlarının giyilme sesini duyana kadar bekliyorum, "Bu gece bir randevum var, o yüzden gelemezsin." Hareket etmeyi bıraktığını duyabiliyorum.

Ayağa kalktığını duyuyorum ve yatağın aşağısında taş gibi duran yüzüne bakma hatasını yapıyorum. "Neden umurumda olsun ki?"

Kelimelerin beni incitmesine izin vermedim. Artık beni incitebilecek hiçbir şey söyleyemez. "Umurumda" -yorganı üzerimden atıyorum- "insanlar geceleri buraya geldiğini öğrenebilir." Örtünmem gerektiğini bildiğim için burada külotumla ve başka hiçbir şeyle duruyorum. "Neden umursamam gerektiğini bilmiyorum." Nefret ediyorum

bunu ona itiraf ettiğim için çok üzgünüm. "Ama ben biliyorum ve burada biri varsa diye ortaya çıkmama ihtiyacım yok." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, ikimiz de birbirimize bakıyoruz.

"Merak etme," diye homurdandıktan sonra botunu giyip hışım ile dışarı çıkıyor ve çıkmadan önce kapıyı çarptığından emin oluyor. Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapatmadan önce tavana bakıyorum. Gözyaşlarımı uzaklaştırırken burnuma bir sızı geliyor. O ormanın içinde kaybolurken ben de aynı anda pencereden dışarı bakıyorum.

"Siktir git Charlie," diyorum boş odaya, keşke bunu ona evimden çıkıp gitmeden önce söyleseydim. Yatağa bakıyorum ve onu tekrar soymayı düşünüyorum ama son iki gecedir çarşaf ları yıkiyorum ve az önceki çıkışından sonra bir daha yüzünü burada göstereceğinden şüpheliyim. Bu yüzden banyoya gidip duşu başlatıyorum ve son sözü yine ona bıraktığım için ne kadar kızgın olduğumu görmezden geliyorum.

Giyinip gri tişört elbisemi askıdan alıp üzerime geçirirken bile kendi kendime "O bir pislik" diye mırıldanıyorum. Banyoya geri dönüp saçlarımı tarıyorum. "Büyük bir siki var ama aynı zamanda devasa bir sik," diyorum aynaya, "ve ondan nefret ediyorum." Vajinama bakıyorum. "Ve o etraftayken hainlik yapmayı bırakmalısın. Ondan nefret ediyoruz ve buna siki, parmakları ve ağzı da dahil. Neredeyse sekiz yıldır uyuyorsun ve şimdi uyanmak istiyorsun. Yanlış zaman, yanlış yer, kesinlikle yanlış insan."

Beyaz spor ayakkabılarımı giyip siyah çantamı kaptığım gibi kapıdan çıkıyorum. "Pislik herif." Arabama binip şehre doğru ilerlerken hâlâ mırıldanıyorum, kardeşimle aynı anda park ediyorum.

Kafasında beyzbol şapkasıyla kamyonetinden iniyor ve benim arabamdan inmemi bekliyor. Kapımı çarparken beni "Günaydın," diye selamlıyor.

"Her neyse," diyorum ona. "Kahve ve çörek almaya gidiyorum," diye haber veriyorum uzaklaşırken.

"Bana bir şey alacak mısın?" diye soruyor ve omzumun üzerinden elleri kalçalarında dikilen ona bakıyorum.

"Hayır, çünkü bir centilmen gidip bana kahve getirmeyi teklif ederdi."

Kaşları birbirine çarpıyor. "Sen iyi misin? Ayın o zamanı mı?"

"Ugh." Dönüp ondan uzaklaşıyorum, elimi havaya kaldırıp ona ters ters bakıyorum.

"Buna evet diyeceğim." Gülüyor. "Bana bir çörek getir."

Fırına doğru yürüyorum, bu sefer yolumun üzerinde birkaç kişi bana gülümsüyor ve başka bir boyutta olup olmadığımı merak ediyorum. Özellikle de kadınlardan biri bana gülümseyip "Günaydın, Autumn" dediğinde. İzlerimde duruyorum. Eğer adımı söylemeseydi, başka biriyle konuştuğunu düşünecektim.

"Günaydın" diyorum, gerçekten uyanık mıyım yoksa rüya mı görüyorum diye etrafıma bakınırken, ayaklarım fırına doğru ilerleyene kadar o çoktan sokağın yarısını geçmiş oluyor. Her iki elimde birer fincan kahve ve dört çörekle dolu bir poşetle dışarı çıkıyorum, binanın etrafından dolaşarak muhtemelen kapının kilitli olmayacağı arka tarafa gidiyorum.

Brady'nin masanın arkasına oturduğu ve dün gecenin faturalarını gözden geçirdiği ofise doğru ilerliyorum. "Harika bir gece geçirdik." Kafasını kaldırdı ve ben de başımı salladım.

"Öyleydi," diyorum kahveyi önüne koyarken. "Bir şey değil."

"Teşekkür ederim," diyor. "Az önce kontrol ettim, Bryan saat bir buçukta çantaları almak için burada olacaklarını e-posta ile göndermiş."

Kahveden bir yudum alıyorum. "Bu kontrol yardımcı olacaktır." Sandalyeye oturuyorum. "Nihayet iyi haberler var."

"Dün gece nasıldı?" diye soruyor bana, çörek paketini alıp bir tane atıştırırken.
"Saat kaçta kapattınız?"

Ona muhabirden bahsetmeye devam etmiyorum. "On bir gibi kapattım." Gözleri büyüyor. "Şehir dışından gelen altı kişilik bir grubumuz vardı ve birbirleriyle nereli oldukları hakkında konuşmaya başladılar, sonra da birbirlerine içki ısmarlamaya başladılar." Omuz silktim. "İyi de bir bahşiş bıraktılar."

"Ama sen almadın," diye işaret etti.

"Benzin alabilmek ve çöreklerimi alabilmek için yirmi dolar aldım." Çantayı gösteriyorum. "Öncelikler."

"Hâlâ yaşaman gerekiyor," diye hatırlatıyor ve ben uzanıp kendi çöreğimi alırken çörekten bir ısırık daha alıyor. Kabarık güzellikten bir ısırık aldığımda şeker parmaklarıma yapışıyor. "Tatlı ikram etmeliyiz," diye önerdiğimde bana ters ters bakıyor. "Bilirsin, bir kadın olarak oturup sohbet ederken ve içerken, biraz da çakırkeyif olduğunda, bir parça tatlı yemek istersin." Başını arkaya atıyor ve ben ona gülmemeye çalışıyorum. "Bu gece geç saate kadar çalışamam," diyorum ve çöreğimi çiğnerken bana bakıyor. "Bir randevum var." Kaşlarını oynatıyorum, "Sekiz yıl sonra ilk randevu." Şaka yapmaya çalışıyorum.

"Bu doğru değil," diye karşı çıkıyor ağabeyim ve ben sadece ona bakıyorum.

"Bir keresinde seni ziyarete geldiğimde, barda seninle çıkmaya çalışan bir adam vardı." Ona şaşkın şaşkın baktım. "Her gün geldi, sırf seninle konuşmak için bütün gün kaldı."

"Clint'ten mi bahsediyorsun?" diye soruyorum.

Parmaklarını şıklatıyor ve beni işaret ediyor. "Bu o."

"Seksen dört yaşında," diye nefes nefese kalıyorum,

"bir karısı var."

Başı geriye gitti ve güldü. "Evet, seni çok eşli olmaya ikna etmeye çalışıyordu."

Ona ters ters baktım. "Evet, çünkü ona o aptal kelimeyi sen öğrettin. Karısının benimle konuşmak için geldiğini biliyorsun." Masayı tokatlıyor. "Hiç komik değil. Ev işlerini bölüşmemiz gerektiğini söyledi; kocasının bana çıkma teklif etmesini umursamadı bile."

"O yaşta sadece ondan kurtulmak istediğine eminim."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Haksız değilsin." Kahvemden bir yudum alıyordum ki çantamdan telefonumun sesi geldi.

Kahve fincanını yere bırakıp parmaklarımdaki şekeri yalayarak telefonu çıkarıyorum ve telefonumda kayıtlı olmayan bir numaradan gelen mesajı görüyorum.

Bilinmeyen Kişi: İşte adresim, 151 İkinci Cadde. Saat beşte gel. Seni görmek için sabırsızlanıyorum.

"Her şey yolunda mı?" Brady bana soruyor. "Yüzün bir an için biraz solgunlaştı."

"Evet." İçimi kaplamaya başlayan korkuyu elimin tersiyle itiyorum. "Bryan onaylıyordu." Sahte bir gülümseme takınıyorum. "Hadi işe koyulalım," diyorum, onunla çıkmanın beni iliklerime kadar korkuttuğu gerçeğinden kaçınmaya çalışarak.

On Yedinci Bölüm

Charlie

Evimden çıkıyorum ve ofisi atlayarak doğruca ahıra gidiyorum. Saçlarım yirmi dakika önce aldığım duştan dolayı hâlâ ıslak. Güneş gökyüzünde yükseliyor, kuşlar etrafımdaki sık ormana girip çıkıyor.

Ahıra girdiğimde Emmett bana, "Keyfin yerinde gibi görünüyor," diyor. Masanın üstüne oturmuş, elinde kâğıtlar, yazarken ona bakıyorum, arkasında beş sıra halinde aşağıdan yukarıya doğru sarkan panolar var. Tüm çiftlik çalışanlarının o gün yapılması gerekenleri öğrenmek için gittikleri yer burası. Bir nevi Emmett'in ofisi. Ona benimkinin yanında bir ofis verdik ama oraya hiç ama hiç adım atmıyor. Onun yerine masayı alıp buraya, ahıra yerleştirdi. "Güzel bir gün olacak."

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. Kızgıyım. Aslında, kızgın olma noktasını çoktan geçtim. Sadece neden bu kadar kızgın olduğumu düşünmek istemiyorum. Bu da kendime söylediğim bir başka yalan. Bugünlerde kendime çok yalan söylüyorum. "Neden

Atlar daha çıkmadı mı?" Etrafıma bakıyorum ve çoğunun hâlâ ahırlarında olduğunu görüyorum. "Bugün tam gün. Atların hazırlanmaları için dışarıda olmaları gerekiyor."

Yanıdaki kahve fincanını kaldırıyor. "Saat sekiz bile değil," diyor bana. "Her zaman bu saatte yemek yerler ve sonra dışarı çıkarılırlar."

O bana bakarken ben de etrafıma bakıyorum, köşede sohbet eden ve gülen birkaç çiftlik çalışanı görüyorum. "Etrafta hiçbir şey yapmadan duran insanlar var." Onları işaret ediyorum.

"Neden ofisinize gidip kağıt işleriyle uğraşmıyorsunuz?" Elindeki bardağı yere bırakıyor. "O zaman kışına giren her neyse çıktığında geri gel."

"Hiçbir şey kışma girmede," diye tıslıyorum ona. "Tüm atları iki kez mi değerlendirdik?" diye soruyorum, o da kıkırdıyor.

"Eğer yapmak istiyorsan, hiç durma." Sırıttıyor. "Görünüşe göre vaktin var."

Arkamı dönüyorum ve ilk gitmeyi düşündüğüm ahıra yöneliyorum. "Dışarı çıkarılmaya hazır," diye anons ediyor ve kapının kilidini açıyorum.

Bana öylece bakıyor. "Hey," diye selamlıyorum onu, sesim alçalarak, "hadi, seni buradan çıkaralım." Elimi kaldırıyorum ve o benden uzaklaşıyor. "Sana zarar vermeyeceğim," diye onu temin ediyorum, yerimden kıpırdamıyorum, bana gelmesini ona bırakıyorum. "Seni oradan çıkaracağım," diyorum o bir adım ileri atıp kuyruğunu arkasından savururken. "Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, bana doğru bir adım daha atıyor ve sonunda ağzıyla elimi dürtüyor. "N'aber güzel kız?" Bana bakarken burnunu ovalıyorum, beni koklamasına ve bana alışmasına izin veriyorum. "Dışarı çıkmaya hazır mısın?" İpini elimde tutuyorum ve onu ahırından dışarı çıkarıyorum.

"Daha iyi hissediyor musun?" Emmett hala masasında otururken bana soruyor, ama artık arkasındaki tüm panolar yok, bu yüzden işlerin dağıtıldığını biliyorum.

"Ben iyiyim." Ahırın yan tarafındaki çitle çevrili ağla doğru yürüyorum.

"Dün gece kasabada takıldığın söyleniyor." Sırtımı ona döndüğümde ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

"Yürüyüşe çıktım," diyorum ve bu tam olarak yalan sayılmaz. "Tanrım, insanlar ne zamandan beri sana hayatımı anlatmaya başladı?"

"Ve bir içki, görünüşe göre." Botlarının yere vurduğunu duyuyorum ve sonra yanımda dururken bana yaklaştıklarını duyuyorum. "Dostça da değil."

"İnsanlar kendi işlerine bakmalı," diye tıslıyorum ona, "ve benim ne yaptığım hakkında endişelenmemeli."

"İnsanlar onun içki fabrikasının durumunu değiştirmeye çalıştığını da söylüyor." Konuşmaya devam ediyor. "Kin tutan bazı yaşlılar bile içeri girip bir şeyler içmeyi düşünüyor."

"Gitmeliler." Atla birlikte dışarı çıkmadan önce ona söylediğim tek şey bu. Düşüncelerim olmaması gereken yere, ona geri dönüyor. Yapmam gereken son şey Sonbahar'ı düşünmek. "Dışarısı güzel, değil mi?" Yanımda yavaşça yürüyen Goldilocks'a soruyorum. "Sıcak bir gün olacak." Etrafıma bakıyorum, çiftlik çalışanlarından birini görüyorum. "Bana bir eyer ve dizgin getirebilir misin?" diye soruyorum. "Onu yürüyüşe çıkaracağım."

"Elbette patron," diyor ve dönüp ahıra doğru yürüyor. Emmett orada durmuş kahvesini içerken bana bakıyor. Çiftlik görevlisi elinde tack ile geri döndüğünde yan tarafa bakıyor. "Sana yardım edeyim," diye teklif ediyor, eyeri kızın sırtına atıyor, biz de eyeri kıza takıp dizginlerini bağlıyoruz. Ne olduğundan emin olamadan biraz kıpırdandı, bir ayağımı üzengilerden birine koyup kendimi onun üzerine attım.

Beş adım geri çekildi. "Sorun yok kızım," diyorum. "Sadece yürüyüşe çıkıyoruz. Hoşuna gidecek." İleriye doğru yürüyüp arazinin kenarına doğru giderken onu hafifçe dürtüyorum. Ormana girmekten korkuyor ama ben eğiliyorum. "Her şey yoluna girecek," diyorum o yürürken ve dallar toynaklarının altında kırılırken, diğer tüm hayvanları götürdüğümüz patikadan aşağı iniyorum.

Atlar. "Gördün mü? Sana her şeyin yolunda gideceğini söylemişim," diye onu rahatlatıyorum. "Sana yalan söylemeyeceğim."

Çitlere geldiğimizde onu bırakıp ahıra doğru yürüyorum. "Suya ihtiyacı var," diyorum ahıra girip ahırına giderken. Suyun olduğu kovaya doğru yürürken, "Yemekten sonra döneceğim," diyorum.

Ahırdan çıkıyorum ve onu eyerini çıkaran ellerden birine bırakıyorum. Bir sonraki ahıra doğru yürürken, tüm atların egzersiz yaptığından emin olmak için her şeyi tekrar yapıyorum. Son atı da içeri aldığımda güneş batıyor ve ahırda bir tek Emmett kalıyor. "Hey," diyorum atla birlikte ahırına doğru yürürken, "herkes gitti mi?"

"Evet." Sandalyesinde arkasına yaslandı, ayaklarını masanın üzerine koydu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır," diyorum ve ayaklarını indirip ayağa kalkıyor.

"O zaman ben buradan gidiyorum." Arkasındaki kancadan anahtarlarını alıyor. "Birkaçımız bir şeyler içmeye gidiyoruz." Başımı ona doğru çevirdim. "Bizimle gelmek ister misin?"

"Hayır," diye tersliyorum, geri dönüp biraz taze su almaya gidiyorum. Dışarı çıkarken bana sadece başını sallıyor.

Evime doğru yola çıkmadan önce suyu ahıra bıraktım. Merdivenleri çıkarken, geçen her saniye daha da sinirleniyorum. "Bu gece bir randevum var." Duşa girdiğimde onun sesini duydum. Bu sözleri söylediği anda sanki biri başımdan aşağı buz gibi su döktü ve içimdeki kan da buza dönüştü. Yataktan kalktı - ki bu bir ilkti. Genelde bunu yapmadan önce benim gitmemi beklerdi. Ve anlaşılan benden o kadar nefret ediyordu ki her seferinde çarşafı yıkıyordu. Onu sadece dantel külotuyla gördüğümde, ağzım hemen sulandı ve sikim pantolonumun içinde kıpırdandı, belli ki zamanı olmadığını anlamamıştım. Eve doğru attığım her adımda daha da sinirleniyordum.

Giyinip mutfağa doğru ilerlerken hiç iştahım olmamasına rağmen ne yiyeceğimi kontrol ediyorum. Bu hafta için sipariş ettiğim hazır yemeklerden birini çıkarıp birkaç dakika pişiriyorum, bir bira alıp bir yudum içiyorum. Yemeği sadece içime bir şeyler almam gerektiğini bildiğim için yutuyorum, sonra birayı bitirip dışarı çıkıyorum.

Yola doğru ilerlemeye başladığım anda kafamın içinde onun sesini duyuyorum.

"Neden umursamam gerektiğini bilmiyorum ama umursuyorum ve burada biri varsa diye ortaya çıkmama ihtiyacım yok."

Evine doğru ilerlerken ellerimi yumruk yapıyorum, oraya gitmiyormuş gibi bile yapmıyorum. Sadece Jennifer'ı görmeye gitmeliyim ama aklım ve ayaklarım aynı fikirde değil. Karanlıkta gözlerim evini buluyor, merdivenlerden çıkıp salıncağa oturuyorum ve onu bekliyorum. Bu yapabileceğimi düşündüğüm en aptalca şeydi. Buradan siktir olup gitmeliyim ve onun lanet randevusundan dönmesini beklememeliyim.

Her gürültüde evde mi diye sağa sola bakıyorum. Döndüğünden beri birlikte olduğumuz her zamanı düşünürken ellerim dizlerimin üzerinde. Dün gece gözlerimin içine bakmayı reddettiği gerçeğini düşünüyorum. Birlikte olduğumuz her seferinde lanet çarşaflarını yıkadığı gerçeğini düşünüyorum. Her gece giyinip oradan siktir olup gitmek yerine kaldığım gerçeğini düşünüyorum. Dün gece onunla yatağa girdim ve sonra bana sırtını verdiğinde ona doğru kıvrıldım. Başımı sallıyorum, neler olduğunu kabul etmek istemiyorum.

Ayağa kalkıyorum, arka kapıya doğru yürürken salıncak ileri geri hareket ediyor ve kolu çeviriyorum, kilitli olmasını bekliyorum ama onun yerine açılıyor. Onun evine girdim. "Autumn," diyorum, belki arabasında bir sorun vardır ve çoktan eve gelmiştir diye düşünüyorum ama evde kimse yok. Kapıyı arkamdan kapatıyorum ve başımı sallıyorum. Yatak odasına doğru yürürken "Lanet kapısını açık bırakmış," diye tıslıyorum. Gözlerim odayı taradığında yatağı çoktan yaptığını görüyor, çarşafı yıkayıp yıkamadığından emin değilim. Havada onun parfümünün kokusunu alıyorum ve dişlerimi birbirine kenetliyorum, onun randevusu için hazırlandığını ve onun için sürdüğünü düşünüyorum.

Oturma odasına dönüp koltuğuna otururken gözlerimi ön kapıya kilitliyorum. O kadar dengesiz hissediyorum ki, onu beklerken tüm evi dağıtacağımı düşünüyorum. Bacaklarım aşağı yukarı hareket ederken içimdeki sahiplenme duygusu o kadar doğal gelmiyor ki, sinirlerim dayanılmaz bir hal alıyor.

Çakılların çıtırtısını duyuyorum ve farların sönmeden önce evin içine doğru parladığını ve bir araba kapısının kapanma sesini görüyorum. Bir başkasının kapanıp kapanmayacağını görmek için bekliyorum. Ama tek ses onun ön basamakları çıkarken çıkardığı ses ve ardından kapı açılıp hemen arkasından kapanmadan önce anahtarın kilide girmesi.

Eve iki adım atıyor, çantasını masanın üzerine koyuyor, burada olduğumu fark etmiyor bile. Yatak odasına doğru ilerlerken bana bakıyor ve geri sıçrayıp elini göğsüne koyarak bağıyor. "Aman Tanrım," diye tıslıyor, "ödümü kopardın."

Onu içeri alıyorum, üzerinde bacaklarını fazlasıyla gösteren yeşil bir şort ve belinin hemen üzerine düşen, karnını gösteren dar beyaz bir tişört var. Saçları dağınık görünüyor ve bu beni uçurumun kenarına itiyor. Kanepeden uçuyorum. "Onu becerdin mi?" Onunla aramdaki mesafeyi açarken sesim ölümcül, kokusunu alabileceğim kadar yakın. Kalan azıcık kontrolümü de kaybetmeme neden olacak kadar yakın. "Onu becerdin mi?" Kükrüyorum, başım ona doğru hareket ediyor ve aynı anda iki şey oluyor. Birincisi, vücudu önümde titriyor, o kadar çok titriyor ki ayakta durması bile mucize. Aynı anda başını yana çeviriyor, sanki kendini benden koruyormuş gibi gözlerini kapatıyor ve elleri yüzünü korumak için yukarı kalkıyor. Bu hareket bir adım geri atmama neden oluyor, kalbim karnımdan çıkacakmış gibi hissediyorum. "Sana vuracağımı mı sandın?" Böyle düşündüğü için elim titriyor. Pek çok şeyim var, biliyorum ama ona asla ama asla vurmam.

Gözlerini açtığında ellerini indiriyor ve başını çevirip bana bakıyor. Yüzündeki korkuyu görebiliyorum ve en kötü cevabı bekliyorum. Cevabın beni tam kalbimden vurmasını beklemiyordum. "Bir erkeğin bana elini sürdüğü ilk sefer olmazdı."

On Sekizinci Bölüm

Sonbahar

Burada karanlıkta duruyorum, fırtınalı bir günde bir yaprak gibi titriyorum. En çılgın hayallerimde bile eve geldiğimde onu beni beklerken bulacağımı düşünmemiştim. Ondan daha önce hiç görmediğim bir öfke yayılıyordu ve ben onu çok öfkeli görmüştüm. "Onu becerdin mi?" Koltuktan kalktı ve bana doğru ilerledi. Önümde duruyor, vücudu gergin, yüzü yüzüme o kadar yaklaşıyor ki, "Onu becerdin mi?" diye kükrediğinde üzerimde nefesini hissedebiliyorum. Refleks olarak başımı yana çeviriyorum ve ellerimi kaldırıp bir şey olmasını bekliyorum. Sesi çatlayarak "Sana vuracağımı mı sandın?" diye fısıldadığında gözlerim birkaç saniyeliğine sımsıkı kapanıyor.

Gözlerimi açtığımda ellerim aşağı iniyor ve başım ona bakmak için geriye dönüyor. Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki kalp krizi geçirmemem bir mucize. Bana soruyu sorarken yüzünde ıstırap var, ama ona vermek üzere olduğum cevaba hazır mı? Bundan sonra olacaklara hazır mıyım? "Bir erkek bana ilk kez elini sürmüyor."

Sanki ona vurmuşum gibi bir adım geri çekilirken yüzü soluyor. "Ne oluyor lan?" Sözleri bir fısıltıdan ibaret.

Sarsıntının durmadığını fark etmiyorum bile. Son sekiz yıldır bana hayatı cehenneme çeviren bu adamın önünde dururken hiçbir şeyin farkında değilim. Ruhumu inciten adam, bunu yapmak için sadece elini kaldırmadı. Bunu sözleriyle ve bana sırtını dönerek yaptı. "Şok mu oldun?" Ona soruyorum, önünde dururken omuzlarım geriye düşüyor. Nazik, şefkatli, kötü bir gün geçirdiğimde beni gülümsetmek için elinden geleni yapan adam. Beni asla hayatını mahveden kadından başka bir şey olarak görmeyecek olan adam. Bana bakıyor, gözleri ileri geri hareket ediyor, ağzı hala şokla açık. "Waylon bana ilk kez bu odada vurdu." Bunu ona söylediğime inanamıyorum.

İçimde derinlere gömdüğüm bir sır. "Ailesinin bağış toplama etkinliklerinden birinde akşam yemeği yedikten sonraydı. Görünüşe göre, yeterince hevesli değildim. Kolumu öyle sıkı kavradı ve büktü ki, yerinden fırlayacak sandım."

"Sonbahar." Elleri saçlarına gidiyor ve kendi elleriyle saçlarını çekiyor.

"Sarhoş olduğunu söyleyerek suçu alkole attı." Omuz silktim. "Saflık ettim. Ne yapabilirdim ki?" Bu soruyu ondan cevaplamasını istemiyorum çünkü son sekiz yıldır bunu kendime soruyorum. "O Waylon Cartwright'tı, ailesi kasabanın en nüfuzlu kişileriydi ve ben de başarılı bir aile şirketini yöneten dul bir adamın kızıydım ama Cartwright değildik." Çıkmak isteyen safrayı yutuyorum ama bunu yapıyorum. "Haklıydın," diyorum usulca, "onları ben öldürmedim ama sonuçta benim yüzümden öldüler." Odadaki hava durgunlaşıyor. "O gece, kazanın olduğu gece." Taş gibi olan yüzünü izliyorum. "Tuvalete gidebilmek için ondan kamaranın kapısını açmasını istedim. Hayatında hiçbir şey yapmadığı için ailesiyle yaptığı kavga yüzünden zaten tedirgindi. Ve tabii ki, kardeşim ve babamla birlikte çalıştığım için bunun suçlusu bendim. Yine onu kötü gösteriyordum. Beni banyoya kadar takip etti ve ben de ona bakıp araba kullanmaması için yalvardım. Ona arabayı benim kullanacağımı söyledim." Sahne kafamda yeniden canlanıyor. "Bana çenemi kapatmamı söyledi, kimse bana sormuyordu. Kafamı avucunun içine aldı." Başımın onun kavradığı tarafını tutuyorum. "Saçımı avucunun içine aldı ve sonra duvara vurmaya başladı" -elim bir taraftan düşerken diğer elim dikişlerin olduğu yere dokunmak için yukarı kalkıyor- "o kadar sert vurdu ki derim yırtılırken yanmayı hissettim. Doktora gitmem gerektiğini biliyordum. Ayrıca bu konuda başka bir hikaye uydurmam gerekeceğini de biliyordum. Bunun bana son kez elini sürdüğü an olduğunu da biliyordum." Charlie ellerini dizlerinin üzerine koyarak tıslıyor, sanki hiç durmadan beş mil koşmuş gibi nefes alıp veriyor. "Söylediği gibi seks bittiği için benimle bu konuda kavga edeceğini sanmıyorum. Açıkçası, o zaman bana neden bana katlandığını bilmediğini söyledi, çünkü sikişmekte bile iyi değildim. Bu yüzden de kardeşiyle sürekli seyahatlere çıkıyordu, böylece hayal kırıklığını giderebiliyordu."

Charlie ayağa kalkıyor. "Sonbahar." Yüzü harap olmuş, sesi kırılıyor ama ben duramayacak kadar ileri gitmiş durumdayım.

"Yani o kamyonu ben kullanmıyordum ama sana, Jennifer'a, herhangi birine de bir şey söylemeliydim. Yapılması gereken doğru şeyi yapmalıydım. Bunun için sonsuza kadar benim yaşayıp onun yaşamadığı suçluluk duygusuyla yaşayacağım. O değil, hak ettiğini aldı. Ama onu kurtarmalıydım. Onun yanında oturan kişi ben olmalıydım. Onu güvende tutabilirdin." Bana doğru bir adım attı, ben de elimi kaldırdım. "Ama bil diye söylüyorum, o gece ben de öldüm. Nefes alıyorum ama içimde bir ölü var. Yok edebileceğin hiçbir şey kalmadı." Daha önce yüzünün harap olduğunu düşünmüştüm ama yanılmışım. "Tıpkı Waylon'a yaptığım gibi sözlü yumruklarını defalarca yedim. Onun aksine, sanırım ben seninkileri hak ediyorum."

"Sakın ikisini kıyaslamaya kalkma," diye tısladı bana. "Ben onun gibi değilim." Topuklarının üzerinde döndü ve hışımla odadan çıkıp arka kapıya yöneldi. O çıkarken kapı öyle sert çarpıyor ki camlar sallanıyor. Bahçemden geçip ormanın karanlığına doğru yürümesini, sanki hiç burada olmamış gibi gözden kaybolmasını izliyorum.

"Bu iş burada bitiyor," diyorum boş odaya. "Yapacak başka bir şey kalmadı." Kapıya doğru yürüyorum ve kilidi çeviriyorum. "Her ne yapıyorsak artık bitti." Yatak odama gitmeden önce bir kez daha karanlığa bakıyorum. Gece için seçtiğim şortu çıkarıyorum. Banyoya gidip yüzümü yıkamadan önce gömleğimi başıma geçiriyorum, Charlie'yle olan sahneyi kafamda tekrar canlandırırken gözyaşlarım suya karışıyor. "Ben onun gibi değilim" kafamın içinde duyduğum tek kelime.

Üzerime bir tişört geçirip yorganı geri çekiyorum, soğuk çarşafların arasından kayarak başımı yastığa koyuyorum. Hayatımın bir daha asla eskisi gibi olmayacağı o güne geri dönerken gözlerim yanımdaki boş yastığa takılıyor.

"Duydun mu?" Başımı kaldırıp ona baktığımda, ben evrak işleriyle uğraşırken kardeşim ofise girdi.

"Otopsi sonuçları geldi." Gözleri gözlerimin içine baktı. Kazanın üzerinden altı hafta geçmişti, o meşum gecenin üzerinden altı hafta. Kemikler iyileşmişti ama suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyordu. Bildiğim ve korktuğum şeyi bana söylemesini beklerken nefesimi tuttum. "Vücudunda alkol ya da uyuşturucu yok." İçimdeki hava çekildi. "Sanırım haksız ölüm davaları artık düşecek." Ayağa kalkmak için ellerimle masayı ittim ama dizlerim tutmadı ve kıcımın üzerine düştüm. Kazadan iki hafta sonra, birkaç kişi Cartwright'lara dava açmakla ilgili konuşmaya başladı. Aralarında Jennifer'in ailesi de vardı ve kazanın sorumluluğunu üstlenmelerini istiyorlardı ki Cartwright'lar bunu yapmayı reddetti.

Kardeşimi şoke eden sözleri "Bu olamaz," diye söyledim. Kardeşim masanın yanına gelip sandalyemin yanına çömelene kadar tekrar tekrar "Bu olamaz," dedim. "Bir yanlışlık var."

"Ne demek istiyorsun?" Bana baktı.

"Sarhoş olduğumu söylüyorum. Sarhoş olduğumu biliyorum." Orada, ofiste ona Waylon'ın diğerlerini almaya gitmeden önce evimdeki su şişelerindeki suyu değiştirdiğini ve yerine votka doldurduğunu söyledim. "Bu doğru değil."

"Bu konuda ne yapacaksın?" diye sordu ve ben de ona baktım.

"Bunu düzeltmek zorundayım." Bildiğim tek şey buydu. Bunu doğru yapmanın etrafımdaki her şeyi mahvedeceğini çok az biliyordum.

Babam ve kardeşim yol boyunca yanımdayken Jennifer'in ailesine gittim ve onlara bildiklerimi anlattım. Dava açmaya devam ettiler ama sürekli erteleniyor ve bir kenara itiliyordu. Cartwright'ların yaptığı bir şey gibi kokuyordu. Üç mağdur ailenin açtığı dava, bu kasabanın kazadan sonra gördüğü en büyük şeydi. Cartwright'lar için karakter tanığı olarak çağırıldım. Oraya çıkıp dünyaya Waylon'ın ne kadar harika biri olduğunu anlatacaktım. Ama öyle yapmadım. Oraya çıkıp gerçeği söyledim. O geceye dair her şeyi, su yerine votka içtiğini.

Benim şok edici ifademden sonra, duruşma tam bir bok gösterisine dönüştü. Jennifer'in avukatı Cartwright'ların kirli olduğunu biliyordu. Kanıt sakladıklarına inanıyordu, bu yüzden Wallace ve Margo Cartwright'tan Waylon Cartwright'ın yasal otopsi raporunu sunmalarını talep etti. Mahkeme salonu ayağa kalktı ve tabii ki avukatları, müvekkillerinin adli tabiplikte dosyalanmış olan otopsi raporunun aynısına sahip olduğunu belirterek itiraz etti.

Herkesi, özellikle de kendilerini hukukun üstünde gören Cartwright'ları şok eden yargıç, talebi kabul etti ve Bay ve Bayan Cartwright'ın ellerindeki kopyayı vermelerini emretti. Cartwright'ların Waylon'un otopsi raporunun kopyası ile adli tabibin ofisine sunulan rapor arasındaki büyük farkları görmek için doktor ya da uzman olmaya gerek yoktu.

Ve işte, her şey siyah ve beyaz olarak oradaydı. Waylon gerçekten de sarhoştı. Kandaki alkol seviyesi yasal sınırın üç katıydı ve artık tüm kasaba bunu biliyordu. Yargıç, Cartwright'lara Waylon'ın kan grubunun yasal otopsi raporuyla eşleştiğini doğrulamak için tıbbi kayıtlarını sunmalarını bile emretti.

Ancak tabii ki suç, Cartwright'lara göre sadece beceriksiz olmakla kalmayıp oğullarının test sonuçlarını bir başkasınıninkiyle karıştıran "düşük seviyeli bir laboratuvar" seçen ve raporun bir kopyasını aldıklarında, adli tabip sonuçların alkol ve uyuşturucu için negatif olduğunu söylediği için okuma zahmetine girmeyen adli tabibe yüklendi.

Artık sarhoş olduğunu bildikleri için beni suçluyorlardı. Benim yüzümden alkol almıştı. Onun için yeterince iyi değildim. Onu mutlu edemedim ve içkiyi bırakmasını sağlamalıydım. Bayan Cartwright, Waylon'a ailemin barından birkaç şişe viski verdiğim dedikodusunu bile yaydı. Sadece votka içtiğini düşünürsek bu komikti, ki sonunda bu onun çöküşü oldu.

İşin aslı, Cartwright'lar Waylon'un sarhoş olduğunu bildikleri için adli tabibe ödeme yapmışlardı. Hiçbir mali iz yoktu. Bununla birlikte, adli tabibin aniden emekli olması oldukça ironikti,

Otopsi raporunu sunduktan bir ay sonra evini sattı ve o zamandan beri kimse ondan haber alamadı.

Cartwright'lar Waylon'un içki alışkanlığının farkındaydılar ve hayatlarındaki diğer her şey gibi bunu da göz ardı ettiler. Söylentilere göre Bayan Cartwright duygusal bir ricada bulunmuş ve oğluna otopsi yaparak cesedine saygısızlık etmekten kaçınmalarını istemiş. Oldukça iyi bir gösteri yaptığını da duydum. Tiffany incilerini tutarken ipek mendiliyle "gözyaşlarını" bile silmiş. Ancak sürücü Waylon olduğu ve soruşturma devam ettiği için bu talebi reddedilmiş. Bu haberi alır almaz, o sahte gözyaşları Sahra Çölü gibi kurudu. Muhtemelen Waylon'un otopsi yapıldıktan bir hafta sonra yakılmasının nedeni de buydu. Sonuçları beklemelerine gerek yoktu çünkü ne çıkacaklarını zaten biliyorlardı.

Ailenin yıl boyunca yaptığı şantajların hepsi benim sayemde ortaya çıktı. Yollardan yüksek binalara kadar her şeyi inşa etmek için yapılan hükümet sözleşmelerinin hepsi, onlara verilecek teklifi söyleyen ya da masaya başka teklif getirilmeyeceğinden emin olan içeriden biriyle yapılıyordu.

Yavaş yavaş kartlar açılmaya başladı.

Biraz geri tepme bekliyordum ama önüme çıkacak saldırıyı beklemiyordum. Cartwright'ların statüsü düşmüş olabilirdi ama hâlâ onları destekleyen insanlar vardı ve bu da benim bir numaralı halk düşmanı olduğum anlamına geliyordu. Benden sonra da cephanelerinin doğrudan hedefinde olan ailem geliyordu. Gitmemeliydim. Kalmalı ve tüm yükü üstlenmeliydim ama dayanamadım ve bardağı taşıran son damla Charlie'nin zil zurna sarhoş bir halde evime gelmesi ve orada dikilip her şey için beni suçlaması oldu.

Birkaç gün sonra geri dönme niyetiyle ayrıldım ama bir gün bir aya, bir ay bir yıla dönüştü ve böyle devam etti. Şimdi, işte buradaydım, hala iyi bir adamın adını lekeleyen kadın olmanın gölgesinde yaşıyordum. Ama bu gece, tüm sırlar ortaya çıktı. Verecek hiçbir şeyim kalmadı.

Cartwright'lara, benden nefret eden insanlara ve Charlie Barnes'a değil. Özellikle de ona.

Bu gece, aramızda her ne oluyorsa onun sonuydu. Birbirimizden nefret etmemizin sonuydu. Zaten gizlice ödediğim bir şeyin kefarecini ödememin sonuydu. Her şey için yolun sonuydu. Yarın kalkacak ve babamın gurur duyduğu şirketi yeniden inşa etmeye çalışacaktım. Her şey olmadan önceki haline geri getirecek ve sonra tıpkı geçen sefer yaptığım gibi gidecektim. Ama umarım bu sefer paramparça olmadan, tek parça halinde bunu başarabilirdim.

On Dokuzuncu
Bölüm Charlie

Evime hışımla giriyorum, kapıyı Autumn'uniki kadar sert çarpıyorum, camlardan herhangi birinin kırılıp kırılmayacağını merak ediyorum. Yapsalar da umurumda değil. Ben

Buzdolabının üstündeki dolaba doğru yürüyorum, viski şişesini alıyorum, bir yudum almadan önce kanepeye oturmayı bile beklemiyorum. Bir elimi tezgâha koyup diğer elimle şişeyi tutarak bir yudum daha almadan önce onun sesini bastırmaya çalışıyorum, her şeyi bastırmaya çalışıyorum ama kelimeler her seferinde daha da yüksek sesle geliyor.

Başımı avucunun içine aldı, saçlarımı avucunun içinde sıktı ve sonra duvara öyle sert vurmaya başladı ki derim yırtılırken yanmayı hissettim. Doktora gitmem gerektiğini biliyordum. Ayrıca bu konuda başka bir hikâye uydurmam gerektiğini de biliyordum.

Başka bir hikâye, kelimeler mideme tekme yemiş gibi hissettiriyor, ciğerlerimdeki tüm havayı emiyor. Üç yudum alıyorum, vücudumun hissini hafifletmesini umuyorum, ama onun yerine yüzü aklıma geliyor. *"Ama bil diye söylüyorum, o gece ben de öldüm"* derken tüm vücudunun nasıl titrediği. *Nefes alıyorum ama içimde bir ölü var. Yok edebileceğin hiçbir şey kalmadı.*

Viski şişesini alıp bir yudum daha çekiyorum. Kolumu geri çekip şişeyi odanın diğer ucuna fırlatmadan hemen önce gözlerim elimdeki şişeye bakıyor. Ocağın üzerindeki ışık loş, bu yüzden altın rengi sıvının duvardan aşağı damladığını görebiliyorum, tıpkı onun yüzünden akan gözyaşları gibi. Başım öne eğik, *tıpkı Waylon'a yaptığım gibi senin sözlü yumruklarını defalarca yedim. Onun aksine, sanırım seninkileri hak ediyorum.*

Başımı geriye atıyorum ama o kadar ağır geliyor ki, dönüp yatak odama gitmeden önce önüme düşmesine izin vermekten başka çarem yok. Yatağa çöktüğümde, başımı yana çevirirken elim göğsüme gidiyor, suçluluk duygusu bir yük treni gibi kafama çarpıyor, beni eziyor ve altına alıyor.

Onları kavga ederken gördüğüm onca zaman ve her zaman bu konuda şakalar yapardık. Onu yakalamak için uzanması ve kendine çekmesi. Ona tısladığı ve onun da herkese bakmaktan kaçındığı zamanlar. İçeri girdiklerinde kavga ettiklerini anlardınız, çünkü ayrı oturdurlardı ve o da kızın tıslama nöbeti geçirdiğini söylerdi. Tüm bunlar zihnimde canlanıyor ve nefes almamı giderek zorlaştırıyor. Yan tarafa dönüyorum, zihnimde onun yüzünü görüyorum, onun yüzü ve başka kimse yok. Hiçbir şey gelmiyor

Şehri terk ettiğini öğrenmeden önce onu en son gördüğüm zamanı hatırlıyorum.

Sarhoştum, o kadar sarhoştum ki, her yere düşmemem bir mucizeydi. Mahkemedeki gün, kürsüde onun o gece sarhoş olduğunu nasıl bildiğini herkese anlatmasını dinlerken. Üzerinde durduğum zemin sanki açılmış gibi hissettim ve karanlık deliğe düştüm. Ölümünün yıldönümüne kadar ona bakmaktan bile kaçındım. Jennifer benden alınlı iki yıl olmuştu.

Evine doğru yürüdüm, yüzüstü düşmemek için ağaçlara tutundum. Kapısına kadar yürüdüm ve elimi yumruk yapıp tekrar tekrar vurdum. Kapıyı açtı, koridorun ışığı yanıyordu ve yüzünü görebiliyordum. Ağlamaktan gözleri şişmiş, burnunun ucu kızarmıştı. Canının ondan daha çok yanmasını istiyordum.

"Bunu nasıl yapabildin?" Ona sordum. "Bunu Jennifer'a nasıl yapabildin?" "Charlie." Sesi fısıltıyla çıkıyordu. "Bunun olmasını hiç istemedim."

Onu dinlemem gerekirdi ama dinlemedim. Kendi kederime o kadar gömülmüştüm ki başkalarınınkini umursamıyordum. "Bunca zamandır biliyordun."

"Biliyordum," diye itiraf etti. "Sonuçlar gelene kadar bekledim."

"Sarhoş olduğunu biliyordun!" Yüzüne karşı kükredim. "Bunu sen yaptın." Yüzüm onunkine yaklaştı. "Onu durdurabilirdin."

"Denedim," dedi, "anahtarları bana vermesini sağlamaya çalıştım."

"Yeterince uğraşmadın." Sözlerim ona tekrar saplanan bir bıçak gibiydi, yüzündeki irkilmenin geri adım atmamı sağlaması gerekirdi, ama bunun yerine öfke beni ele geçirdi. "O mezarda onunla birlikte cehennemde çürüyen sen olmalıydın." Dönüp ormana doğru tökezlemeden önce ona söylediğim son şey buydu. Ormanın ortasında dizlerimin üzerine çökerek yan yattım ve acımın geçmesini diledim.

Kusmadan önce tuvalete yetişmek için tam zamanında kalkıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve onu orada görüyorum. Jennifer değil. Sonbahar. Her fırsatta ona bağırdığım için yüzü bembeyazdı. Ona nefret kusabileceğim her seferinde bunu yaptım. Her seferinde bıçağımı keskinleştiriyor, onu içinde bulunduğu acıyla baş başa bıraktığımı umursamıyordum. Tüm işaretleri görmezden geldim. Sırtımı duvara dayadığımda kığımın üzerine düştüm, ona gitmek istedim.

Ama gitmedim. Arkamdan gelen alarm sesini duyana kadar banyoda başım arkada, gözlerim kapalı oturuyorum. Alarmı çıkarıp yanımdaki yere koymadan önce kapatıyorum ve yerimden kıpırdamıyorum. Bir santim bile kıpırdamıyorum. Vücudum yere yapışmış, ezilmiş gibi hissediyorum. Hayır, bu doğru değil. İçimden geçen suçluluk duygusu tarafından gömülüyormuşum gibi hissediyorum.

Yanımdaki telefon çalışıyor, yere bakıyorum ve Emmett'in beni aradığını görüyorum ama açmıyorum. Başımı arkaya yaslayıp oturuyorum, Autumn'un yüzünü görüyorum. Onunla ilk tanıştığımda ne kadar güzel olduğunu görünce nasıl da şaşırmıştım. Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlatıyordu. Benimle küçük şakalar yapardı ve birbirimize gülerdik. Waylon bundan nefret ederdi, ben de yapmayı bıraktım. Jennifer'la çıkmaya başladıktan sonra aldırmadı ama o zamana kadar işler değişmişti.

Arka kapı çalınca başımı yana çeviriyorum, telefonum yine çalışıyor. Keşke herkes beni rahat bıraksa. Buna sahip değilim çünkü arka kapı açıldı ve "Bu koku da ne böyle?" diye tısladı.

İçeri giriyor ve botlarının şişenin camını kırdığını duyabiliyorum. "Charlie," diye sesleniyor, evin içinde ilerliyor, ayak sesleri yatak odasına yaklaşıyor ve sonunda kapının dışında duruyor. "Ne oluyor lan?" Kot pantolon ve üzerinde ahırın adı yazan bir tişört giymişti.

"Hiçbir şey," diyorum, sesim monoton, ama kafam *her şeyi haykırıyor*.

"Kafayı mı buldun?" Bana dik dik bakarken ellerini kalçalarına koyuyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Keşke olsaydım," diye itiraf ediyorum.

"Kalk ve kışını duşa sok." Beni eğlendirmiyor. "Kafanı kışından çıkar."

Gülüyorum. "Keşke nasıl yapılacağını bilseydim," diye karşılık veriyorum o başını sallarken.

"Kalkıp duşa girmek için beş dakikan var, yoksa büyükbabanı çağırırım," diye tehdit ediyor beni. "Mutfaktaki pisliği temizlemeyeceğim ama sana kahve yapacağım."

Tehdidini düşünüyorum, kesinlikle onu arayacağını ve sonra kesinlikle buraya gelip kışma tekmeyi basacağını biliyorum. Sonra muhtemelen ne yaptığımı öğrenecek ve canıma daha da okuyacak. Ayağa kalkmadan önce dizlerimin üzerinde dönüyorum ve gömleğimi başımın üzerine çekiyorum, dış izini zar zor görmek için aşağı bakıyorum ve aniden orada olmasını istiyorum. Botlarımı tekmeleyip duşa giriyorum, soğuk su önce bana çarpıyor. Gözlerimi kapatıp onu kollarımda hayal ederken, göğsümdeki baskı ağrıyı ovmak için uzanmama neden oluyor.

On beş dakika sonra giyinip yatak odamdan çıkıyorum, ortalığı temizlediğini ve kahvemın tezgahın üzerinde olduğunu görüyorum. Kahvemi alıp güne başlamak için dışarı çıkıyorum. Ahıra doğru yürürken onu masasında otururken buluyorum ve sanki beni on beş dakika önce görmemiş gibi bana bakıyor. "Günaydın," diye selamlıyor.

"Günaydın." Kahveden bir yudum alıyorum. "Teşekkür ederim-"

"Bunu bana borçlu olduğun şeyler listesine ekleyeceğim." Başımla onaylıyorum. "O liste gittikçe uzuyor."

Kahvemden bir yudum daha almadan önce sırtıyırım. "Ben bu işte iyiyim."

"Bundan emin değilim. Bugün ona binecek misin, binmeyecek misin?" Başıyla Goldilocks'u işaret ediyor ve ben sadece başımı sallıyorum.

"Tahmin etmiştim," diye homurdandı. "ık git buradan. Yapacak işlerim var."

Fincanımı bitirip masasına koyduktan sonra Goldilocks'un yanına gidiyorum ve kuyruğu iki yana sallanınca gülümsüyorum. "Günaydın kızım," diye selamlıyorum, dizginlerini tutuyorum ve çoktan eyerlendiğini fark ediyorum. "Hadi yürüyüşe çıkalım, olur mu?"

itlerle çevrili alanın kenarına kadar yürüyüp üzerine çıkıyorum ve patıkaya doğru ilerliyorum. Yavaşça ilerlerken ona "Güzel bir gün," diyorum. "Burayı seviyorsun, değil mi?" Bir kütüğün üzerinden tırısyla geçti. "Seninle tanışması için bir arkadaşımı getireceğim." Gözlerim yaşarırken gülümsüyorum. "Dürüst olmak gerekirse, onun arkadaşım olduğunu sanmıyorum. En azından arkadaşım olmamalı, ama onu tekrar arkadaşım yapacağım." Kıkırdıyorum. "Tabii o zamana kadar gitmezse." Kasabadan ayrılacağı düşüncesi ellerimdeki dizginleri daha sıkı kavramama neden oluyor. "Onu seveceksin, o da senin gibi güzel. Aynı sa rengine sahipsiniz." Boynunu okşuyorum. "Benden nefret ediyor, ama sen... seni sevecek ve bu benim için yeterli olacak. Eğer sana gülümsemesini sağlayabilirsem, benden nefret etmesine katlanırım." Gözümün kenarından bir damla yaş kaçıyor. "Deneyeceğim," diye yüksek sesle yemin ediyorum, "Deneyeceğim."

Dört saatten fazla yürüyoruz ve geri döndüğümüzde tam beş dakika boyunca içiyor. "Yolculuk iyi miydi?" Döndüğümde Emmett soruyor.

Orada durmuş bana bakarken "Evet," diyorum ona.

"Birkaç arkadaşla bu akşam bir şeyler içeceğiz. Bize katılmak ister misin?" Emmett teklif ediyor.

Ona bakıyorum. "Nerede içeceğiz?"

"Brady'nin evinde." Sanki oranın Autumn'un da evi olduğunu bilmiyormuşum gibi kardeşinden bahsediyor.

"Elbette," diye kabul ediyorum, onu biraz şaşırtarak. "Orada buluşuruz."

Öğleden sonranın geri kalanını ofisimde geçiriyorum, programı gözden geçiriyorum ve sürekli genişleyen şirkete eklemek için başka bir terapistle görüşüyorum. Bir duş daha alıyorum ve saat sekizde kalkıp şehre doğru yola ıkıyorum.

Kamyonetimi arka tarafa, onun arabasının yanına park ettim. İnip içeri giriyorum ve son birkaç seferdir geldiğimden daha kalabalık olduğunu görüyorum. Kesinlikle geçen seferkinden daha dolu. Etrafa bakıyorum, gözlerim barın arkasında taburelerde oturan bir grup kadına hizmet eden kadına gidiyor. Arka planda hafif bir müzik çalıyor, daha önce hiç yapılmamış bir şey. Sağ tarafa baktığımda masaların çoğunun dolu olduğunu görüyorum ve Emmett ile birkaç adamı fark ediyorum. Brady'nin yanından geçiyorum. "Hey," diyor, "içecek bir şey ister misin?"

"Evet," diye cevap veriyorum ve bara dönüp bakıyorum, "ama bara gidip kendim alacağım."

"Um," diye başlıyor Brady, Autumn ve benim hakkımdakileri duyduğundan eminim, "dinle
_."

"Her şey yoluna girecek." Koluna bir tokat atıp bara doğru ilerliyorum, başını kaldırır kaldırmaz gözleri benimkilere takılıyor. Şok yüzünü kaplıyor ama bir kalkan oluşturuyor. "Hey," diye selamlıyorum barın kenarında durduğumda.

"Selam," diyor usulca, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak. Kısa beyaz bir atlet ve mavi bir kot pantolon giydiğini, kazağını beline doladığını görüyorum. "Sana ne getireyim?" diye soruyor bana bakmaktan kaçınarak.

"Ev karışımı iyidir," diyorum ve başını sallayarak diğer tarafa doğru yürüyor, bir bardak alıp doldurduktan sonra geri dönüp bana uzatıyor. "Ben şurada oturacağım." Parmağımla grubumdaki erkekleri işaret ediyorum. "Şimdi ödememi ister misiniz?"

"Bir hesap açabilirim." Kollarını barın üstüne uzattı. "Emmett'in de bir hesabı var."

"Kulağa hoş geliyor." Bardağı alıp beni burada gördüklerine şaşırmış görünen adamların yanına gidiyorum.

Emmett'in yanına oturup konuşmalarını dinliyorum ama sürekli bara bakıp onun kızlara gülümsediğini görüyorum. Onlara bir

Ama yine de o kızlardan benden nefret ettiği kadar nefret etmiyor ve onlar da son sekiz yıldır hayatını cehenneme çevirmediler. Bütün gece sürekli ona baktım. Her iki dakikada bir, gözlerimin ona gittiğini hissediyorum. "Kafanı kışından çıkardın mı?" Ben Autumn'a bakarken Emmett yanımdan soruyor. İçkiyi alıp dudaklarıma götürüyorum, ona cevap vermiyorum çünkü ona bir cevap borcum yok. Bu cevabı borçlu olacağım tek kişi Sonbahar.

Yirminci Bölüm

Sonbahar

Onu Emmett ve birkaç çiftlik işçisiyle otururken izliyorum ve tüm vücudum yanıyormuş gibi hissediyorum, kelimenin tam anlamıyla yanıyorum. "Sen iyi misin?" Brady soruyor ve ben ona bakmak için dönmeden önce Charlie bakışlarını bana çeviriyor. Ben Brady'ye bakmadan önce sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca gözlerimizi kilitliyoruz.

"Ben iyiyim. Neden?" Ona ellerim titreyerek soruyorum.

Tepsiyi barın üstüne bırakırken, "Kızarmış gibi görünüyorsun," diyor.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim ona. İyi değilim. İyinin tam tersiyim. Bu sabah buraya girdiğimde iyiydim ama sonra insanlar gelmeye başladı. İki kişilik bir masa, sonra altı kişilik bir masa ve barın etrafına baktığımda neredeyse doluydu. Gerçekten gözlerime inanamadım, ama sonra o içeri girdi. Her şey söylenip bittikten sonra benimle asla aynı odada olmak istemeyeceğini düşündüğüm adam. Ama sonra kapıdan içeri girdi ve içimdeki havanın çekildiğini hissettim.

"İyi olduğuna emin misin?" diye sordu, etrafına bakınarak. "Gitmen benim için sorun değil."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Um, nasıl servis yapacaksın..." Dönüp masaların sayısını sayıyorum ve Charlie'nin masasına baktığımda hâlâ bana bakıyor. Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum ama bana bakışı son birkaç seferden farklı. "On beş masa artı yarı dolu tabureler."

"Ben hallederim." Gözlerini deviriyor ve ben gülüyorum. "Değiştirmek ister misin?" Gözleri önce bana, sonra barda oturan ve bir şeye gülen dört kadına kaydı.

"Hayır." Başımı salladım. "İhtiyacımız olan son şey senin için-"

"Ben bir şey yapmıyorum." Masummuş gibi davranıyor. "Sadece sana yardım etmeye çalışıyorum."

"Bir bebek ol" -ona sahte bir gülümseme takınıyorum- "geri dönüp masalarınızı kontrol ederek ve daha fazla sipariş alarak bana yardım edin."

Tepsisini alıp yoluna devam etmeden önce birkaç saniye barın tepesine vuruyor.

Barın uzak ucuna doğru yürüyorum. "İyi misiniz?" İçeri giren ve birlikte oturan birkaç adama sordum. Bana bir haftalığına şehirde olduklarını söylediler.

Bir sonraki kasabada bir kongre ya da onun gibi bir şey varmış ama bütün oteller doluymuş.

"Ev yapımı karışımlardan bir tane daha alayım," dedi adam, bardağının geri kalanını bitirmek için kaldırarak, "sek."

"Olur." Yanındaki adam iyi olduğunu söylerken ben onun bardağını kapıyorum.

Bunca zamandır beyaz şarap içen dört kişilik kız grubunun yanına gidiyorum. "Size başka bir şey getireyim mi?" Yüzümde bir gülümsemeyle onlara soruyorum.

"Biz de viski içmeyi düşünüyorduk," diyor sarışın olan, "ama sert bir şey sevmiyoruz."

"Bana bir saniye verin," diyorum onlara, yanlarına dönmeden önce diğer siparişi doldurmaya gidiyorum.

"Bende bir şey var," diyorum onlara. "Böğürtlenli naneli mojito, ama rom yerine burbon."

"Oh," diye cıvıldıyor esmer olan, "hadi deneyelim. Tadına bakabilir miyiz?"

"Elbette yapabilirsiniz." Onlara başımı sallayarak shaker'ın yanına gidip böğürtlen, nane, şeker ve burbonla doldurduktan sonra kapağını kapatıp iyice çalkalıyorum. Kapağı çıkarıp dört küçük tadım bardağına süzüyorum. Çalkalanan böğürtlenler yüzünden pembeleşen içkiye bakan kadınların önüne çevirip koyuyorum. "Ne düşündüğünüzü bana bildirin."

Onu görmeden önce hissediyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ve midem sıkışıyor. Yan tarafa dönüyorum ve Brady'nin az önce durduğu barın kenarına yaslanışını izliyorum. Kadınların bardaklarını kaldırmalarını izliyorum, sonra içlerinden biri Charlie'ye bakıyor ve gözleri parlıyor. Yani, şaşırmadım. Ne zaman odaya girsek dikkatleri üzerine çekiyordu. Kadın bardağı dudaklarına götürerek, "O uzun bir bardak su," diyor ve arkadaşları ona gülüyor.

"Bunun böyle olduğunu sanmıyorum." Sarışın başını sallar. "Bir gündür bu şehirdesin ve birdenbire taşralı oluveriyorsun."

"Otuz altı saat oldu," diye karşılık veriyor, "ve ben buraya taşınıyorum."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturmuş öylece duruyorum. "Biliyor musun, bir tane bile arabaya servis yapan kahve dükkânı yok," diyor üçüncü kadın, "ve dün gece bir şey sipariş etmek için kontrol ettim ve müsait olmadığını söyledi." Elini göğsüne koyuyor, bunun korkunçluğunu düşünüyor. Dördü de New York'tan buraya, dedikleri gibi, Güney'i görmek için gelmişler. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum ama içlerinden biri buraya taşınmayı düşünürse, en fazla üç gün içinde biteceğini biliyorum. Bardağı dudaklarına götürüyor ve bir yudum alıyor. "Oh, bu çok güzel." Bitirir. "Çok ferahlatıcı ve sert değil." Diğerleri de birer yudum alıyor ve hepsi gözlerini açıyor.

"Ben de böyle bir tane alacağım." Hepsi birer tane sipariş ederken başımla onları selamlıyorum ve dönüp içkiyi hazırladığım yere, yani Charlie'nin yanına doğru yürüyorum.

Derin bir nefes alarak ona bakıyorum. "Bir dakikaya geliyorum," diyorum, çalkalayıcıyı durulayıp ona bakmadan. İçkilerden dört tane yapıp kadınlara uzatıyorum. "Şerefe hanımlar." Gülümsüyorum, kendime her şeyin yolunda gideceğini söylemeye çalışıyorum.

Ona doğru yürüyorum, şimdi bir dirseğinin üzerinde bara yaslanmış durumda. "Hey," diyorum ona, "sana ne getireyim?"

"Hey," diye karşılık verdi, "hiçbir şey. Sadece nasıl olduğunu görmeye gelmişim."

Sözleri beni o kadar şaşırtıyor ki gözlerimi birkaç kez kırıştırmak zorunda kalıyorum. "Hey, Charlie," diyor Brady, onun yanına gelerek, "bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Sadece Autumn'la konuşuyordum." Bu duruma şaşırın tek kişi ben değilim, Brady de öyle; Charlie'nin benden nefret etmesi kimse için sürpriz değil. Özellikle de ben taşındıktan iki gün sonra evime geldiğinde araya giren Brady için sürpriz değil. Ne konuşulduğunu henüz bilmediğim ve bilmek de istemediğim bir konuşma.

Brady önce bana sonra da Charlie'ye bakarak, "Şey," diye söze başladı. "Tamam," diyor, neler olup bittiğinden emin değil. Bir şey söylemeye fırsat bulamıyor çünkü biri dikkatini çekmek için elini havaya kaldırıyor.

"Sorun yok," diye onu rahatlatıyorum ve Charlie'ye uyarın bir bakış atmadan önce itiyor.

"Bir bardak su alabilir miyim?" diye soruyor ve ben de başımı sallayarak ona bir bardak getirip suyla dolduruyorum. "Geri geleceğim." Beni itiyor ve arkadaşlarının yanına geri dönüyor. Tuttuğum nefesi bıraktım, ayaklarımı hareket ettirme ihtiyacı duydum.

Barın etrafında yürüyorum, birkaç masaya yöneliyorum ve onlara her şeyin yolunda olup olmadığını soruyorum. Bir an durup neredeyse dolu olan bara bakıyorum ve bundan biraz gurur duymaktan kendimi alamıyorum. Brady barın arkasına doğru yürüyüp kadınların yanına gitmeden önce tepsiyi bana uzatıyor. Barın etrafında dolanıyorum ve Charlie'nin masasına gittiğimde normal davranmaya çalışıyorum. Sırtını kabine yaslamış, bir bileğini diğer dizine dayamış oturuyor. "Size bir şey ikram edebilir miyim?"

"Sadece hesap," diyor Emmett bana gülümseyerek.

Charlie hemen, "Ben hallederim," diyor, "bir dahaki sefere sen ödersin."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkıyor ve ben de bar bölümüne doğru yürüyüp bir bloknot alıyorum ve elimde hesapla ona doğru geri dönüyorum.

"Al bakalım." Ona hesabı uzattım ve o da aldı. Parmaklarımız birbirine sürtünüyor ve ensem karıncalanıyor. "Gidip Brady'ye ödeyebilirsin." Hızla arkamı dönüp diğer masalara doğru ilerliyorum. Yavaşça dışarı çıkıyorlar ve arkama dönüp baktığımda dört kadından oluşan grubun Brady'nin bir şeyler söylemesine gülerken rüzgârla birlikte biraz kaybolduğunu görüyorum. Charlie'nin barın uzak ucundaki bir taburede oturduğunu görüyorum.

Saatime bakıyorum, gece yarısını biraz geçtiğini ve sadece kadınların kaldığını fark ediyorum. "Tamam, son çağrı," diye anons ediyorum, barın arkasına yürüyorum ve kızların hepsi inliyor.

"Nereden taksi bulabiliriz?" Sarışın bara doğru eğiliyor ve ben gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum.

"Nerede kalıyorsun?" Soruyorum, omuz silkiyor ve çantasına uzanıp üzerinde B&B adresi olan bir kart çıkarıyor.

"İşte."

Brady kartı benden önce kaptı. "Onları eve götürebilirim." Bana baktı.

"Eminim yapabilirsin," diyorum. "Neden hesabı kapatıp onları buradan çıkarmıyorsun ki ben de kapatabileyim?" Charlie'ye doğru yürüyorum. "Bu son çağrı."

"Ben iyiyim," diye cevap veriyor, su bardağını alıp ağzına götürüyor. Paçavrayı alıp barın etrafında dolaşıyorum ve Brady'nin sallanırken ince topuklu ayakkabılar giyen kızları çekiştirmeye çalıştığını görüyorum.

"İyi eğlenceler." Kapıyı açık tutarken içlerinden birini desteklerken elimi kaldırıyorum.

Masayı siliyorum, vücudum her an onun etrafımda olduğunu biliyor. "Bütün gece orada mı oturacaksın?" Yan masaya doğru yürürken ona soruyorum. "Yorgunum ve kapatmak istiyorum."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Barın arka tarafına doğru yürüyor, bardağını çöp kutusuna koyuyor.

Masaları silerken ona "Yardıma ihtiyacım yok," diyorum.

"İşin bitene kadar kalacağım," diyor, "o yüzden bana ne yapılması gerektiğini söyleyen iyi olur."

Ben onun oyununun ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Mesela şu anda ne halterler dönüyor. Bu ileri geri konuşmalar beni kamçılıyor ve ben kendi adıma onunla bu oyunda olmak istemiyorum. Gözleri gözlerimin içine giriyor ve pes etmeyeceğini biliyorum. "Peki." Ona paçavrayı fırlatıyorum. "Masaları temizle."

"Tamamdır." Yanımdan geçip gidiyor ve kokusu burnuma doluyor. Tek yapabildiğim beni onun üstünde, salıncakta otururken, yüzüm boynuna gömülmüş halde hayal etmek. Bardakları bulaşık makinesine yerleştirirken bara doğru yürüyorum. "Bu gece iyiydi, değil mi?" diye soruyor barın karşısından.

"Öyleydi," diye onaylıyorum, "uzun zamandır olmadığımız kadar kalabalıktı." Barın temiz olduğundan emin oluyorum.

"Şehirde bir sürü yeni yüz var." Konuşmayı uzatmaya çalışıyor.

"Evet," diye katılıyorum. "Şehrin kenar mahallelerindeki pansiyonlara gittim, müşterilerine ilk içkilerinde bir alana iki indirim teklif ettim." Kaşları havaya kalktı. "Dürüst olmak gerekirse bu kadar başarılı olacağını düşünmemiştim."

"Harika bir fikir," diye itiraf ediyor, lavaboya doğru yürüyor ve elindeki bezi lavaboya asmadan önce duruluyor. "İşin bitti mi?"

"Öyleyim." Ona doğru yürürken başımı salladım. "Ön taraftan çıkabilirsin."

"Ben arka tarafa park ettim." Bana bakıyor. "Hemen yanında, neden seninle dışarıya kadar yürümüyorum?"

"Peki," diye kabul ediyorum, dönüp barın arkasına doğru yürüyorum, ışıkları kapatıyorum, sallanan kapıdan geçip binanın içki fabrikası kısmına gitmeden önce bizi karanlıkta bırakıyor. Ofise gidip çantamı aldıktan sonra dışarı çıkıyorum. Tüm zaman boyunca yanımdaydı, vücudum onun dokunuşu için kaşınıyordu ama ihtiyacım olan son şeyin onun büyüüne kapılmak olduğunu biliyordum. Alarmı çalıştırmadan önce ışıkları kapatıyorum ve sonra dışarı çıkıyorum. Kapıyı kilitlerken arkamda duruyor ve kamyonetine gitmek için yanımdan ayrılacağını düşündüğümde, beni arabama kadar yürüterek beni daha da şaşırtıyor. "Hımm," diye mırıldanıyorum, başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Teşekkür ederim." Sonunda bana çok yakın dururken ona bakıyorum, o kadar yakın ki ellerimi kaldırırsam tişörtünün altından göğsünü hissedebileceğim. Birlikte olduğumuz son birkaç seferde onda bıraktığım ısırik izini görebilecektim ve aniden hala orada olup olmadığını merak ettim. "İçin-"

Bana bir adım daha yaklaşıyor ve ben konuşmayı bırakıyorum çünkü sadece başını eğişini izleyebiliyorum. Kıpırdayamıyorum bile; başı ayın ışığını örttüğünde bedenim hareketsiz kalıyor ve başını yüzümün yanına getirip yanağımı öpüyor. "Bu gece iyi görünüyorsun, Sonbahar," diyor kulağıma usulca. "Yarın görüşürüz." Geri çekilip binmem için kapıyı açmadan önce yanağımı bir kez daha öpüyor. Hızla arabaya biniyorum ve ona bakmak için arkamı döndüğümde tek söylediği "Dikkatli sür." oluyor. Sonra kapı yüzüme kapandı.

Dikiz aynasından onu kamyonetine doğru yürürken izliyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, ellerim direksiyonu tutarken başım dönüyor. "Ne haltlar dönüyor?"

Bölüm Yirmi Bir

Charlie

Kamyonetime bindim ve arabasında oturan ona baktım. Elleri direksiyonu kavrarken gözleri dümdüz ileriye bakıyordu. Kendine gelmesi için kamyonetime içinde bekliyorum ama tek görebildiğim başını sallayıp kendi kendine bir şeyler mırıldanması ve sonra geri geri giderek eve doğru yol alması.

Otoparktan çıkıyorum ve eve gitmek yerine, eve gittiğinden emin olmak için onu takip ediyorum. Arabasını garaj yoluna çekti ve ben de dışarıya, caddeye park ettim. Arabasından iniyor ve bana bakarken kapıyı tutuyor. İnmeden önce kamyoneti park ediyorum ve çalışır halde bırakıp ona doğru yürüyorum. "İyi misin?"

"Ne halt ediyorsun sen?" Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu.

"Eve sağ salım varmanı sağlıyorum." Önünde durup ona bakıyorum. Esinti saçlarını yüzüne savuruyor. Kulağının arkasına sıkıştırdığım elim onunla birleşiyor, eğilip dudaklarını öpmek istiyorum ama bunu henüz hak etmediğimi de biliyorum. Şu andan itibaren ondan alacağım tek öpücük, bana vermek istediği zaman olacak. Ayrıca bu nefret dolu bir öpücük de olmayacak.

"Ne oyunu oynuyorsun, Charlie?" Ona doğru adım atıyorum, ellerim kalçalarına gidiyor.

"Oyun oynamıyorum," diyorum ona. "Barışmaya çalışıyorum."

"Hıyar ve pislik olduğun için mi?" diye soruyor ve kıkırdamadan edemiyorum.

"Bu hafif kalır," diyorum usulca. "Çok özür dilerim. Söyleyecek başka kelimeler bulmak istiyorum ama sana yaşattığım cehennemi silecek hiçbir şey söyleyemem." Ellerimden biri yüzüne dokunmak için yukarı kalkıyor. "İşte

Bu dünyada bunu telafi edebilecek yeterli zaman yok, ama ben size öyle olduğumu göstermeye çalışacağım."

"Bana bir şey göstermek zorunda değilsin. Birbirimizden kaçabiliriz." Bu düşünce bile beni öfkeliyor. "Belki karşılaşsak birbirimize karşı medeni davranabiliriz."

Birbirimizden kaçmayacağımızı söylemeyeceğim ve bu ifadenin tam tersine karar verdim. Onun yerine eğilip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Tamam, Autumn." Elimini yüzünden çekiyorum. "Şimdi içeri gir de eve gidebileyim." Arabasının kapısından uzaklaşıp kapıyı çarparak kapatmadan önce bir saniye daha bana bakıyor ve merdivenlerden yukarı doğru yürümeye başlıyor. Onun çalınlarını izlerken, sikiim kotumun içinde kıpırdanıyor. "Ve sakın seni dışarıda salıncakta yakalamayayım."

Arkasını dönüyor. "Son sekiz yıldır gayet iyiyim, Charlie." Dişlerini sıkıyor. "Sanırım iyi olacağım."

"O zaman kamyonetimi kapatıp seninle salıncakta buluşayım mı?" Ona soruyorum ama bana cevap vermiyor. Onun yerine hışımla merdivenleri çıkıyor ve ön kapıyı çarpıyor.

Dönüp kamyonetime gidiyorum, evin etrafından dolaşıp merdivenlerden yukarı çıkmadan ve salıncığa oturmadan önce kamyonetimi kapatıyorum. Beş dakika sonra dışarı çıkıyor ve beni görünce inliyor. "Gidebilir misin artık?" Kot şortunu çıkarıp beyaz atletlerinden birini ve açık gri dar uyku şortunu giymiş. Uzun bir kazak açıkta duruyor ve beni görünce onu ortasına sarıyor.

"Sen yatağına girene kadar olmaz," diyorum ve onu kendime çekip üstüme oturtmak istiyorum, böylece öpüşebiliriz. Kahretsin, hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok öpmek istememiştim, bu da beni biraz suçlu hissettiriyor. "Buraya gelip benimle oturacak mısın yoksa yatağına mı gideceksin?"

"Senden gitmeni isteyeceğim, sonra da salıncakta oturup rahatlayacağım."

Seni rahatlatmak için daha iyi bir fikrim var gibi, ağzımdan çıkmak isteyen kelimeleri yutuyorum ama bunun yerine salıncağa geçiyorum ve o da gelip yanıma oturuyor. "Gerçekten, Charlie." Bana bakıyor ve ben de elimi salıncağın arkasına koyuyorum. "Seninle kavga edecek enerjim yok. Zihinsel olarak tükendim." Sesi yorgun geliyor ve kendimi tekmelemek istiyorum çünkü muhtemelen onun bu kadar yorgun olmasının nedenlerinden biri de benim.

"Seninle kavga etmek istemiyorum," diyorum başparmağımla omzunu okşayarak. "Sadece iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Önüme dönüp gecenin karanlığına bakıyorum. Salıncakta ne kadar oturduğumuzu bilmiyorum, ikimiz de bir şey söylemiyoruz, o sırada ona bakıyorum ve gözlerini kapattığını görüyorum. "İstersen seni içeri taşıyabilirim." Ayağa kalkıyorum ve dönüp bana bakıyor, gözleri uykuyla dolu.

"Ben böyle iyiyim." Ayağa kalkıyor, kapıya doğru bir adım atıyor. "İyi geceler." Dönüp omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Emin olmak için bir süre burada kalacağım," diyorum fırtına kapısını açarken, "tabii gelip seninle yatağa uzanmamı istemiyorsan?" O eve girersem ellerimi ondan uzak tutamayacağımı biliyorum. Yatağına girdiğim anda ona gömülmek isteyeceğimi biliyorum. Harika olacak olsa da, bundan daha fazlasını istiyorum. Ayrıca ikimizin de her ne olacaksa buna hazır olmadığımızı biliyorum. "Kilitle," diyorum o içeri girerken ve kilidin tık sesini duyuyorum. Burada oturup otuz dakika bekliyorum ve o dışarı çıkmayınca kalkıp evime gidiyorum. Yatağa girip başımı yastığa koyduğumda uykunun bu kadar hızlı gelip beni almasını beklemiyordum. Sabah alarm çaldığında yatağa uzanıyorum, yatağı boş buluyorum ama keşke onunla uyanıyor olsaydım diyorum.

Onun yerine yatağın ortasındayım ve onu düşünüyorum. Kalkıyorum ve gökyüzünü pembe gibi gösteren güneşin doğuşuna bakıyorum. Duşa giriyorum, onu düşünürken elim sikimi kavırıyor. Onun adını inleyerek söylemem hiç zaman almıyor. Kot pantolonumu ve beyaz tişörtümü giydikten sonra bir fincan kahvemi alıp ahıra doğru yola çıkıyorum. Ben ahıra girerken Emmett de aynı anda oraya varıyor ve olduğu yerde duruyor.

"Buradasın," diyor ve ben sadece ona bakıyorum.

"Başka nerede olabilirim ki?" Kahve fincanını dudaklarıma götürüyorum.

"Sadece son birkaç gündür genellikle bu saatlerde eve dönüyorsun." Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Beni takip mi ediyorsun?"

"Çitlerle çevrili bir alandan geçip eve yöneldiğinde geri döndüğünü görmemek zor." Benim geçeceğim yeri gösteren kapıyı işaret ediyor. "Başın öne eğik, az önce her ne ya da her kim yaptıysan pişman olmuş bir şekilde eve doğru süzülüyorsun."

"Pişman değilim," diyorum. "En azından son zamanlarda."

"Öyle mi?" diye soruyor bana, kahve makinesine doğru yürüyüp kahveyi başlatırken. "Bu ilginç."

"Bununla ilgili hiçbir şey ilginç değil," diyorum ona, "ve ayrıca bu seni hiç ilgilendirmez."

"Sorularıma cevap vererek kelimenin tam anlamıyla beni ilgilendirdin." Kendine dumanı tüten bir fincan kahve koyarken kıkırdıyor.

"Bütün gün dedikodu mu yapacağız?" diye soruyorum, o da omuz

silkiyor. "Bugün Cumartesi, yani hafta sonu yapacak pek bir şey

yok. Dedikodu yapabiliriz."

"İşe gitmeye ne dersin?" Topuklarımin üzerinde dönüyorum ve sabahları ilk iş olarak kontrol etmeyi alışkanlık haline getirdiğim kabine doğru yürüyorum. "Günaydın, güzel kız." Yan yatmış. "Bu sabah tembellik yapmıyor muyuz?" Ahırını açıp onu sevmeye gitmeden önce bardağı yere bırakıyorum. "İyi bir gece geçirdin mi?" Ona soruyorum. "Geçirdim." Su kovaşını alıp dışarı çıkıyorum ve biraz taze su almaya gidiyorum.

Bir kısmını yıkamak için hortumu almadan önce ahırını temizliyorum ki adımın anons edildiğini duyuyorum. "Charlie, Charlie." Emmett'in sesi ahır ve ahırın dışını dolduruyor. "Burada senin için biri var." Bağlantıyı kesmek yerine telefonu kapattığını duyuyorum.

Ahırdan çıkıyorum, eldivenlerimi arka cebime koyuyorum ve Emmett'in yanında bir adamla durduğunu görüyorum. "Ne var ne yok?" diye sordum. Adam arkasını dönüyor ve bardaki adam olduğunu görüyorum.

"Konuşmak isteyen biri var," diyor Emmett yanımda durarak.

"Merhaba Bay Barnes," diye selamlıyor, "benim adım Darren Trowel." Bana bir kartvizit vermek için elini uzatıyor ve ben de kartvizite bakıyorum. "*The Future and the Past* adlı New York dergisinin muhabiriyim." Tekrar ona bakıyorum. "Cartwright kazası hakkında özel bir makale hazırlıyoruz ve size bu konuda bazı sorular sormak isterim."

"Elbette," diyorum, sadece bana bakan Emmett'i şaşırtarak. "Neden ofisime gelmiyorsun?" Dönüyorum ve ofisime doğru yürüyorum. O da beni takip ediyor ve yüzündeki alaycı gülümsemeyi görebiliyorum.

Masama doğru yürüyorum, o sandalyeye otururken ben de kartı masanın üzerine atıyorum. "Bu makale tam olarak ne hakkında?" Sandalyemi çekip oturuyorum.

"Şey, Bay Barnes," diye başlıyor, "bir devam yazısı hazırlıyoruz, bir tür 'şimdi neredeler' yazısı." Hiçbir şey söylemedim. Sadece konuşmasını bekliyorum. "Kazanın hayatınızı nasıl değiştirdiğini. Ne gibi zorluklar yaşadınız. Ayrıca Autumn Thatcher ile olan ilişkilerini de bilmek istiyoruz." Ellerimi kavuşturuyorum. "Yemin altında yalan söylediğine dair spekülasyonlar vardı. Kazaya yol açan olayları merak ediyorduk. Gerçekten tartışılmamış şeyler."

"İki kez yapılan bir otopsi hakkında yalan söylemek biraz zor, sence de öyle değil mi?" Öfkemi kontrol altında tutmaya ve çıldırıp ona bir şey vermemeye çalışarak soruyorum. "Özel bir otopsi yaptılar ve adli tabip morgda toplanan kanı dışarı atmadığı için şanslıydık.

getirilmişti. Sonra mahkeme tutarsızlığı öğrendi ve başka bir tane daha istedi."

"Doğru," diyor, söylediklerimi görmezden gelerek. "Sizce bunu Cartwright'lara karşı bir kan davası olarak mı yaptı?"

"Bu, o zamandan bu yana hayatlarımızın nasıl olduğu hakkında bir yazı mı yoksa Cartwright'ların ne kadar hatalı olduğu hakkında bir yazı mı?" Ona soruyu soruyorum ve ne diyeceğini bekliyorum. Vücudu bir an geriliyor ve sonra rahatlıyor.

"Sadece hikâyeye farklı bir açıdan bakmaya çalışıyoruz," diye açıklıyor ve ensemdeki derim diken diken oluyor. Üzerinden kötü bir hava yayılıyor ve onda kesinlikle bir şeyler ters gidiyor.

"Bakın ne diyeceğim Bay Trowel." Kartını alıyorum. "Bana sormak istediğiniz soruları e-posta ile göndermeye ne dersiniz, ben de avukatıma baktırıp size geri döneyim." Kartı yere bırakıp ayağa kalkmaya başladığımda hayal kırıklığı yüzüne yansıyor.

"Bayan Thatcher'ın size yaptığı onca şeyden sonra, hikayeyi kendi açınızdan anlatmaya istekli olacağınızı düşünürdüm."

"Kamyonu kullanan Bayan Thatcher değildi," diye hatırlatıyorum dişlerimi sıkarak. "Sizden haber almayı dört gözle bekleyeceğim." Elimi uzattım ve ofisten çıkıp koridordan ön kapıya doğru yürümeden önce elimi sıktı. Pencereden dışarı bakıp kiralık arabasına binişini izliyorum ve ancak park yerinden çıktığında cebimden telefonu çıkarıp aradığım numaraya ilerliyorum.

Yarım zil sesinden sonra cevap veriyor. "Charlie," diyor ve yüzündeki gülümsemeyi görebiliyorum.

"Selam baba," diye cevap veriyorum ve sesimin gergin olduğunu hissediyor olmalı. Büyükbabam Casey Barnes, dünyanın en iyi güvenlik şirketlerinden biri olan CBS Corporation'ın sahibi ve ordu ile çok gizli sözleşmeleri var.

"Ne oldu koca adam?" diye soruyor ve ben de dönüp masama doğru yürüyorum.

"Buraya biri geldi," diyorum ve yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu hemen anlıyorum. "Bir muhabir, Darren Trowel," adını karttan okudum.

"Ne istiyormuş?" diye soruyor ve ben sandalyeme geri

oturuyorum. "Kaza hakkında bir araştırma yapıyor."

"Ne?" diye tısladı. "Sana sorular sordu mu?"

"Evet, ama sorular daha çok Autumn'u suçlamaya ve kan davası olup olmadığına yönelikti." Sesim gerginleşiyor. "Çok garipti ve bu makale hakkında hiç iyi şeyler hissetmedim."

"Bana iletişim bilgilerini gönder, ben de onu bir kontrol edeyim." Bana derin bir iç çekti. "Ama söylediklerine bakılırsa, hoşuma gitmedi."

"Bu ikimiz için de geçerli."

"Başka biriyle konuştu mu?" diye soruyor ve hatırladıkça midem yanıyor.

"Evet, Autumn'la konuşmaya gitti," diyorum, "ama Brady onu kışından kovdu ve bir dahaki sefere ona gitmesini söyledi."

"Israrcı," diye belirtiyor. "Bakalım ne bulabileceğim."

"Kulağa hoş geliyor." Kartvizitin fotoğrafını çekip mesajla ona gönderiyorum.

"Sesin farklı geliyor," diyor hemen ve ben kıkırdayarak başımı sallıyorum.

"Sesim aynı geliyor." Derin bir nefes alıyorum.

"Hayır, sesin... Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

"Yapacak işlerim var." Şu anda bu konuya girmek istemiyorum. "Ne bulduğunu bana bildir."

"Tamamdır. Büyükanneyle büyükbabamı ne zaman ziyaret edeceksin?" Büyük büyükanne ve büyükbabamdan bahsediyor.

"Yakında geleceğim. Gitmem gerek. Seni seviyorum," diyorum telefonu yüzüne kapatmadan önce.

Telefonumu cebime koyarken bir mesaj geliyor ve gülmekten kendimi alamıyorum.

Babalık: Bir şeyler öğrenebileceğimi biliyorsun, değil mi?

Ona hemen cevap veriyorum.

Ben: Saklayacak bir şeyim yok.

Telefonu cebime geri koyuyorum ve ahıra doğru yürüyorum. Saklayacak bir şeyim yok ama kendime saklamak istediğim bir şeyim de var. En azından şimdilik.

Bölüm Yirmi İki

Sonbahar

Güneş yüzüme vuruyor, gözlerimi kırpiştırarak açıyor ve tekrar kırpiştırarak açmadan önce birkaç saniyeliğine hızla kapatıyor. Pencereden mavi gökyüzüne bakarken yatağa daha da gömülüyorum, gözden kaybolmadan önce gökyüzünde süzülen birkaç kuş görüyorum. Battaniyeyi üzerimden atmadan önce ellerimi yorganın altından uzatıyorum ve yataktan çıkmadan önce birkaç saniye hareketsiz yatıyorum. Bedenim yavaşça yatağın ucuna doğru ilerleyip kazağımı alırken uyku hala gözlerimde. Kahve için çılgık atan beynim beni mutfığa götürüyor ve işlemi başlatıyor. Kahve demlendikten sonra arka kapıya doğru birkaç adım atıyorum ve sıcak havaya çıkıyorum. Salıncağa doğru yürüyorum. Oturup ayaklarımı altına alarak son birkaç günü ve işin ne kadar harika olduğunu düşünüyorum.

Dün bar neredeyse tamamen doluydu. Yaptığım tanıtımlar yüzünden masalar dolup taşıyordu. Geçen gece gelen adamlar, fuarlarından yaklaşık kırk adamla birlikte geri döndüler ve hepsi örnek menü istedi, bu da birkaçının eve göndermek için şişe almasına yol açtı. Yapmayı düşünmediğim bir şeydi ama şimdi yarın geri döndüğümde yapılacaklar listemin başında yer alıyor. Gecenin sonunda ayaklarım en iyi şekilde ağrıyordu ve ne kadar kazandığımızı gördüğümde yüzümde kulaktan kulağa bir gülümseme vardı. Mamut değildi ama yardımcı olacak bir şeydi ve her gün biraz daha fazla olursa tünelin ucundaki ışığı görebiliyordum. Bunun yanı sıra her gün kaş çatanlardan çok gülümseyenler oluyordu. Yani kaş çatmalar her zaman olacak ama şimdi altı kaş çatmaya karşı dört gülümseme var. Kazadan kısa bir süre sonra eve döndüğüm zamana kadar onda sıfır olduğunu düşünürsek, buna bir kazanç diyorum.

Bütün gece diken üstünde olmamı sağlayan tek şey her iki dakikada bir kapıya bakıp Charlie'nin içeri girmesini beklemektir. Ama hiç içeri girmedi. O gece salıncakta otururken bile gözlerim

ormanda hareketlilik aradım ama yine ortaya çıkmadı. Hayatıma devam ettiği ve hayatımı cehenneme çevirmediği için mutlu olmalıydım ama içimde bir şeyler beni rahatsız ediyordu. Özellikle de bir gece önce benimle kalıp temizlik yaptıktan sonra iyi olduğumdan emin olmak için eve gittiğinden beri. Eski Charlie'nin küçük bir anıydı. Jennifer'a her zaman sahip olduğu için şanslı olduğunu söylediğim Charlie. Çabalamadan bile seksapeli sızdıran Charlie. İlk aradığım Charlie'ydi çünkü cevap vereceğini ve yanımda olacağını biliyordum.

Onu ormandan çıkarken gördüğümde kahvemi bitirmek üzereydim. Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, saçları onu hiç görmediğim kadar uzun, dümdüz karşıya bakıyor. Ellerimin altında ne kadar yumuşak ve ipeksi hissettirdiğini bilmek parmaklarımı karıncalandırıyor. Avluyu geçene kadar gözleri hep benim üzerimde. "Hey," diyor yeterince yaklaştığında, "kalkmış olacağını umuyordum."

"Öyle mi?" Kalp atışlarımı normale döndürmeye çalışıyorum, ama son zamanlarda ne zaman yanımda olsa, sanki nefes almam gereken hava o, bu da kendimden biraz daha nefret etmeme neden oluyor.

"Meşgul olup olmadığını merak ediyordum." Bana sırtıyor, her zaman görmek isteyeceğiniz o Charlie sırtışı.

"Papa ile öğle yemeğine gidiyorum," diye karşılık veriyorum. Başını arkaya atıyor ve gülüyor. O meşum geceden beri duymadığım bir kahkaha. Özlediğimi bilmediğim ama şimdi duyduğumda tekrar duymak istediğim bir ses. Bana bakarken gözlerindeki hafiflik büyüleyici.

"Papa'yla yemeğe gitmemen için seni ikna edebilirsem, tanışmanı istediğim biri var." Tek yapabildiğim ona bakmaktı; kaşları şaşkınlıktan çatılmıştı. "Neden üstünü değiştirmiyorsun?"

"Kiminle buluşacağım?" Ayağa kalkıp merdivenlere doğru yürüyerek soruyorum. Onun da aşağıdaki basamakta olmasıyla yüz yüze geliyoruz. Kollarımı boynuna dolamak, ona doğru eğilmek ve istediğim ama asla elde edemeyeceğimi bildiğim öpücüğü almak için hiçbir şey yapmam gerekmiyor.

"Elimizde bir at var." Bu sözleri söylediği anda gözlerim büyürken yüzümün ısıldamasına engel olamıyorum. "Sanırım bu senin için sorun olmaz?"

"Yani, Papa değil," diye şaka yapıyorum, "ama sanırım bir sonraki sefere erteleyebilir. Zaten Pazar günü biraz meşgul olduğumu duydum."

Ellerini kalçalarımın koyuyor ve ben nefes almayı kesiyorum. "Seninle vakit geçirecekse, eminim elinden geleni yapacaktır," diyor usulca, gözleri benimkilerden dudaklarıma kayıyor. Dilimin ucu alt dudağımda gezinirken ağzım biraz açılıyor. O gözlerini bir saniyeliğine kapatıp tekrar açana kadar ikimiz de öylece duruyoruz. Açlık ve ihtiyaç hâlâ gözlerinde, ama bana bakışından farklı bir bakış bu. "Git üstünü değiştir." Elleri kalçalarımı sıkıyor. "Seni burada bekleyeceğim."

"Tamam." Arkamı dönüp içeri giriyorum, kupamı lavaboya koyduktan sonra yatak odama yürüyüp kazağımı çıkarıyorum. Mavi bir kot pantolon ve kolsuz, siyah, yüksek yakalı bir tişört alıp önünü kıvrıyorum, sonra saçlarımı tarayıp dişlerimi fırçalıyorum. Eski yıpranmış botlarımı giyerek dışarı çıkıyorum ve onu salıncakta otururken görüyorum. Kollarını arkaya doğru uzatmış, tek düşünebildiğim onun kollarına sarılmak, ki bu aptalca çünkü onunla hiç sarılmadım. Elbette, seviştikten ve yan döndükten sonra, ikimiz de diğeriyle yüzleşmek istemediğimizde, her zaman onun kollarında uyanırdım.

Başını bana çevirdi. "Güzel görünüyorsun," diye iltifat ediyor, salıncaktan kalkarken. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım." Telefonumu arka cebime koyup onu ormana giden merdivenlerden aşağıya doğru takip ediyorum.

"Bugün çalışıyor musun?" diye soruyor ahırına doğru

yürürken. "Evet, saat beşte orada olmam gerekiyor."

"O zamana kadar seni doyurup geri getireceğimden emin olabilirsin," diye beni temin ediyor, yürürken eli benimkini sıyrıyor, işaret parmağı benimkine takılıyor. Sıcaklık

Ormandan çıkıp açıklığa adım attığımızda, kırmızı ahıra doğru ilerlerken elinden gelen ses içimi dolduruyor.

Yolun karşısındaki büyük evi gördüğümde yürümeyi bırakıyorum. Daha net görebilmek için elimi gözlerimin üzerine koyuyorum. "Geçen sefer burada değildi."

"Hayır." Başını sallıyor. "Birkaç yıl önce inşa ettik. Şu anda yaşadığım yer." Eve bakarken midem bulanıyor, taşındığı için şok oluyorum. "Seni gezdireyim," diye mırıldanıyor yan ahıra girerken, ben de onu beton koridordan bir ahıra kadar takip ediyorum. "Selam kızım," diyor usulca. Atla konuşmak için geri dönmeden önce bana "Bu Goldilocks," diyor. "Sana bir arkadaş getirdim." Elini kaldırıyor ve hayatımda gördüğüm en güzel atı görüyorum. Alnının önünde beyaz bir iz olan açık sarışın bir at. Bana döndü. "Ona senden bahsettim." Onunla konuşurken bedenim bir parça geri çekiliyor ve sonra tekrar bana bakıyor. "Biraz ürkektir," diye uyarıyor, "ama sana bir kez güvendi mi, iyi olur."

Onun yanına gidiyorum. "Merhaba," diyorum usulca ve elime uzanıp kendi eliyle kaldırıyor.

"Sana zarar vermeyecek," diyor kız küçük bir ses çıkarıp bir adım geri çekilirken.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye onu temin ediyorum ve gözlerimin içine, neredeyse ruhuma bakıyor. "Söz veriyorum." Ellerimize doğru bir adım atıyor.

"Onu dışarı çıkarmak ister misin?" diye soruyor ve ben sadece ona

gülümsüyorum. "Bana izin verecek mi?" diye soruyorum.

"Bunu ancak denersek öğrenebiliriz," diyor ve ahırını açıp dizginini almak için içeri girdiğinde heyecanıma engel olamıyorum. Eyerini ve her şeyini çoktan takmış olduğunu görüyorum.

"Sekiz yılı aşkın süredir ata binmedim," diye itiraf ediyorum atı yanına alıp yürürken.

"Tıpkı bisiklet gibi," diyor ve çitlerle çevrili alana geldiğimizde elini bana uzatıyor. Ayağımı üzeniye koyarken elimi onun elinin içine koyuyorum ve onu duyduğumda atın üzerine çıkıyorum. "Ona iyi davran," diyor ata. "O özel biri." Bana bakarken söylediği sözlerle göğsüm sıkışıyor.

"Gidip atımı alacağım ve patıkaya çıkabiliriz." O dönüp ahıra doğru koşarken başımı sallıyorum.

"İyi olacağız. Ben de korkuyorum," diye itiraf ediyorum ve o da otlardan biraz yemek için boynunu eğiyor.

Bir dakika sonra elinde kahverengi bir atla dışarı çıkıyor, bize doğru tırıs giderken durup kolaylıkla ata biniyor. "İkiniz de iyi görünüyorsunuz," diyor ve ben sadece gülümsüyorum. "Şu taraftan gidelim." Biz onu takip ederken yan tarafı işaret ediyor.

"İşler nasıl gidiyor?" diye soruyor yola çıktığımızda.

"Bu yüklü bir soru, Charlie Barnes." Şaka yapmaya çalışıyorum. "Benimle işler nasıl?" Omuz silkiyorum. "Daha iyi günlerim de oldu," diyorum usulca, "ama daha kötü günlerim de oldu." Ne demek istediğimi anladığını bilerek yutkunuyorum.

"Barda işler nasıl gidiyor?"

"Emin değilim," diye dürüstçe cevap veriyorum. Çünkü daha iyi olsa bile, yeterince iyi mi? "Bu delikten sürünerek çıkabileceğimizi umuyorum. Ama emin değilim."

"Neden bahsediyorsun?" diye soruyor ve ben ona bakıyorum.

"Bilmiyormuş gibi davranma," diye bağıriyorum ve kafasını çevirip bana bakıyor.

"Dürüstçe söyleyebilirim ki ne dediğin hakkında hiçbir fikrim yok." Sesi gergin.

"Neredeyse iflas etmiş durumdayız," diye başlıyorum. "Babam ölüyor ve yapmak istediğim tek şey onun her şeyin yoluna gireceğini bilmesini sağlamak."

"Ölüyor mu?" diyor fısıltıyla.

"Bu yüzden kasabaya geri döndüm," diyorum, önüme bakarak, tehdit eden gözyaşlarını kırıştırarak. "Ne kadar kötü olacağını düşünmüş olsam da, milyon kat daha kötüymüş." Başını öne eğdiğini görüyorum. "Ve şimdi sadece işleri yeniden yoluna koymaya çalışıyorum."

"Üzgünüm, nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum." Sadece başımı sallıyorum, boğazımdaki yumru bir softball büyüklüğünde. "Ne demek istiyorsun, neredeyse iflas mı ettiniz?"

"Cartwright," bir daha asla söylemek zorunda kalmamayı dilediğim ismi söylüyorum. "Görünüşe göre, erişimleri uzun süreli. Dağıtımımızı kaybettik ve bar hiç para getirmiyor. Döndüğümünden beri hiçbir şey üretmedik ve insanları kapıdan içeri nasıl sokabileceğimize dair fikirler üretiyorum."

"Nasıl?" diye soruyor ve ben de dışarıdan gelenlerin bizden birkaç şişe almasını sağlamak da dahil olmak üzere aklıma gelen fikirleri söylüyorum. "Bu işi tersine çevirebilecek biri varsa o da sensin."

"Tüm bunların olması benim de hatam," diye itiraf ediyorum. "Keşke çenemi kapatsaydım."

"O zaman acı çeken aileler hak ettikleri adaleti bulamazlardı ve her şey yalan olurdu."

"Mahkemedeki o günden iyi bir şey çıkmadı," diye hatırlatıyorum ona, "tek bir şey bile."

"Üzgünüm," diyor usulca ve ona bakıyorum, "senin bilebileceğinden çok daha fazla. Açıklayabileceğimden çok daha fazla."

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Önemli olan tek şey babamın iyi olduğumuzu bilmesini sağlamak. Onun için istediğim tek şey

Ne olursa olsun, işlerin iyi gideceğini ve bizim de iyi olacağımızı bilmek." Gözyaşı dökülür. "Ve o zamana kadar kalacağım."

"Sonra ne olacak?" Soruyu sorarken bana bakmıyor.

"Sonra evime döneceğim sanırım." Atının yürümesini durduruyor, böylece Goldilocks da duruyor.

"Burası senin evin." Bana bakıyor.

"Evimin nerede olduğunu bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Belki de tüm bunların içinde evimi bulacağım."

"Evin tam burada," diye tekrarlıyor, "tam burada."

"Bir zamanlar öyle olduğunu sanıyordum." Elimi kaldırıyorum ve gözyaşımı siliyorum. "Artık o kadar emin değilim."

"Ben eminim," diyor omuzlarını geriye atarak. "Bugünlerde pek çok şeyden emin değilim." Sesi titrek çıkıyor. İfadesinin devamını beklerken vücudum geriliyor, ama düşündüğüm gibi bir şey değil. Ağzından çıkan kelimeler beni bir uçurumdan aşağı atıyor, ama bu sefer orada beni düşerken yakalayacak bir su var, boş bir kara delik değil. "Ama buraya ait olduğunu biliyorum."

Bölüm Yirmi Üç Charlie

Gözleri yaşlarla dolu bir şekilde bana bakıyor ve bu beni kızdırıyor. Bu kadar çok acı çektiği için kızgıyım. Onu ağlatan insanlardan biri olduğum için kızgıyım. Kızgıyım çünkü o bana bir şeyler yapmamı istediğine dair bir ipucu verene kadar bu konuda hiçbir şey yapamıyorum.

Bütün gün atlara bindik ve sonunda ahıra döndüğümüzde saat öğleden sonra dördü geçiyordu. "Ne gündü ama." Attan iniyor ve boynunu okşarken yan tarafa doğru yürüyor. "Çok iyidindin." Alnını atın boynuna dayıyor. "En iyisi."

"Onları yerleştireyim, seni besleyeyim," diyorum ve başını sallıyor.

"Gitmem gerek, işe hazırlanmalıyım. Duş alacağım. Yolda bir şeyler alırım." Gittiği için hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum. Ama hayal kırıklığına uğradım. Günün bitmesine hazır değildim.

"Tamam, onları kaldırayım ve seninle eve kadar yürüyeyim." Ahıra doğru yürümeye başladım.

"Sorun değil, on dakikalık bir yürüyüş."

"Seninle eve kadar yürüyeceğimi söyledim," diyorum, soğukkanlı olmaya çalışıyorum ama kaşları havaya kalkınca başarısız oluyorum. "Sadece iyi olduğundan emin olmak için."

"Kabul edersem daha hızlı mı gidecek?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "O zaman acele et. Zaten tüm zamanını aldım ve benimle daha fazla zaman kaybetmeni istemiyorum."

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım," diyorum dizginleri ondan alarak. "Bugün tam olarak olmak istediğim yerdeydim."

"Oh." Bana bakıyor, dudakları ayrılmış ve yemin ederim öpücüğün tadını alabiliyorum.

"Kesinlikle, zamanımla yapmak istediğim şey buydu. Şimdi atları uzaklaştırmak, onlara biraz su getirmek istiyorum, sonra da seninle eve yürüyeceğim." Ahıra doğru yürürken bana bir şey söylemesini beklemiyorum ve Emmett'le birlikte çiftlik çalışanlarından birkaçını görünce duruyorum. "Burada ne yapıyorsunuz?"

Emmett, "Sadece birkaç şeyi gözden geçiriyordum," diye yanıtlıyor. "Senin için onlarla ilgilenmemi ister misin?" Başıyla iki atı işaret ediyor.

"Evet, otuz dakika içinde dönerim."

"Acele etme," diyor omzumun üzerinden Sonbahar'a bakarak. "Uslu dur."

"Evet." Bu yorumu beni sinirlendirdi. Dışarı çıkıyorum ve onun orada durup evime baktığını görüyorum. "Bir şeyler yemek istemediğine emin misin?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Kullanabileceğin bir duşum var."

"Bir dakika?" Bana döndü. "Evinde duş mu var?" Alt dudağını ısırıyor. "Çok havalısın." Kendi şakasına kıkırdıyor ve ben de onu boynundan yakalıyorum, tıpkı eskiden yaptığım gibi. Ama bu sefer farklı çünkü gitmesine izin vermiyorum. Evine doğru yürürken elim omzunda asılı kalıyor. O merdivenlerden çıkarken ben merdivenlerin dibinde duruyorum. "Bugün için teşekkürler. Uzun zamandır geçirdiğim en güzel günlerden biri," diye itiraf ediyor ve sonra parmaklarını endişeyle çevirirken ayaklarına bakıyor.

Merdivenlerden ona doğru yürüyorum, ellerim yukarı uzanıyor ve yüzünü avuçlarıma içine alıyor. "Bunlardan daha çok olacak." Başparmaklarım yanaklarını okşuyor ve eğilip dudaklarımı dudaklarına değdirmek istiyorum ama başımı yana çevirip elimin üstünden yanağını öpüyorum. "Bundan emin olacağım."

Hiçbir şey söylemiyor. Arkasını dönüp evine girmeden önce bana başını sallıyor. Dönüp eve gitmeden önce bir saniye burada duruyorum. Döndüğümde Emmett orada değildi ama atlarla ilgileniliyordu, ben de evime gidip kendi duşuma giriyorum. Üzerime bir kot pantolon ve yeni bir tişört geçirdikten sonra buzdolabından bir biftek alıp eve doğru yürüyorum

ızgarayı çalıştırmak için. Adada oturmuş, birlikte hazırladığım biftek ve salatayı yerken, yalnız yemekten nefret ettiğim aklıma geliyor. Yalnız yemekten hep nefret ederdim de yeni mi fark ettim, yoksa o döndüğünden beri mi nefret etmeye başladım?

Evin etrafına bakarken Jennifer'ı en son ne zaman görmeye gittiğimi düşünmeye çalışıyorum, kalkıp birkaç şeyi temizliyorum - eşyaları kaldırıyorum, postalarımı kontrol ediyorum ve yapmak istemediğim ama bara gitmemek için yaptığım şeyleri yapıyorum. Bir saat sonra sonunda pes ettim ve ondan uzak durmak yerine bara gittim. Oraya doğru yürüyorum ve içeri girdiğimde yarısının dolu olduğunu görüyorum ve bir Pazar günü için bu harika bir katılım. Bara doğru yürüdüm ve oturdum. Servis yaptığı erkek grubundan başını kaldırıp bana bakıyor ve beni gördüğüne şaşırmış görünüyor. Benim gelmemi beklediği ve benim gelmemin onu şaşırtmayacağı günü ile çekiyor. "Selam." nme bir bardak altlığı fırlatıyor. "Bu bir sürpriz," diye itiraf ediyor.

"Nedenini bilmiyorum." Barın üstüne dokunuyorum. "Ben bir soda alayım."

Başını sallıyor. "Tamamdır." Yanıma geliyor ve bardağımı doldurup getiriyor. "Messeseden." Etrafına bakınırken gülüyor. "Geri geleceğim. Brady'yi eve gönderdim, o yüzden tek başımayım."

"Yardıma ihtiyaın var mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor. "Tabii ki hayır," diye mırıldanıyorum o uzaklaşırken. İnsanlar yavaş yavaş hesaplarını ödemeye başlıyor. Saatin sekize yaklaştığını görüyorum ve beni eve bırakıp sonra benimle gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

Bunu düşünürken yanımdaki tabure çekiliyor ve baktığımda ağzım yere çarpıyor. "şey, ben-" diyorum ve adam yanıma oturup bana bakıyor. Gözleri sanki on ömür yaşamış gibi bakıyor. "Lanet olsun."

Kıkırdıyor, saçları ensesinde ve tepesinde daha uzun. "Ne kadar güzel görünüyorsun, değil mi?"

"Size ne getireyim?" Autumn bunu söylüyor ve sonra gelenin kim olduğunu görünce duruyor. "Brock?" diye fısıldayarak adını söylüyor. Tepkisinden anladığım kadarıyla ilk kez yüz yüze geliyorlar.

"Kasabaya döndüğünü gördüm. Sonra da şehirde kaldığını duydum," diyor ellerini barın üstüne koyarak. Elleri sert görünüyor, eklemeleri paramparça olduğu için iyileşiyor gibi, parmakları yağla lekelenmiş, bu da muhtemelen sokağın aşağısındaki dükkânından, babasından miras kalan dükkândan yeni geldiğini gösteriyor. "Söylentinin doğru olup olmadığını görmek istedim."

"Benim," diyor ellerini iki yanına uzattığı barın üstüne koyarak, "kanlı canlı. Size içecek bir şey getireyim mi?"

"O ne içiyorsa ben de ondan alayım." Başıyla bana doğru işaret ediyor, Autumn da kalkıp geri geliyor ve bardağı önüne koyuyor.

O da bardağı alıp havaya kaldırıyor. "Eski günlere." Bir yudum almadan önce kadehimi kendi kadehiyle tokuşturuyor ve sonra yüzünü buruşturuyor. "Bunun içinde alkol yok." İkimiz de ona gülüyoruz. "Nedir bu?"

"Soda suyu," diyorum ve bardağa hayatında tattığı en iğrenç şeymiş gibi bakıyor.

"Neden?" Başını sallıyor ve Autumn barın sonuna doğru yürüyüp küçük bir bardağa biraz viski doldurup ona uzatıyor. "İşte bu sevdiğim bir renk." Bir yudum alır ve sonra iç çeker. "Tadı cennet gibi." Autumn'a bakar. "Peki yeni ne var?"

"Aynı eski, aynı eski," diyor, cevabı temkinli. Kaza olduğunda yalan söylediği için ona hâlâ kızgın olduğunu tahmin edebiliyorum. Cartwright'ların tarafını tutmuştu. Neden? Hiçbir fikrimiz yoktu; o zamanlar bunu sorgulayacak kadar önemsememiştik. Kazadan sonra dördümüz de kendi yollarımıza gittik. Dördümüzün de iyileşmek için geçmesi gereken kendi yolculukları vardı. Everleigh bir gün buradaydı ve sonra gerçek ortaya çıktığında gitmişti. Etraftaki söylentilere bakılırsa Brock onun gitmesine izin vermiş ve hızla başka biriyle hayatına devam etmişti ama evlilik cüzdanının mürekkebi kurumadan her şey bitmişti, geriye kalan tek şey sekiz yaşındaki kızları Saige'di. "Peki ya sen?"

"Aynı tas aynı hamam." Bardağa bakıyor, dudaklarına götürüyor ve bir yudum daha alıyor. "İyi görünüyorsun." Nereye varmaya çalıştığını merak ederek ona ters ters bakıyorum. Viskinin kalanını bitirip ayağa kalkıyor ve cebinden bir yirmilik çıkarıp barın üzerine koyuyor. "Sanırım sonra görüşürüz," diyor ve omzuma bir tokat atıyor. "Kahretsin, seni görmek güzel." Dönüp mekandan çıkmadan önce beni sıkıyor.

"Sekiz yıl sonra," diyor sesi yumuşak, "ve hepimiz hala o gecenin şeytanlarıyla yaşıyoruz." Derin bir nefes alıyor. "Ondan nefret ediyorum."

"Brock'tan mı?" diye soruyorum, o da başını sallıyor.

"Hayır." Bana bakıyor. "Yaptığı şeyi bir sebepten dolayı yaptı. Kendine ait bir sebep. O gece için suçlanması gereken tek kişi Waylon'dı, yine de her şeyden kaçmış gibi görünen tek kişi o." Lavabodan bir bez aldı. "Sonuna kadar korkak."

Gecenin geri kalanında sessiz kalıyor, aklı başka yerde, barı kapattığında yanağından öpüyorum ve evime doğru yürümek için dönüyorum. Dönüp eve gitmeden önce onun otoparktan çıkışını izliyorum, arka merdivenlerden çıkıp eve giriyorum.

Ertesi gün kalkıp bütün gün ne yaptığını merak ediyorum ve nihayet akşam yemeğinden hemen önce bara gidiyorum. Köşeyi dönerken onu dışarı çıkarken yakalıyorum ve gülümseyerek başını sallıyor. İçimde bir şeyler oturuyor ve ne olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, bütün gün diken üstündeymişim gibi hissettiğim ve şimdi onu görünce sanki her şey bitmiş gibi hissettiğim. "Hey," diyorum ve o da başını bana doğru çeviriyor. Üzerinde çiçekler olan bir etek ve belinin hemen üzerinde duran, onunla bir şansım daha olursa geceyi tapınarak geçireceğime yemin ettiğim o tenin sadece bir kısmını gösteren beyaz bir tişört giyiyor.

"Merhaba," dedi, sesi nefes nefese çıkıyordu.

"Nereye gidiyorsun?" Barın kapısının önünde durduğumuzda soruyorum ve bir yığın insan olduğunu görüyorum.

"Brady eve gitmemi söyledi," diye mırıldanıyor, "her ne kadar çok yoğun olsa da, ona bir ders vermek için gidiyorum."

"Güzel," diyorum. "Benimle akşam yemeği yer misin?"

Bana bakıyor ve sonra yere bakıyor. Gergin olduğunda böyle yapar. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum." Etrafına bakınırken sesi yumuşak.

"Neden olmasın?" Soru istediğimden daha sert çıkıyor.

Gözleri tekrar sokağı tarıyor. "Şey," diye tereddüt ediyor ve gözlerimden kaçarken midem sıkışıyor.

"O adamla çıkıyor musun?" Ona bir adım daha yaklaşıyorum, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Ona bakıyorum, onu öpmeyi hayatımda hiç istemediğim kadar çok istiyorum ama aynı zamanda onun güvenini kazanmam gerektiğini de biliyorum. Onu sadece o isterse öpeceğime yemin etmiştim ve beni öldürse bile bunu yapacağım.

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyor, "Bryan ve ben sadece arkadaşız." Bu isim bile bende ellerimi yumruk yapıp bir ağacı yumruklama isteği uyandırıyor.

"Yemeğe gidiyoruz," diyorum, reddetmesine fırsat vermeden onu dirseğinden tutup D'amores restoranına doğru yürümeye başlıyorum.

Kapıyı açıyorum ve taze pişmiş ekmek kokusu hemen burnunuza çarpıyor. Masaların hepsi beyaz keten masa örtüleriyle kaplı ve garsonlar smokin giyiyor. Burası şık bir yer ve ikimiz de sanki buraya değil de bir lokantaya gitmek için giyinmişiz gibi görünüyoruz. "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor garson.

"İki kişilik bir masa lütfen" diyorum, iki menü alıp onu takip etmemizi işaret ettiğinde elimi Autumn'un sırtının alt kısmına koyuyorum. Bir garson masanın yanında, biz geldiğimizde oturması için bir sandalye çekiyor.

"Teşekkür ederim," diyor sunucuya usulca ve ben önündeki sandalyeye otururken ona utangaç bir gülümseme veriyor.

Hostes her birimize menümüzü veriyor ve ardından şarap menüsünü tabağımın yanına yerleştiriyor. "Maden suyu mu yoksa soda mı istersiniz?" diye soruyor sunucu.

Önce cevap vermeyeceğini bildiğim için "Maden suyu alayım" diyorum.

"Ben de aynısından alayım." Odaya bir göz atmadan önce ona bakıyor. Etrafımızdaki insanların fısıltılarını duyabiliyorum.

Menümü açıp speşiyallere bakarken onları görmezden geliyorum. "Makarna ev yapımı," diyorum ve başımı kaldırıp baktığımda solgun olduğunu görüyorum. "Rahatla," diyorum ve bana öylece bakıyor.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye fısıldıyor usulca ve elimi uzatıp onunkine koyuyorum, daha fazla insanın bakmasını ve fısıldamasını sağlayarak, kimin işaret ettiği ve kimin fısıldadığı umurumda bile değil.

"Bunu yapabilirsin." Ona gülümsüyorum. "Her şeyi yapabilirsin." Dürüst olmak gerekirse şimdiye kadar tanıdığım en güçlü kadın olmalı.

"Bundan emin değilim." Menüyü açıyor ve etrafa bakmaktan kaçınıyor.

"Hey," diyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor ve göz kapaklarının altından kocaman gözyaşları akıyor; kalkıp masamı odanın öbür ucuna fırlatmak istiyorum. "Biz gideriz."

"Hayır," diyor ağzından. "Bunu yaparsam onlar kazanır. Herkes kazanır."

Onunla daha fazla gurur duyamazdım. "O zaman yemek yeriz, seni eve bırakırım ve tatlıyı benim evimde yeriz." Öyle demek istemedim ve bu sözleri duyduğum anda kendimi tekmelemek istiyorum, ama sonra gözlerinin şehvetle parladığını görüyorum ve ona sırtıyıyorum. "Öyle demek istemedim ama az önce yüzünün aldığı şekle bakılırsa, nasıl istersen öyle algılayabilirsin."

Sessizce kıkırdıyor, menüye bakarken elini ağzına götürüyor. Bir tabak makarna sipariş ediyorum ve o da sipariş ediyor. "Sadece bana odaklan," diyorum

derisinden çıkmak üzereymiş gibi görüldüğünde. "Bana odaklan, başka bir şeye değil."

"Söylemesi yapmaktan daha kolay." Taze pişmiş ekmek geldiğinde bir parça alıyor ve üzerine tereyağı sürüyor. Fısıltılar yavaş yavaş azalıyor, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Hatta birkaç kişi masalarına giderken durup bize merhaba diyor, bu da onun biraz daha rahat hissetmesini sağlıyor.

Yemeği aceleyle bitirdim, bunun muhtemelen onu öldürdüğünü biliyordum ama aynı zamanda yanlış bir şey yapmadığını da biliyordum. Hesabı ödüyorum ve tam elimi onun elinin içine sokmak üzereyken dışarı çıkıyoruz. Arabasına doğru giderken birden durdu. Gözlerim, yüzünde yumuşak bir gülümseme olan yüzünden, durmasına neden olan şeye bakıyor.

Cartwright'lar caddede yürüyorlardı. Bay ve Bayan Cartwright, başları dik, kol kola yürüyorlar, oğulları Winston ve karısı Harmony de onları takip ediyor. Etraflarına bakınırlar ve gözlerini Sonbahar'a diktikleri anda yüzleri alaycı bir ifadeye bürünür.

"Tanrım," diye tıslar Winston anne babasının arkasından, "şimdiye kadar gitmiştir sanıyordum."

"Winston," diye azarlıyor Harmony onun yanından, bize bakmaktan kaçınarak.

"Peki, burada neyimiz var?" Bay Cartwright önce Autumn'a sonra da bana baktı. "Seni pisliklerle takılırken bulacağımızı düşünmemiştim."

"Yerinde olsam ağzından çıkana dikkat ederdim." Ona bakmalarını bile engellemek için önüne geçiyorum. "Sokakta gördüğüm tek pislik önümdeki üç kişi." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Camdan evlerde yaşayanlar." Arkamda titrediğini hissedebiliyorum. "Hâlâ boklarının kokmadığını düşünenler, ama odaya girdikleri anda her yer bok kokuyor."

"Ağzından çıkanı kulağın duysun." Winston babasından önce davranıp önümde durunca ona bakmak zorunda kaldım.

"Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun?" Babasının ve ağabeyininkilere tıpatıp benzeyen gözlerine bakıyorum ve acı acı gülüyorum. "Koyun postuna bürünmüş bir şeytanla arkadaşmışım da haberim yokmuş." Dişlerini gıcırdatıyor. "Ama siz biliyordunuz" -onu işaret ediyorum- "onun kötü biri olduğunu biliyordunuz"

"Ölüler hakkında böyle mi konuşulur?" Bayan Cartwright elini boğazına götürdü.

"Az önce Autumn'la konuşma şekliniz, oğlunuzun kurbanı olan bir kadınla konuşmanın bir yolu mu?" Onlara tıslıyorum, Winston'ın ellerini üzerime koymasını istiyor, içten içe bunu yapması için ona yalvarıyorum, böylece onun canına okuyabilirim. Winston'a dik dik bakıyorum. "Siz şaka gibisiniz." Dönüp nefes almaya çalışan ama kendini kaybetmek üzere olduğunu bilen ve bunu onların önünde yapmak istemeyen Autumn'a bakıyorum. "Hadi gidelim." Onu korurken elini tutuyorum ve onlardan uzaklaşıp Bay Cartwright'ın yanında duruyorum. Sesim sadece onun duyabileceği kadar alçak çıkıyor. "Ve eğer ona daha fazla pislik yaptığını öğrenirsem, benimle ve ailemle uğraşmak zorunda kalacaksın." Gülümsüyorum. "Ve aramızda kalsın, senin adını çamura bulamaktan daha çok istediğim bir şey yok." Gözlerini bana doğru çeviriyor. "Yine." Elleri elimde, başı yere bakarken uzaklaşıyorum. "Yapma bunu," diyorum. "Onlara bu zevki tattırma." Bana baktı, ben de elimi uzattım. "Anahtarlar."

Çantasına uzanmak için elimi bırakıyor ve arabaya binerken anahtarları bana uzatıyor. Park yerinden çıkıp evinin aksi yönüne doğru gidiyorum. Bana doğru baktı. "Nereye gidiyoruz?"

Onu eve götürmem gerektiğini biliyorum. Kendini en güvende hissettiği yere geri dönmesi gerektiğini biliyorum ama kendini güvende hissetmesini istediğim başka bir yer daha var. "Benim evim."

Bölüm Yirmi Dört Sonbahar

"Benim evim," diyor ve başımı öne çeviriyorum, sokağı izliyorum, sanki hayatım ona bağlıymış gibi kucağımdaki çantamı tutuyorum. Tüm vücudum ezilmiş gibi hissediyor. Günüm çok iyi başlamıştı, iyiden de iyi. Ata binmeyeli çok uzun zaman olmuştu ve bunu Goldilocks ile tekrar yapmak bir bakıma terapi gibiydi. Tarif etmesi bile garipti, sonra en iyi günden Charlie ile akşam yemeğine oturmaya geçtim. İçeri. Önünde. Önünde. Önünde. Bütün. Kasabanın. Yemek boyunca kusacağımı sandım. Ancak, yemeğin sonunda derimden sürünerek çıkmak istemesem de, yine de oradan siktir olup gitmek istedim.

Hiçbir şey ama hiçbir şey beni Cartwright'larla yüz yüze gelmeye hazırlayamazdı. Charlie'nin bu şekilde davranmasına da hazırlıksızdım. İstedğim son şey onun da bu işe bulaşmasıydı. Ona baktım ve iki eliyle direksiyonu kavradığını gördüm,

O kadar sıkı ki parmakları bembeyaz. Direksiyonu sıkmaya devam ederken çenesi gergin, sanki dişlerini sıkıyormuş gibi. "İyi misin?" Yavaşça soruyorum ve tek yaptığı başını sallamak oluyor.

Evine yanaştığında hiçbir şey söylemiyorum, hayal ettiğimden daha büyük ama ona uygun bir ev. Ön tarafta yanan ışıklar, ön taraftaki sundurma kaplamasını tutan dört sütunu gösteriyor. Ortada pencere, çift genişlikte kocaman bir kapı ve her iki yanında da aynı pencereler var. Sol tarafta iki sallanan sandalye ve sağ tarafta küçük bir oturma alanı var. Evin sağ tarafındaki ışıklar yanarken sol taraf karanlıktır.

Arabayı kapatıyor ve iniyor. Elimi uzatıp kendi kapımı açıyorum ve dışarı çıkıyorum. Charlie kamyonetinin hemen yanına park ettiği arabanın önünde beni bekliyor. Elime uzanıyor, verandaya çıkan iki basamağı çıkıp ön kapıya doğru yürürken parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. Parmağını kapının koluna yerleştiriyor, kilidin açılma sesi kolu çevirmesine neden oluyor ve içeri ilk o adım atıyor. "Evime hoş geldiniz."

Evine bir adım atıyorum ve ona dönüyorum. "Charlie," adını söylüyorum, "Çok üzgünüm."

Kapıyı çarpıyor ve ben sesle sıçıyorum. "Ne için özür diliyorsun?" Bir şey fırlatacakmış gibi görünüyor.

"Yapmamalıydın-"

"Neye sahip olmamalıyım?" Bana doğru bir adım attı. "Seni korumamalı mıydım?" Ona cevap vermeme beklemiyor. "Onlara hadlerini bildirmemeli miydin?" Bir yumruyu yutarken kalçalarından birini tutuyor ama bir şey söyleyemiyorum. "Yapmam gereken şey suratının ortasına bir yumruk indirmektir." Sesi alçak ve gergin. "Yapmam gereken buydu."

"Buna değmezler," diye fısıldıyorum. "Buna değmez." Başka kimsenin Cartwright'ların merhametine kalmasını istemiyorum ve Charlie'yle bir ateşkes yapmış olsak da bu onun da bu işe bulaşmasını istediğim anlamına gelmiyor.

"Buna değmez," diye kabul ediyor, bana daha da yaklaşıarak, "ama sen buna değersin." Eli kalçamı sıkıyor. "Bir tur ister misin?" diye soruyor ve ben ona bakıyorum, yemek için ve buradan siktir olup gitmeden önce Cartwright'larla yaptıkları için teşekkür etmek istiyorum. Nerede yaşadığını görmek istemiyorum. Bunların hiçbirini görmek istemiyorum çünkü daha fazlasını öğrenmek isteyeceğimden ve istememem gerektiğinden korkuyorum. Gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. "Burası büyükannemin deyimiyle fuaye." Gülümsüyor, bir dakika önceki gerginliği gitmiş, yüz hatları rahatlamış. "Burası hiç kullanmadığım yemek odası." Omzunun üzerinden işaret ediyor, ben de koyu renk sandalyeli büyük, uzun masaya bakmak için yana kayıyorum. "Ve bu da ofis." Çenesiyle önümü işaret ediyor. "Neden burada bir ofisim var, hiçbir fikrim yok ama kat planı sürecinin bir parçası değildim." Elimden çantamı usulca alıp tura devam etmeden önce kapının hemen yanına yerleştirirken ona gülmekten kendimi alamıyorum. "Burası üst kata çıkıyor, orada bir oyun odası ve üç yatak odası daha var." Ofisin yanındaki duvara dayalı merdiveni işaret ediyor, sonra elini tekrar benimkinin içine sokarak merdiveni yavaşça geçip sağa ve sola giden bir koridora açılan kemerli geçide doğru yürüyor. "Burası uşak odası gibi bir yer," diyor. "Yine söylüyorum, hiç kullanmadım." Sonra tonoz tavanlı oturma odasına adım atıyor. Oda hem çok büyük hem de çok rahat hissettiriyor. Geniş mutfağın krem rengi dolapları, açık kahverengi tezgahı ve krem rengi tabureleri olan büyük bir adası var. Sekiz gözlü ocak ve çift geniş endüstriyel buzdolabı da dahil olmak üzere paslanmaz çelik aletler birinci sınıf. "Bu oda en çok kullandığım oda," diye itiraf ediyor. "Yani, burası ve yatak odası." Odaya giriyorum ve L şeklindeki devasa kanepenin bulunduğu oturma odasına bakıyorum. O kadar derin ki üç kişi yan yana uzanıp rahat edebilir. "İçecek bir şey ister misin?" diye soruyor. "Sana bir çay yapabilirim."

"Çay mı yapıyorsun?" Son sekiz yıllık cehennemden sonra onun evinde bulunmamı büyütmemeye çalışarak soruyorum.

"Çaydanlığım var." Mutfağa doğru yürüyor ve bir dolabı açarak paslanmaz çelik bir su ısıtıcısı çıkarıyor. Büyük lavaboya gidip içini dolduruyor. "Ve poşet çayım var." Ocağın düğmesini çeviriyor ve su ısıtıcısının altındaki alev dolana kadar tik sesi duyuluyor, sonra ahır kapısına benzeyen bir şeye doğru yürüyor ve

kaydırarak açıyor. Benim yatak odam büyüklüğünde bir kiler olduğunu görüyorum. "Bir kutu çayım var," diyor raflara bakıp bulduktan sonra büyük kahverengi ahşap bir kutuyla çıkıyor. "Sana söylemiştim." Tezgâhın üzerine koyuyor ve kapağını çeviriyor. "Bir sürü çayımız var." Gözleri onları tarıyor. "Limon, zencefil ve biraz meyve var." Onları tarif edişine gülmekten kendimi alamıyorum. "Uyku çayı bile var." Paketi parmaklarının arasına alıyor. "Ve sonra İngiliz kahvaltısı, ki muhtemelen gece için değildir. Elmalı tarçın ve chai var ve-" Yukarı bakıyor. "Bunu nereden bulduklarını bile bilmiyorum."

"Limonlu ya da zencefilli olanı alacağım," diyorum ve limonluyu almadan önce uykulu çaylı olanı bırakıyor.

"Tamamdır." Kutuyu kapatıyor ama tezgahın üzerine bırakıyor. "Git kanepeye otur, ben de sana katılayım." Kanepeyi işaret ediyor. "Kendini evinde hisset."

Kanepeye doğru yürüyorum ve oturuyorum, ellerimi yanıma koyuyorum ve ellerimin altında ne kadar yumuşak olduğunu hissediyorum. Önümdeki masaya bakıyorum, odanın her yerinde Jennifer'ın resimlerini görüyorum ve onun gülümseyen yüzünden uzaklaşırken karnımda bir sıkışma hissediyorum. Tam kalkacakken önümde duruyor, masaya bir fincan koymak için eğiliyor, çay poşetinin ipi kenarından sarkıyor. "Al bakalım."

"Sanırım yapmalıyım-" diye söze başlıyorum ve o önümde çömeliyor. "Git."

"Bence çayını içip rahatlamalısın." Kanepenin yanına doğru yürüyüp büyük, kalın bir örme battaniye alıyor. Onu yanıma atıp tekrar çömeliyor ve önce bir ayakkabısını, sonra da diğerini çıkarıyor. Yanıma oturuyor, kolunu belime doluyor ve beni kendine çekiyor, uzanıp örtüyü üzerime çekiyor. "Rahatla," diyor usulca ve kokusu burnuma doluyor, gözlerimi kapatıp içimde dolaşan tüm sinirleri uzaklaştırmamı sağlıyor. "Ne düşünüyorsun?" diye soruyor, elini kolumda aşağı yukarı gezdirirken.

"Cartwright'larla olanlar için endişeleniyorum," diye itiraf ediyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Charlie, yaptığın şey" -elimi alnıma koyuyorum

- "Aptalca ve sorumsuzca. Aileme ve işimize neler yaptıklarını biliyorsun, Brock'un başına neler getirdiklerinden bahsetmiyorum bile."

Bir şey söylemesini bekliyorum ama onun yerine yana çekilip cebinden telefonunu çıkarıyor ve bir şeye basıyor, sonra telefon çalıyor. "Hey," diye cevap veriyor adam, "Senden aylardır haber alamıyorum ve sonra iki günden kısa bir süre içinde iki kez arandım."

"Selam baba," diyor büyükbabası Casey Barnes'a. Gözlerim yuvalarından çıkacak gibi oluyor. "Bir şey oldu," diyor bana bakarak, "bilmen gerektiğini düşündüm."

"Öyle mi?" diye soruyor, ben de başımı sallayarak bilmemesini söylüyorum.

"Bu akşam yemeğe çıkmıştım ve Cartwright'larla karşılaştım." Başımı sallamamı duymazdan geliyor. "Karşılıklı konuşmalar oldu, biraz da tehdit."

"Bu tehdit ne kadar küçük?" Bunun anlamından bile etkilenmedi. Eminim biri beni arayıp tehdit ettiğini söylese sesim gökyüzüne yükselirdi. Sanki az önce bana güneşli bir gün olacağını söylemiş gibi davranmazdım.

"Biriyle uğraşmak istiyorsa kendi boyunda biriyle uğraşmalı" gibi bir şey. Gözlerimin içine bakarak sırtıyor.

Büyükbabasının çıldırmasını bekliyorum ama onun yerine sadece gülüyor. "Beni neden arıyorsun?"

"Geri tepme ihtimaline karşı seni uyarmak istedim."

Casey bu kez daha yüksek sesle ve daha sert gülüyor. "Hazır olmaya çalışacağım. Beni yarın ara."

"Anladım," der Charlie, "sonra." Bağlantı kesme düğmesine basıyor ve telefonu kanepenin diğer tarafına fırlatıyor. "Mutlu musun?"

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Bu beni neden mutlu etsin ki?" diye soruyorum. Koltuktan kalkıyor, ışıklara doğru yürüyor ve hepsini kapatıyor. Oda, odanın diğer tarafından bir kapı aralığından gelen yumuşak bir ışıkla aydınlanıyor. "Charlie," diyorum geri döndüğünde usulca.

"Yemeği beğendin mi?" diye soruyor, odada kocaman bir fil olduğu gerçeğini tamamen görmezden gelerek. "Bir dahaki sefere makarnadan daha fazlasını denemeliyiz." Beni kendine doğru çekiyor.

"Um," diye başlıyorum usulca, yönümü bulmaya çalışarak, "denemeliyiz."

"Güzel bir gece." Dışarıya bakıyor. "Genel olarak, bugünün harika bir gün olduğunu söyleyebilirim."

Ona cevap vermiyorum. Onun yerine nefes alışını dinliyorum ve bir dakikalığına gözlerimi kapatıyorum ya da en azından taşındığımı hissetmeden önce bir dakika olduğunu düşünüyorum. Gözlerim açılıyor ve beni evin içinde taşıyan Charlie'ye bakıyorum. Işık kapanmadan hemen önce daha parlak hale geliyor. "Seni uyandırdığım için özür dilerim," diye mırıldanıyor, yatak odası gibi görünen yerde dururken. "Yatak odasında daha rahat edeceğini düşündüm." Yatağın yanına doğru yürüyor ve beni yavaşça yatağa yatırıyor.

Sırtım sıra sıra dizilmiş yastıklara dayanıyor. "Eve gitmeliyim." Bir dizini kalçamın yanına koyarken yatakta doğruluyorum.

Ay ışığı odasına giriyor ve keşke ışıklar açık olsaydı da bana bakarken onu görebilseydim diyorum. "Kal." Eli yüzüme dokunmak için geliyor, yanağımı en yumuşak dokunuşla ovuyor ve eğer uyanık olmasaydım, bunun olduğunu anlamayacaktım.

"Böylesi daha iyi."

"Benimle kalmanı istiyorum." Sesi bir fısıltı gibiydi. "Sana dokunmayacağım. Sadece seninle kollarımda uyumak istiyorum." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum, kalkıp buradan gitmem gerektiğini biliyorum. "Sadece benimle kal."

Bölüm Yirmi Beş Charlie

Keşke onu öpebilseydim. Keşke bir kez daha tadına bakabilseydim. "Lütfen," diye fısıldıyorum bana bakarken. Diğer tarafına geçiyorum, başımı yastığa koyuyorum, yanıma uzanmasını umuyorum. Her geçen saniye nefesimi tutuyorum, kalbim daha da hızlanıyor. Yavaşça arkasını hiç kullanılmayan yastıklara yaslıyor.

Sekiz yıldır yatağıma giren ilk kadın o. Yatağımda olmasını istediğim ilk kadın. Bu düşünce başımı döndürürken aynı zamanda son sekiz yıldır göğsümde taşıdığım ağrıyı da dindiriyor. Yüzünü bana dönüyor. "Teşekkür ederim Charlie," diyor usulca, iki elini yanağının altında birleştirerek, "bu sabahki yolculuk için." Ona yaklaşıyorum, elimi kalçasına koyuyorum ve göğsünü kendime doğru çekiyorum. "Ve akşam yemeği için."

"Her zaman." Bir elimi yastığın altına sokarken kalçasındaki elim sırtına doğru hareket ediyor ve başı öne, omzuma düşüyor. Eğilip başını öpüyorum. Onu öpmek istediğim şekilde öpememeye dayanamıyorum, bu yüzden buna razı oluyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve yatağıma yerleşiyorum. Sekiz yıl sonra ilk kez yüzümde hafif bir gülümsemeyle uykuya dalıyorum.

Burnumu gıcıklayan bir şey hissettiğimde gözlerimi açıyorum. Elim ovalamak için kalkıyor ve bunun Sonbahar'ın saçı olduğunu görüyorum. Odanın etrafına bakıyorum, dışarının hâlâ karanlık olduğunu görüyorum. Komodinin saati saatin 2:00'yi biraz geçtiğini gösteriyor.

Saati en son gördüğümde, onu kollarıma aldığımda saat dokuzu biraz geçiyordu. Şimdi sırtüstü yatıyorum ve o da üzerimde, bacağını bacağımın ortasına, kalçamın üzerine atmış durumda. Başı göğsümün ortasında. Başımı geriye atıp gözlerimi kapatıyorum ve kollarımda kıpırdandığında vücudunun sıcaklığını içime çekiyorum. Vücudu üzerimde hafifliyor ve uzaklaştığını anlıyorum. Başını kaldırıyor, bana bakarken yüzünü uyku kaplamış. "Uyandırdım mı seni?" Yavaşça soruyorum ve o sadece başını sallıyor.

"Hiç bu kadar hızlı uykuya daldığımı hatırlamıyorum." Karın kaslarımın üzerinden attığı elini çenesinin altına götürüyor. "Kendimden geçmişim."

"Adrenalinden olmalı." Saçlarını yanağından uzaklaştırmak için az önce yüzümü kaşıyan elimi kaldırıyorum. "Seni öpmeyi çok istiyorum," diyorum ve kendimi tekmelemek istiyorum. Ağzı bir solukta açılıyor. "Ama seni öpmeyeceğim." Kalbinin benimkini taklit ederek göğsümde attığını hissedebiliyorum. "Son sekiz yıl boyunca hayatını cehenneme çevirdim. Senin hatan olmadığını bildiğim şeyler için seni suçladım ama birini suçlamam gerektiğini biliyordum ve sen kolay hedeftin." Gözlerini daha hızlı kırıştırırken benden uzağa bakıyor. "Yaptığım şeyi affetmek için yapabileceğim bir şey olduğunu sanmıyorum." Kolumu beline dolayarak bana yapışmasını sağlıyorum. "Ama her gün sana ne kadar üzgün olduğumu göstereceğim. Her gün hatamı düzeltmeye çalışacağım."

"Sorun değil," diye fısıldıyor ve bu sözler beni öldürüyor çünkü o hep böyleydi. Olduğunu unuttuğum nazik ve anlayışlı kadın.

"Sorun var," diye bağıryorum ve boynu daha da yukarı kalkıyor. "Tamam değil," diye tekrarlıyorum usulca. "Hiçbiri iyi değildi. Sana yaptığım hiçbir şey doğru değildi ve sen de doğru olduğunu söylemeyi bırakacaksın." Sesimi yükseltiyorum ve gözleri bana doğru açılıyor. "Söylediklerimi ve ağızından çıkan kelimeleri düşündüğümde kendimden iğreniyorum."

"Charlie." Bacağını benimkinin arasından çekti.

"Sakın söyleme." Daha da sinirlenmeye başladım. "Sakın söyleme."

"Tamam, söylemeyeceğim." Hareket ediyor ve bu sefer bir bacağını atıp üzerime oturuyor. "Neden beni öpmüyorsun?"

Ellerimi kalçalarına koyup hareket etmemesini sağlıyorum. "Çünkü ben seni hak etmiyorum. Çünkü o hamleyi yapması gereken kişi sensin. Çünkü senden zaten çok şey aldım, bunu da almayacağım." Muhtemelen bana sorun olmadığını söylemek için ağızını açmak üzereydi - ki bu beni daha çok kızdıracaktı - ben de parmağımı dudaklarına koydum. "Sakın bana

"Ona tıslıyorum ve sonra yaptığı şey beni şok ediyor. Parmağımı öptü. "Sonbahar." Elim dudaklarından düşüyor.

"Seni öpersem, sen de beni öper misin?" Sesi çok alçak, çok yumuşak. Gözleri gözlerimi arıyor, göğsü sanki evinden buraya koşarak gelmiş gibi inip kalkıyor. Elleri yüzüme gidiyor, tırnakları yanaklarımdaki tüylerin arasından geçiyor. "Seni öpersem, sen de beni öper misin?" Alnını benimkinin üzerine koyuyor.

"Eğer beni öpersen, kendimi durdurabileceğimi hiç sanmıyorum." Ellerim kalçalarından yanlarına doğru ilerliyor. "Daha önce bunu hafife almıştım," diye itiraf ediyorum. "O geceler bunu hafızama kazımak için yeterince zaman ayırmadım." Başka bir şey söylemiyorum çünkü dudakları dudaklarımdan üzerinde, dili ağzımın içinde kayıyor ve bu hiçbir şey, ama hiçbir şey, düşündüğüm gibi değil. Bir kolum belini sararken diğeri sırtını okşuyor ve elim saçlarının arasında kayboluyor. Öpüşmeyi derinleştirmek için başını yana doğru hareket ettiriyor. Kalçalarını sikimin üzerinde döndürürken elleri çeneme doğru iniyor. İkimiz de birbirimizin ağzına doğru inliyoruz, dudaklarımı bırakırken elleri boynuma doğru iniyor. Başım doğrudan boynuna gidiyor, emiyor ve sonra ısıyorum. "Charlie," diye adımı söylüyor ve başı geriye düşüyor. Elleriyle gömleğimi kavırıyor ve yukarı çekiyor. Kendi ellerim onun gömleğini kavrayıp sıyırmadan önce, ellerim gömleğimden kurtulmasına yardım etmek için yukarı kalkıyor ve onu dantelli sütyeniyle bırakıyor. Başım eğilirken ellerim göğüslerini avuçlamak için yukarı kalkıyor, danteli meme ucundan uzaklaştırıp ağzıma alıyorum. "Charlie," diye yalvarıyor, kalçaları benimkilere bastırıyor.

"Sana sarılacağımı söyledim, hepsi bu." Yüzüne bakmak için meme ucunu bıraktım, gözleri kapalıydı. "Tek istediğim buydu."

"Peki ya benim istediğim?" diye sordu, dudakları öpüşmemizden dolayı dolgunlaşmıştı. "Peki ya benim istediklerim?"

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum. "Bana ne istediğini söyle?" diye soruyorum. "Sorumlu olan sensin."

"Bana dokunmanı istiyorum. Sana dokunmak istiyorum." Sesi emin değil ve titriyor.

"O zaman dokun bana bebeğim," diye ısrar ediyorum. Gözleri dudaklarımdan ayrılırken dudaklarıma düşüyor ve elleri birden fazla kez üzerimde olmasına rağmen sanki ilk kez dokunuyormuş gibi göğsüme değiyor. Gözleri parmak uçlarında, parmaklarını göğsümün ortasından yukarı doğru hareket ettiriyor. "Benim için bir şey yapmanı istiyorum," diyorum. Elleri vücudumda gezinmeyi bırakıyor, parmak uçları havada asılı kalıyor. "Benim için bir şey yapar mısın?" Diye soruyorum ve tek yapabildiği bana bakmak oluyor. "İşaretini özledim," diyorum. "Beni iki kez ısırdın." Elimini onun izinin olduğu yere götürüyorum. "İşte, ve gitti. Onu geri istiyorum." Bu anın gerçekleştiğini bilmem için üzerimde onun izinin olması ihtiyacı, şimdiye kadar hissettiğim en güçlü duygu olmalı.

"Ne?" Gözleri benden göğsüme ve sonra tekrar gözlerime kayıyor.

"İşaretini," diye tekrarlıyorum, "üzerimde istiyorum."

"Charlie." Ellerini göğsümün üzerine koyup avuç içlerini aşağı indiriyor. "Bu-

"Benim istediğim de bu," diyorum, "üzerimdeki işaretin."

"Ama," diyor, "bu değildi..." Öne doğru eğilip ağzını tutuyorum ve onu sert ve ıslak bir şekilde öpüyorum.

Kolumu beline doladım ve sırtı yatağa gelecek şekilde onu çevirdim. "Seni tatmam gerek." Eteğini yukarı itiyorum ve giydiği dantel külotu gördüğümde gözlerimi kapatıyorum. Parmağım yukarı kalkıyor ve ben parmağımı onun üzerinde aşağı yukarı ovuştururken ıslaklığı dantellerin arasından geliyor. "Bu benim için mi?" Bacaklarını benim için açıyor ve ben de dantel külotu kenara çekip başımı eğerek onu yalıyorum. Onu tattığım ve dilimi hissettiği an ikimiz de inliyoruz. Eli saçlarımda gezinmek için yukarı kalkıyor. Dilimi ve parmağımı aynı anda içine kaydırıyorum ve saçlarımı eliyle kavırıyor ve sırtını eğerken çekiyor. Gözlerim onu izlerken dilim dışarı kayıyor ve klitorisine doğru yalıyor, dilimle fiske vurduktan sonra ısıırıyor ve bir parmağımı daha içine kaydırıyorum. Ben onu parmaklarken amcığı parmaklarımdan etrafında sıkışıyor, onu sınıra kadar zorlamak ama sınırı aşmamak istiyorum. "Yaklaştın mı?" Neredeyse orada olduğunu bilerek soruyorum.

"Evet," diye bağıyor ve parmaklarımı içinden çekiyorum ama saçımı bırakmıyor. "Hayır."

"Ne istiyorsun?" Pantolonunu indirirken ellerimden birini yanına koyarak soruyorum. "Bana ne istediğini söyle." Parmaklarımı tekrar içine sokarken gözlerimin içine bakıyor. "İstediğin bu mu?" Soruyorum, o da başını sallıyor. "Sana istediğini vereceğim." Parmaklarımla onu daha hızlı ve daha hızlı beceriyorum. "Ama sen de bana istediğimi vermelisin."

"Evet," diye miyavlıyor ve her şeyi kabul edecek kadar ileri gittiğini biliyorum.

"Bana istediğimi verecek misin?" Başparmağım klitorisine bastırıyor, parmaklarım içine gömülü kalırken bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor.

Beni kontrolsüzce öperken ağzım onunkini kaplıyor. Parmaklarımı hareket ettirmek için kalçalarını oynatıyor. "Charlie." Ağzımı bırakıyor, elleri göğsüme gidiyor, tırnakları göğsümü kazıyor. "Çek elini."

"Tamam." Parmaklarımı çekiyorum ve onu birkaç kez daha beceriyorum. "Ama sadece bana istediğimi verirsen." Yüzümü boynuna gömüp onu ısırırken başı bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Bana istediğimi ver, bebeğim." Şimdi daha yavaş hareket ediyorum, burnumu çenesine sürtüyorum.

Parmaklarım daha hızlı çalışırken "Charlie," diye yalvarıyor bana.

"Evet, bebeğim?" Yumuşakça söylüyorum, çekip çıkarıyorum ve sonra acımasızca tekrar içine itiyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye yalvarıyor ve içimdeki her şey kopuyor. Parmaklarımı çekip kot pantolonumun düğmelerini açıyorum ama ona çarpmadan önce kalçalarımın bile çıkarmıyorum. Amının darlığı benim için bile çok fazlaydı. Onu sertçe beceriyorum, ten sesleri birbirine çarpıyor. "Evet." Bacaklarını belime doladı. "Evet."

"Beni çok sıkı kavıyor," diye mırıldanıyorum sıkılmış dişlerimin arasından, "Uzun süre dayanamayacağım." Onu kontrolsüzce becerirken avuç içlerimi yanlarına koyup kendimi tutuyorum. Ağırdan almak istiyordum. Acele etmek istemedim. I

tadını çıkarmak istedim, ama onunla her şey her zaman uçurumun kenarına itilir ve ben her zaman aşağıya bakmadan atlarım. Taşaklarım sıkılaştığında "Oradayım," diye ilan ediyorum. "Kahretsin, oradayım." Ona çarpıyorum, ucuna kadar çekiyorum ve sonra tekrar gidiyorum. "Autumn," diyorum aynı anda amının üzerimde kasıldığını hissediyorum ve başı göğsüme, meme ucumun hemen yanına geliyor. Dişlerini içime geçirmeden hemen önce adımı haykırıyor. "Cennet." Üzerine yığılmadan önce söylediğim son şey bu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Sonbahar

Gözlerim irkilerek açılıyor ve yatağın neredeyse ortasında yüzüstü yattığımı görüyorum. Kollarım bir bulutun üzerinde uyuyormuşum gibi hissettiren yastığın altında. Çarşaf ve örtü alt tarafımı, tam kıçımın üstünü örtüyor ve çıplak sırtımı dışarıda bırakıyor. Yukarı kaldırdığım sol bacağım onun kalçasına değiyor, gözlerim yanımda sırtüstü yatan Charlie'de geziniyor. Çarşaf belinde, sadece birazını örtüyor, çünkü bacağının yarısı dışarıda ve çarşafın üstünde. Bir eli başının üzerinde, diğer eli de kıçımda. Yüzü bana dönük ve onu içime çekiyorum. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adam. O odaya girdiğinde

gölümsediği kişi olmak istiyorum. Daha önce her şeye sahip olduğunu biliyordum, ama şimdi onunla birlikte olduğu için, onun tam bir paket olduğunu biliyorum.

Onu izleyerek fazla zaman geçiremiyorum çünkü alarmı odayı çınlatıyor. Oturur pozisyona geçerken gözlerini açıyor ve dün gece seks yaptıktan sonra pantolonunu fırlattığı yatağın kenarına doğru odanın etrafına bakıyor. Dönüp pantolonundan çıkarmak için eğilirken eli kıcımdan ayrılıyor ve kapatıyor. Yatağa uzanıp bana bakmadan önce yatağının başucuna koyuyor. Yüzü hâlâ uykuyla dolu, gözleri yarı kapalı, yan dönüyor ve beni kendisine doğru çevirirken eli bana geliyor. Kollarıyla beni büyük bir battaniye gibi sarıyor ve yüzünü boynuma gömüp derin bir nefes aldıktan sonra "Günaydın" diye mırıldanıyor.

Benim kollarım da ona sarılıyor. "Bu alarm berbat," diyorum ve o da başını sallıyor. "Ölüleri bile uyandırmaya yeter."

"Değiştireceğim," diyor boynumu öperken. "Zilleri, düdükleri ya da çanları sever misin?"

Beni kendine daha da yaklaştırırken gülümsüyorum ve çoktan ona yapışmış durumdayım. Aleti sertleşmiş ve karnıma dayanmıştı. "Senin kornan dışında her şey olabilir." Öpücükleri boynumdan çeneme doğru ilerliyor ve belimdeki kolu aşağı inip kıcıımı okşuyor.

"Yataktan çıkar çıkmaz değiştireceğim," diye fısıldıyor uykulu sesi boynumda ve onu sırt üstü itiyorum. Bacaklarım onunkilerin üzerinde hareket ediyor ve ben de üzerine biniyorum. Elleri kalçalarımaya gidiyor. "Ya da yarın çünkü o zamana kadar yataktan çıkmayacağız."

"İşe gitmem gerekiyor," diye hatırlatıyorum ona, "sen de öyle." Tekrar doğrulmadan önce boynunu öpmek için eğildim ve meme ucunun hemen yanında yaptığım işareti gördüm. Benden istediği bir iz. Özlediğini söylediği bir işaret. İçimde şok dalgaları yarattı ama sonra ben de onun üzerinde kendi izimi görmek istedim. "Ama"-öpücüklerimi göğsünde gezdiriyorum-"Dün gece yapmak istediğim bir şeyi yapmadım."

Çarşaf üzerimizden kalktı. "Öyle mi?" Kolunu kıvrıyor ve başının altına sıkıştırıyor. "Neymiş o?" Elim sikini yumrukladığında sesi kesiliyor.

"Bu." Sikinin dibinden ucuna kadar yalıyorum, sonra dilimi başının etrafında döndürüyorum.

"Siktir," diye tıslıyor, beni izliyor. Ben taşaklarına kadar yalayıp sonra tekrar yukarı çıkarken diğer eli kalkıp başımı okşuyor ve sikinin yarısını ağzıma alıyorum. Aynı hareketleri üç kez tekrarlıyorum, onu boğazımın arkasına daha derine aldığımda gözleri kapanıyor. Elim ağzımla birlikte hareket ederken o da eliyle saçlarımı kavırıyor. "Tanrım." Dişleri birbirine kenetlenmiş durumda ve kontrolünü kaybetmek üzere olduğunu biliyorum. "Sana sahip olduğum ilk sabah, boğazından aşağı boşalmayacağım." Ayağa kalkıyor, siki hâlâ elimde, başımı geriye itiyor ve beni acımasızca öpüyor. "İçine boşalacağım."

Beni sırtüstü çeviriyor, siki elinde, kendini hizaya sokuyor ve içime giriyor. Ucu neredeyse çıkana kadar çekiyor, sonra bacaklarımdan birini tutup omzunun üzerinden atıyor ve tekrar içime girip daha da derinlere iniyor. "Charlie," diye mırıldanıyorum, beni sikerken gözlerinin içine bakıyorum, eli meme ucuma doğru iniyor ve beni öpmeden önce onu çimdikliyor. Ellerini omuzlarıma koyup aramıza bakıyor ve sikinin içime girmesini izliyor.

"Beni nasıl aldığına bak, beni yutuyorsun." Kalçaları daha hızlı hareket ediyor. "O kadar sıkı ki, çıkarmak gittikçe zorlaşıyor." Alnını benimkinin üzerine koyuyor. "Bana ne istediğini söyle."

"Durma." Söylemeyi düşündüğüm tek şey bu. "Lütfen durma." Onun içimde olduğunu hissetmek bedenimi aydınlatıyor. Vücudumdaki her bir hücrenin onunla birlikte yaşadığını hissediyorum. Bana ne kadar iyi hissettirdiğini anlatacak kelime yok. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini. "Charlie," diye tekrarlıyorum neredeyse sınıra geldiğimde.

"Seni hissedebiliyorum bebeğim," diyor usulca, "sikimi amınla boğuyorsun. İçine boşalmam için yalvarıyorsun." İçime girip bir o yana bir bu yana hareket ederken sırtımı kamburlaştırıyorum, klitorisim karıncalanıyor. "Sık beni bebeğim," diye ısrar ediyor ve ben de amımı onun etrafında kasıyorum. "İşte benim kızım." Çekiyor ve sonra tekrar sokuyor. "Bana parmaklarından birini ver." Bir parmağımı kaldırdım ve o da parmağımı emdi.

işaret parmağını ağzına soktu. "Şimdi pembe küçük klitorisine oyna," diyor ve beni büyülüyor. Elim bacaklarımın arasına ve yukarı gidiyor. "Parmağını küçük daireler çizerek hareket ettir." Sikini tekrar tekrar içime sokarken benim kendimle oynamamı izliyor. Parmağım bir o yana bir bu yana hareket ederken daha çılgınca hareket ediyor, bu hissi alırken gözlerim kapanıyor. İticileri daha hızlı ve daha kısa. "Benim için çok ıslaksın," diye tıslıyor ve çarşaflarının her tarafına damladığımı biliyorum. "Acele etmeni ve boşalmanı istiyorum bebeğim." Kalçalarını tekrar tekrar içime sokuyor. Bana bebeğim dediği anda oluyor, karnımdaki gerginlik amıma gidiyor ve onun sikinin üzerine boşalıyorum. "Sonbahar!" diye kükrüyor ve kendini içime yerleştiriyor, yavaşça öpüşürken ağzını benimkine doğru eğiyor. "Eğer seninle uyanmak yeterince harika değilse, bu pastanın üzerindeki krema olabilir." Gülümsüyor ve ben de ona sırtıtmaktan kendimi alamıyorum. Tam bir şey söyleyecektim ki alarmı tekrar çaldı. "Duş zamanı." Bileğimden tutup beni yatağın kenarına çekmeden önce benden ayrılıyor ve telefonunu kapatıyor. "Birlikte duş alacağız." Kolunu belime doluyor ve beni odasından geçirip banyoya doğru götürüyor. "Su tasarrufu yapmak için."

Başka bir şey söyleyemiyorum çünkü duş üzerime çevrilmiş ve ben de altında duruyorum. Onunla duşun sadece bir duş değil, daha fazlası olduğunu bilmeliydim. Bir kalıp sabunu kapıyor ve beni tepeden tırnağa sabunluyor. Beni durulamadan önce yıkıyor ve sonra parmaklarıyla beni başka bir orgazma ulaştırırken meme ucumu emiyor. Ellerim aynı anda onun sikini kavıyor ve boşalmak üzereyken dizlerimin üzerine çöküp sahip olduğu her şeyi yutuyorum.

Banyodan çıkarken bir havluya sarılıyorum ve yatağın yanında onun resmini görünce duruyorum. Boynum aniden yanıyor ve gülümseyen yüzünden başka tarafa bakmak zorunda kalıyorum. Charlie dışarı çıkıyor ve ellerini kalçalarıma koyuyor. "Neyin var?" Başımı sallıyorum ve biraz telaşlandığımı ya da gözyaşlarıma bir saniye kaldığını görmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Ben iyiyim." Dokunuşundan uzaklaşıyorum. "Sadece gitmem gerekiyor."

Odasında dolaşp eşyalarımı toplarken bana baktığını hissedebiliyorum. Havluyu bırakmadan önce külotumu ve ardından sütyenimi giyiyorum. "Bana yalan söylüyorsun," diye suçluyor ve ben ona bakıyorum, odanın ortasında durmuş

Beline doladığı havluyu kalçalarına kadar sarkıtmış bir halde yatak odasından çıktı. Göğsünde hâlâ saçlarından akan birkaç damla su var.

Gözlerim ısırik izine gidiyor. "Yalan söylemiyorum. Benim gitmem gerekiyor, senin de gitmen gerekiyor ve insanlar arabamın hâlâ burada olduğunu görmeden buradan gitmek istiyorum." Gömleğimi almak için gözümü ondan kaçırıyorum.

"Dün gece birlikte yemek yedik," diye hatırlatıyor ve eteğimi giyiyorum. "Herkes şimdiden bizim hakkımızda konuşuyor." Ona bakıyorum. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum, "beni rahatsız ediyor. Cartwright'larla ilgili bu saçmalığa bulaşmanı istemiyorum."

"Sana zaten söyledim, bu umurumda değil." Dönüyor ve çıkarken gördüğüm gömme dolabına doğru ilerliyor. Gözlerim komodine bakmaktan kaçınıyor ama elimde değil. Resmine bakıyorum ve ağızımdan "Özür dilerim" çıkıyor.

"Ben gidiyorum." Dönüyorum ve onun çoktan odaya geri döndüğünü ve beni onun resmine bakarken yakaladığını görüyorum. "Dün gece için teşekkürler." Neredeyse koşarak odadan çıkıyorum, botlarımı almaya gidiyorum ve onları giyerken oturuyorum. Kot pantolon ve tişört giyerek yatak odasından çıktı.

"Sonbahar," diye sesleniyor, ben de ona bakıp sahte bir gülümsemeyle, "ben-"

Daha fazla bir şey söyleyemiyor çünkü yatak odasından gelen telefon çalıyor ve bana kalkmam için bir şans veriyor. "Kendim çıkarım," diyorum. "Telefonunu almalısın." Omzumun üzerinden ona bakarak dışarı çıkıyorum. "Sonra görüşürüz" demek istiyorum ama demiyorum. Çantamı kapıp buradan gitmeden önce ona bir kez daha bakıyorum. Ancak evinden uzaklaşıp durduğumda, başım direksiyona çarptığında, içimde tuttuğum havayı boşaltıyorum. "Bunu da neden gelmiş geçmiş en boktan arkadaş olduğumun listesine ekle."

Doğruca işe gitmeyi düşünüyorum ama sonra dün gece giydiklerimin aynısını giyip eve dönmeyi düşünüyorum. "İşe aynı kıyafetlerle gitmek kadar utanç verici bir şey olamaz," diye mırıldanıyorum.

Evime giriyor, yatak odama gidiyor ve dar, açık mavi kot pantolonumu, beyaz tişörtümü ve bir çift beyaz yolluk seçiyorum. Biraz rimel sürüp kapıdan çıktıktan sonra işe gidiyorum. Bana bakan Brady ile aynı anda varıyorum. "Kahve almaya gitsen iyi olur."

"Gece geç saatte mi?" Ben soruyorum, o bana ters ters bakıyor.

"Tüm bu tadım menüsü saçmalığı herkesin dilinde. Bu gece için beş farklı rezervasyonumuz var. Arka oda da eve götürmek için kasa kasa alanlara ayrıldı; arkadaşlarıyla geliyorlar."

Elimi kaldırıyorum. "Çak bir beşlik."

"O elde hiç kahve göremiyorum," diye mırıldanıyor. "Bana kahve getir, ben de sana çakayım."

"Tamamdır." Dönüp fırına doğru yürüyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum ve Charlie'nin ailesiyle yüz yüze geliyorum.

"Aman Tanrım," diyor annesi Willow omzunun üzerinden bana bakarken. "Gözlerime inanamıyorum." Yanıma geliyor, beni kollarının arasına aldığı anda bir şey yapmama fırsat vermiyor. "Şu haline bak." Beni bıraktı ve kollarımı tuttu. "Quinn." Kocasına baktı. "Ben Sonbahar."

"Anlıyorum." Bana gülümsüyor ve yanağımdan öpmek için başını eğiyor. "Seni görmek güzel."

"İkinizi de görmek güzel," diye cevap veriyorum, kalbim göğsümde çarpıyor, Charlie'nin evine gidip arabamı görüp görmediklerini merak ediyorum.

"Bay Barnes." Maddie adını seslenince başını çeviriyor ve ona büyük bir çanta uzatıyor.

"Charlie'ye sürpriz yapacağız," diye beni bilgilendiriyor Willow, ben korktuğumu belli etmemeye çalışıyorum, ama çok korkuyorum.

Quinn de bize katılınca, "Kulağa eğlenceli geliyor," diyorum. "Ben sizi yalnız bırakayım." Onlardan uzaklaşıyorum ve kapıdan çıkışlarını izliyorum. Quinn, Willow'a gülümseyip kapısını açarken gözlerim onları SUV'ye kadar takip ediyor ve Willow binmeden önce eğilip dudaklarından öpüyor.

"Bu sabah sana ne getireyim, Autumn?" Maddie tezgâhın arkasından soruyor.

"İki kahve ve bir kutu çörek alayım," diye sipariş veriyorum.

"Böyle bir gün mü?" Kaşlarını kaldırıyor.

"Hiçbir fikrin yok." Omzumun üzerinden bir bakış atıyorum ve cipin uzaklaştığını görüyorum. "Hiçbir fikrin yok," diye mırıldanıyorum yine.

Bölüm Yirmi Yedi Charlie

Arka kapıyı açıp elimde kahveyle hışımlla dışarı çıktım ve doğruca ahıra yöneldim. Duştan çıktığımda aklımda Autumn'un Jennifer'ın resmine bakarken ikimizin de konuşması gereken bir şey vardı. Bu bana aynı zamanda onu en son ne zaman ziyaret ettiğimi de düşündürüyor ki bu son birkaç haftadır giderek daha az olan bir şey.

İçeri girdiğimde Emmett'i masanın üzerinde oturmuş, elinde kahvesiyle bana bakarken görüyorum. "İyi bir ruh halinde görünüyorsun." Fincanı ağzına götürüyor ve gülümsemesini gizlemeye çalışıyor.

"İyiyim," diye tersliyorum onu, iyi olmasam da. Daha önce hiç hissetmediğim bir duyguyla uyandım. Yani, daha önce hiç hissetmemiştim, eller aşağı ve daha da iyi oldu, ta ki hissetmeyene kadar. Ta ki gömme dolaptan çıkıp onu yatağın yanında Jennifer'ın resmine bakarken görene kadar. Ağzıyla bir şeyler söyleyip yüzü bembeyaz olana kadar resmin farkına bile varmamıştım. Küçük mutluluğum

bir saat ya da daha kısa bir süre için sahip olduğum şey gitmişti ve umutsuzca onu geri almak istedim. Daha önce hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

"Sesin iyi geliyor," diye karşılık verdi Emmett. "Çok iyiyim." Kahvemden bir yudum alıyorum. "Dün gece şehirde olduğunu duydum."

"Evet." Cebimdeki telefon tekrar çaldığında ondan uzaklaşıyorum. "Burada yaşıyorum, o yüzden ara sıra şehre iniyorum," diye bağıriyorum, yere bakıp arayanın büyükbabam olduğunu görüyorum ve bu sabah Autumn ayrılırken aramasını zaten görmezden gelmiştiim. "Bunu içeri götüreceğim." Dışarı çıkıyorum ve ofisime gidip telefonu kulağıma dayıyorum. "Alo."

"Seni aradım," diyor, "iki kez."

"Biliyorum, ilkinde duştaydım," diye yalan söyledim ona, "ve şimdi sana cevap verdim. Ne oldu?"

"N'aber?" Gülüyor. "Dün gece beni şifreli konuşarak aradın." "Şifreli konuşmuyordum," diye inkar ediyorum. "Seni uyarmak için aradım."

Sandalyemi çekip oturduğumda "Böyle mi hatırlıyorsun?" diye itiyor. "Beni tüm durum hakkında bilgilendirmek ister misin?" Gözlerimi kapatıyorum, Sonbahar'ı bu işin içine sokmadan bunu nasıl ifade edeceğimi düşünüyorum. Onun bu işe karışmasını istemiyorum. Ama her şeyi söylemekten başka çarem olmadığıı biliyorum, o yüzden söylüyorum. Kesinlikle her şeyi değil. "Kendi tarafımdan ne alabileceğime bakacağım. Mahkemede her şey boka sardıktan sonra bir daha düşünmedim."

"Evet, son sekiz yılımı omzumda bir çiple ve suçı olmayan birine yükleyerek geçirdim."

"Öyle mi?" diye soruyor ve ben gözlerimi kapatıyorum.

"Tanımadığım bir adam haline geldim," diyorum dürüstçe. "Eski Charlie'ye dönmek istiyorum."

"Yalan söylemeyeceğim," diye homurdanıyor, "o Charlie'den pek hoşlanmıyorum."

Kıkırdıyorum. "Umarım yeni ve gelişmiş halini sevmeni sağlayabilirim."

"Kenarları pürüzlü," diye alay ediyor. "Gitmem gerekiyor. Ne bulduğumu sana haber veririm."

"Minnettarım," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Tam Autumn'u arayacaktım ki Emmett'in adıma çağrı bıraktığını duydum.

"Charlie, seni arıyorlar," diye anons ediyor ve telefonu kapattığında çarpma sesini duyuyorum. Başımı iki yana sallayıp kalkıyorum ve ahıra doğru yürüyorum. Telefonumu arka cebime koyup güneşe çıkıyorum.

Çıkıp Autumn'la öğle yemeğine gitmeyi düşünürken ahıra adım atıyorum ve annem "Sürpriz!" diye bağırarak beni şoke ediyor. Elleri başının üzerinde havadaydı.

Bir adım geri çekilip baktığımda babamın orada durduğunu, çörek kutusunun masanın üzerinde olduğunu ve Emmett'in ahırın diğer tarafına yaslandığını görüyorum. "Aman Tanrım," diyorum annem yanıma gelip belimden sarılırken. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" Ben de onu omuzlarından kucaklıyorum.

"Sana sürpriz yapmaya geldik." Annem başını kaldırıp bana baktığında tüm yüzü bir Noel ağacı gibi aydınlanıyor. "Birkaç günlüğüne seninle kalacağız." Ailem burada olduğu için heyecanlanmalıyım ama birdenbire gitmelerini istiyorum. Sonbahar'la her şey yeni başlarken onları burada istemiyorum. Benden ne kadar az ayrı kalıp bir şeyler düşünürse o kadar iyi. "Şaşırdın mı?" diye soruyor.

"Öyle de denebilir," diye cevap veriyorum ve babam yanıma gelip beni kendine çekmeden önce omzuma bir tokat atıyor. "Selam, baba."

"Sana da merhaba," diye mırıldanıyor.

"Burada olduğuna inanamıyorum," diyorum ikisine de bakarak.

"Dün gece büyükbabanı aramışsın," diye söze başlıyor babam ve şimdi her şey anlam kazanıyor.

"Demek beni gözetlemeye geldiniz?" İkisine de soruyorum. "Tabii ki hayır," diye hemen reddediyor annem.

Aynı anda babam da "Evet" diyor. Başını sallıyor. "Senin iyi olduğundan, her şeyin ve herkesin iyi gittiğinden emin olmak istiyoruz."

"Bence herkes iyi ve bu sadece bir konuşmaydı."

"Bunu duydun mu?" Babam Emmett'a bakıyor. "Elbette duydum," diye onaylıyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Kasabadaki tüm dedikodulara karışıp bağırıp çağırdığı için çalışabilmesine şaşıyorum." Ona ters ters bakıyorum.

"Farklı görünüyorsun." Annem ellerini kalçalarının üzerine koyuyor. "Sende farklı bir şeyler var."

"Hayır, değil." Başımı sallıyorum.

"Evet, var." Babama dönüyor. "Quinn, görüyor musun?"

"O hiçbir şey görmüyor" - çörek kutusuna doğru yürüyorum - "çünkü görecektir bir şey yok."

"Ben görüyorum," diye katılıyor Emmett ve başımı çeviriyorum. "Daha az pislik gibi görünüyor."

"Bunu görebiliyorum," diyor babam, kutudan bir çörek alırken sırtıma vurarak. "Peki nedir bu başındaki bela?"

"Başım belada değil," diye inliyorum.

"Ne belasıymış bu?" Annem önce bana, sonra da babama bakıyor, yüzünde endişeli bir ifade var. "Ne oldu Quinn Barnes? Neden bana bunların hiçbirini anlatmadın?"

"Adamı duydun, anlatacak bir şey yoktu." Bir parça çörek daha ısırdı. "Sadece onunla oynuyordum." Anneme tamamen yalan söyledi ve annem bile bunu biliyor çünkü ona bakmaktan kaçınıyor.

"Ne kadar kalacaksınız?" Ben soruyorum ve babam bana bakıyor.

"Henüz emin değilim." İçten içe inliyorum. "Bu bir sorun mu?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum. "Hiç sorun değil." Bir çörek alıyorum, botlarına bakıp gülen ve başını sallayan Emmett'e bakıyorum.

"Bayan Barnes, Goldilocks'u gördünüz mü?" Emmett soruyor, o da başını sallıyor. "Sondan üçüncü ahır." Ahırın aşağısını işaret ediyor. "Charlie onunla ilgileniyor."

"İşin bitti mi?" diye soruyorum.

"Yakınından bile geçmiyor," diye karşılık veriyor ve annemle birlikte Goldilocks'u görmeye gidiyor.

"Neyin var senin?" diye soruyor babam, annemin ne dediğini duymadığından emin olmak için bakarak.

"Yok bir şey," diye yalan söyleyip gözlerini kaçırıyorum, onun yerine çörekten bir ısırık alıyorum. "Sadece aklımda bir şeyler var."

"Cartwright'larla kavga ettiğini duydum," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Son zamanlarda bazı şeyler açığa çıktı," diye bilgilendiriyorum onu. "Bundan hoşlanmadım."

"Ne tür şeyler?" diye soruyor ve ben hiçbir şey söylemiyorum. "Sır tutamayacağını biliyorsun evlat." Kızını masaya dayadı. "O yüzden bana neyle uğraştığınızı söyleyebilirsiniz."

"Autumn'un ailesiyle uğraşıyorlar." Annemin yanımda olmadığından emin olmak için ahıra bakıyorum. "Ailesi neredeyse iflas etmiş durumda." Gözleri şok oldu.

"Viskili olan mı?" Başımı salladım. "Az önce onu kasabada gördüm," diye paylaşıyor ve başım o kadar hızlı geri dönüyor ki kopmaması mucize. "Başımdan çok şey geçmiş gibi görünüyor."

"Öyle," diye itiraf ediyorum, "ve ben de ona bunu yaşatanlardan biriydim." Tam bir şey söyleyecekken elimi kaldırarak konuşmasını engelliyorum. "Ama artık değilim." Başını sallama sırası onda. "Baş etmesi gereken yeterince şey var. Kasabaya geri döndü çünkü babası ölüyor."

Babam bir şey söylemiyor ama gözlerinde hüznle karışık endişeyi görüyorum. "İşleri yoluna koyacağız, ama annen haklı." Tekrar ayağa kalkıyor. "Farklı görünüyorsun." Gözlerimi deviriyorum ve aynı anda inliyorum. "Ne olduğunu anlayamıyorum."

Çöreklerimi bitiriyorum. "Ben iyiyim. Her şey yolunda. Hiçbir şey farklı değil. Ve burada olduğun için mutluyum."

"Yani senin tarzını bozmuyoruz?" diye şaka yapıyor, ben de gülüyorum.

"Baba, havalı görünmeye çalıştığını biliyorum ama"-başımı sallıyorum-"yapmıyorsun."

"Görüştüğün biri var mı?" diye soruyor, ben de aval aval bakıyorum. "Ne? Bu bir soru."

Ona cevap bile vermedim. Onun yerine dönüp anneme doğru yürüyorum ama gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, ellerini kalçalarına dayamış, beni anlamaya çalışıyor. "İşin bitti mi, yoksa yardım edecek misin?" Bana doğru yürüyor.

"Saptırıyorsun," diye gözlemliyor, "Bu oyunu biliyorum."

"Bu bir oyun değil. Hiçbir şey olmuyor ve kimseyle görüşmüyorum." Kelimeler ağızımda yanlış duruyor. "En azından resmi olarak değil." Kelimeler ağızımdan çıkarken kendi kıcıımı tekmelemek istiyorum. "Ya da değil." Onları geri götürmeye çalışıyorum ama ahırda duyulan tek şey babamın kahkahaları.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Sonbahar

"Ne düşünüyorsun?" Brady masanın önünde duruyor, elleri kalçalarında, beni izliyor. "Dürüstçe söylüyorum, tabii ki."

Küçük bardağı dudaklarıma götürüyorum ve küçük bir yudum alıyorum. Kehribar rengi sıvı hemen dilime çarpıyor, ardından vanilyanın yumuşaklığı geliyor ve boğazımın arkasındaki baharatla son buluyor. Ama yumuşak bir geçiş oluyor. "Sanırım bu benim favorim." Tekrar dudaklarıma götürüyorum ve daha büyük bir yudum alıyorum, bu sefer de aynı şeyi hissediyorum. "Gerçekten çok iyi."

"Tarifte birkaç şey değiştirdim," diye açıklıyor kendi bardağını alıp bakarken. "Rengi iyi, çok koyu değil, yeterince açık." Sonra bardağı dudaklarına götürüyor ve içkisinin tadına bakıyor. "Bu iyi."

"Öyle," diye katılıyorum. "Bu akşam servis etmeliyiz."

"Babam henüz denemedi. Her zaman herkesten önce dener."

Babam son iki haftadır içki fabrikasına gelmedi. Bir kez geldi ama kendini pek iyi hissetmediği için eve gitti. Yine de çoğu öğle yemeğini benimle birlikte onun evinde geçiriyor. Kabul etmek istemese de biraz zayıflıyor. Bunu fark etmemeye çalışıyorum, sonucun ne anlama gelebileceğini düşünmek istemiyorum. "O zaman ona bir şişe götürmeni ve denemesine izin vermeni öneririm. Çünkü bu gece onu servis edeceğim."

"Burada patronun sen olmadığını biliyorsun." Gülümsememeye çalışıyor.

"Evet." Ellerimi kavuşturmadan önce bardağı yere bırakıp dirseklerimi sandalyenin kolçağına koyuyorum. "Kim demiş?" Başımı eğip etrafa bakıyormuş gibi yapıyorum. "Bana aksini kim söyleyecek?"

"Seninle tartışmanın bir faydası yok." Denemekte olduğumuz viski şişesini kapıyor. "Ben babamı görmeye gidiyorum."

"İyi karar." Sırıttıyorum. "Ben de olsam aynısını yapardım."

Odadan çıkmak için dönüyor, durup arkasına bakıyor. "Bunu sana son zamanlarda söyledim mi bilmiyorum" -sesi yumuşuyor- "ama burada olduğun için mutluyum."

Onun bu sözleriyle boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. "Sana bunu son zamanlarda söyledim mi bilmiyorum ama ben de burada olduğum için mutluyum." Gelmek üzere olan gözyaşlarımın yakıcılığından emin olmak için gözlerimi öfkeyle kırıştırırken bana başıyla selam veriyor.

"Yakında döneceğim!" diye bağıyor dışarı çıkarken.

"Nefesimi tutmuş bekliyor olacağım." E-postayı açmadan önce kendi kendime kıkırdıyorum ve şehirdeki bazı otellerden birkaç yeni e-posta geldiğini görüyorum. Geçen hafta onları ziyarete gittim ve misafirleri için bir içki fabrikası turu fikrini ortaya attım. On kişilik küçük turlar yapacaktık ve tüm satışlardan yüzde on geri alacaklardı. Bizim broşürümüzü diğerleriyle birlikte dağıtmak onların sırtından bir yük değildi ve karşılığında insanlar gelirse para kazanacaklardı. Tur aynı zamanda birkaç şişe satmayı umdukları bir tadım menüsü de içerecekti. Her biri önümüzdeki Çarşamba günü on kişilik bir grubun geleceğini teyit ediyor, ben de kalkıp bunu tahtaya yazdığımdan emin oluyorum. Ayrıca Brady'ye henüz bahsetmediğim için cesaretleniyorum, çünkü turları o vereceğı için eğlenceli olacak.

Gün o kadar hızlı geçiyor ki, Brady içeri girip masama hamburger ve patates kızartması dolu bir tabak koyana kadar neredeyse yemek vakti geldiğini fark etmiyorum bile. "Ye," diye emretti, "sonra da kıcını kaldırıp dışarı çık." Başıyla işaret ediyor. "Zaten birkaç masamız var."

Aşçılık öğrencisi olan ve sadece ayaklarını ıslatmak için bu işi ücretsiz yapan şef bugün işe başladı. Saat dörtten yediye kadar gelen herkes için bir alana bir bedava kampanyası yapıyoruz, ancak ne kadar yoğun olduğuna bağlı olarak mutfağı en fazla dokuza kadar açık tutarak lokanta müşterilerinin bir kısmını kazanmayı umuyoruz. İşlerin nasıl gittiğini görmek için ilk birkaç hafta küçük bir menüyle başladık. İhtiyacım olan son şey daha da fazla zarara girmek. "Yakında birini işe almamız gerekebilir," diyorum ve o da elini kaldırıyor.

Kaşlarını. "Yakında dedim, yarın demedim."

"Sonra, şimdi değil, bunu tartışacağız." Mesajımı büyük harflerle yazdığım takvimi işaret ediyor. "Belki yarın."

"Bayılacaksın," diyorum, bir kızartma alıp ketçaba batırarak. "Eğlenceli olacak."

Bana cevap vermiyor, ben hamburgerden bir ısırık alıp inerken dışarı çıkıyor. O kadar güzel ki. Tuvalete gidip ellerimi yıkamadan önce hepsini bitiriyorum ve dışarı çıktığımda yaklaşık on masanın insanlarla dolu olduğunu görüyorum. Brady'nin mutfaktan ön tarafa doğru koşturduğunu görüyorum. "Ne yapabilirim?" diye soruyorum. Ben soruyorum, o da başıyla barı işaret ediyor.

"İhtiyacım olan içkileri yazdım," diyor ve ona gülümseyen, biri kızaran iki kızın masasına iki tabak taşıyor. Barın arkasına geçiyorum ve otuz dakika içinde Brady barın arkasında yanımda duruyor, kimin bize ihtiyacı olduğunu görmek için bekliyor. "Bu iyi," diye itiraf ediyor sonunda.

"Bunu söylemek için henüz çok erken," diye uyarıyorum onu. "Her ne kadar kendi borumu öttürmek istesem de" -şehir dışından gelen insanların masalarına bakıyorum- "yerel halktan bazılarını getirmeli ve sözü bu şekilde yaymalıyız."

"Gelecektir," diye yanıtlıyor, "inancım var." Tam ona cevap vermek üzereyken kapıya bakıyorum ve onu görüyorum. Kalbim hızlanıyor ama buradaki herkesin gerginliğinden değil, sadece onu değil, yanında el ele tutuşan anne ve babasını da gördüğüm için. Bara bakıyor ve beni görüyor, yüzü gülümsüyor. "Sanırım o masayla sen ilgileneceksin?"

Başımı çevirip kardeşime bakıyorum. "Hayır." Boynum karıncalanıyor. "Bunu yapabilirsin."

Yüzü aydınlanıyor. "Ama o zaman seninle dalga geçerken eğlenemem." Parmağını kaldırıyor ve burnuma dokunuyor. "O sensin."

"Brady," diye tıslıyorum ona doğru bakarken ve üçünün de lanet olası barda taburelere oturduğunu görürken. Ön tarafa değil, hayır, yan taraftaki üçüne.

daha samimi. "Geri döneceğim," diyor bana ve dönüp barın arkasından diğer tarafa doğru yürüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve onlara doğru yürümek için dönüyorum; ne de olsa onlar da müşteri. "Merhaba," diye selamlıyorum onları; önce bana gülümseyen Quinn'e, sonra yüzünde kocaman bir gülümseme olan Willow'a bakıyorum, sonra da sinsi bir gülümsemeyle bana bakan Charlie'ye. "Hoş geldiniz." Profesyonel kalmaya devam edeceğim ve ailesinin bir şey anlamamasını umacağım.

"Hey," diyor Charlie, "yemek servisi yapmaya başladığınızı

bilmiyordum." "Daha yeni başladık," diye cevap verdim. "İnsanların

gelmesine yardımcı olacak bir şey."

"Çok lezzetli kokuyor," diyor Willow, "ve çok da güzel görünüyor." Dönüp, yaptığım ve lamine ettiğim üç küçük kare menüyü alıyorum.

"Buyurun." Her birine birer tane veriyorum. "Size içecek bir şey getireyim mi?"

Quinn, "Sosyal medyada yeni bir karışımınız olduğunu gördüm," diyor ve oğlunu becerdiğimi öğrendiği ve onun için yeterince iyi olduğumdan emin olmak istediği için beni internette aradığını düşünmemeye çalışıyorum.

"Var." Ona bakmaktan kaçınıyorum. "Sana bir tadımlık getireyim." İçimden ölmüyormuşum gibi davranmaya çalışarak dönüp etrafta dolaşıyorum.

Dönüp önlerine koymadan önce üç küçük bardak dolduruyorum.

"Bir soda alabilir miyim?" Charlie bana soruyor, ben de ailesiyle birlikte içmemesine şaşırarak başımı sallıyorum.

Quinn bir yudum daha alarak, "Bu çok iyi," diyor, "pürüzsüz."

Willow bardağını kaldırıyor. "Aşağı inerken bile yanmıyor." Kocasına bakar. "Buna bayıldım." Kadehin geri kalanını geri atıyor. "Bir tane daha alabilir miyim?"

Quinn ona, "Sakin ol tatlım," der.

"Tatildeyim. Oğlum ve kocamla oturuyorum. Daha güvende olamam." Bana bakıyor. "Bir tane daha alayım, lütfen."

Ona gülümsedim. "Tamamdır." Yanına gidip bir bardak alıyorum ve yarısına kadar dolduruyorum. Büyük bir küp buz ekledikten sonra geri dönüp bardağı onun önüne koyuyorum. "Mutlu tatiller." Karısına ters ters bakan Quinn'e bakıyorum ama öyle demek istemediği anlaşılıyor. "Yemeği deneyecek misiniz?" Charlie'ye bakarak soruyorum. "Ben hamburger yedim ve çok güzeldi."

"Onu alacağım," diyor Charlie, bana menüyü uzatarak.

"Ben de alayım," diyor Willow ve Quinn de aynı fikirde, o da yeni viskiden bir bardak sipariş ediyor.

Mutfağa girdiğimde şefin bir ileri bir geri gittiğini görüyorum. "Nasıl gidiyor?" diye soruyorum ve o da gülümsüyor.

"Çok iyi," diye onaylıyor. "Bir saniye bile durmadım ve her dakikasına bayılıyorum."

"Harika," diyorum. "Üç çizburger ve patates kızartması alacağım."

"On dakikaya geliyorum," diye cevap veriyor ve patatesleri fritöze bırakıyor. Brady'nin sipariş almak için başka bir masaya gitmeden önce iki kişiyi daha oturttuğunu görmek için dışarı çıkıyorum.

"On dakika sürer," diyorum ve Willow bana gülümsüyor.

"Burada olduğun için çok mutluyum," diyor. Yanaklarının biraz pembeleştiğini görebiliyorum ve viskinin işe yarayıp yaramadığını merak ediyorum. "Bize neler yaptığını anlat bakalım."

"Um," diye gergin bir şekilde başladım, "pek bir şey değil, gerçekten. Kuzeyde bir barda çalışıyordum." Charlie'nin kaşları bu haber üzerine kalktı. "Yardım etmek için eve geldim. "Yardım etmek için eve geldim."

Burada ne kadar kalacağımın emin değilim."

"Belki fikrini değiştirir ve burada kalırsın," diyor Quinn. "Ev, kalbin olduğu yerdir."

"Öyle derler." Ona gülümsüyorum. "Şimdilik ayrılmak gibi bir planım yok." Charlie'ye bakmaktan kaçınıyorum ama bakışlarını hissedebiliyorum.

Quinn etrafına bakınıyor. "Buranın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum," diyor bardağını kaldırarak. "Başka ne yaptın?"

"O kadar çok şey yaptı ki," diye araya giriyor Brady. "Fikir üretmekten vazgeçmiyor."

"Affedersiniz," diyorum ve dönüp barın etrafından dolaşarak odanın içki fabrikası kısmına doğru ilerliyorum. Karanlık koridor, sallanan kapıdan gelen küçük daire tarafından aydınlatılıyor. Sinirlerimi kontrol altına almak için tam kapıdan geçmek üzereydim ki bileğimde bir el hissettim. Beni çevirip kapının köşesine doğru iterken omzumun üzerinden bakıyorum. "Charlie." Dudakları dudaklarıma yapışmadan önce adını ağzımdan ancak çıkarabildim. Dili benimkiyle oynamak için içeri kayıyor. O beni öperken gözlerim kapanıyor, başım birinin görebileceğini haykırıyor. Ellerim yanlarına gidiyor ve onu itmek yerine olduğu yerde kalması için sıkıyorum. Bir elini başımın üzerine koyarken, diğer elini belime doluyor ve beni kendine çekiyor.

Öpücük yumuşak ama yoğun ve dudaklarımı bıraktığında onu geri çekmek istiyorum. "Merhaba," diyor usulca.

"Merhaba," diye fısıldıyorum.

"Günün nasıl geçiyor?" Gözlerimi kırıştırıyorum, kendime

gelmeye çalışıyorum. "İyi. Sen nasılsın?"

"Güzel," diye cevap verdi, "ailem şehirde." Sanki onlarla birlikte geldiğini görmemişim gibi. "Yani senin evine geleceğim."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyorum ve tek yaptığı sırtarak geri gelip beni öpmek oluyor.

"Dışarıda görüşürüz." Benden uzaklaşmadan önce bir öpücük daha veriyor. Mutfaktan gelen zil sesini duyuyorum ve daha fazla insanın geldiğini görerek dışarı çıkıyorum.

Dışarı çıkmadan önce üç tabak hamburgeri alıp Charlie ve ailesinin önüne koyuyorum. Willow hamburgeri eline alarak, "Çok güzel görünüyor," diyor. "Söylesene Autumn, çıktığın biri var mı?"

Bölüm Yirmi Dokuz Charlie

Bir ısırık almak için hamburgerimi elime alıyorum, dudaklarım hala onu öpmekten karıncalanıyor, o sırada annem "Söyle bakalım Autumn, biriyle çıkıyor musun?" diyor. Yemin ederim ki ısırığın ortasında durup Autumn'a bakıyorum ve yüzünü görüyorum. Ve ona bakan tek kişinin ben olduğumu sanmıyorum. Babamın da baktığından eminim ama tek yapabildiğim onun yüzünü izlemek. "Sessizlik öyle olduğun ya da olmadığın anlamına mı geliyor?"

Gülümsüyor. "Um..."

"Neden onu zor durumda bırakmıyoruz?" diye soruyor babam hamburgerinden bir ısırık alırken.

"Oh, kiminle çıkabileceğini biliyorum." Annem bir patates kızartması alıp ketçaba batırıyor ve şu anda gerçekten susmasını diliyorum. Ayrıca umarım bana söylemez. "Ona Emmett'i ayarlamalıyız."

Annem bunu söyler söylemez hamburgerimi tabağa geri fırlatıyorum. "Hayatta olmaz," diye söylemek istediğimden çok daha gergin bir şekilde geveliyorum.

"Neden olmasın?" Annem bana bakıyor, bir cevap vermeme bekliyor ama benim tek cevabım hayır.

"Evet Charlie," diye araya giriyor babam, "neden olmasın?" İkisine de ters ters bakıyorum. Annem bana bakıyor, bir cevap bekliyor ama babamın yüzünde şakacı bir ifade var, sanki bundan zevk alıyormuş gibi.

"O muhteşem." Annem Autumn'u işaret ediyor ve bunu inkar etmek mümkün değil. "Ve o da yakışıklı."

"Willow," diye uyarıyor babam ve ben de ona bakıyorum.

"Sorun ne baba?" Diye soruyorum ve bakışları şakacıdan neredeyse ölümcül bir hale dönüşüyor. "Yakışıklı biri." Kaç yıldır evli olmalarına ve annemin onu ne kadar çok sevdiğini bilmesine rağmen, annem başka bir erkeğin ne kadar yakışıklı olduğundan bahsettiğinde, kız kardeşime ya da teyzelerime bile olsa, hala kıskanıyor olması komik.

Autumn araya girerek, "Gerçekten kimseyle çıkmayı düşünmüyorum," deyince ona bakıyorum. "Ben sadece işime odaklanıyorum."

"İşte bu mantıklı bir cevap," diyor babam, "ama hep çalışıp hiç oynamamak bir hayatın nasıl yaşanacağını göstermez."

"Ben de buna öyle diyorum." Annem hamburgerini almadan önce başparmağıyla beni işaret ediyor. "Sorun değil, o kendi işini yapıyor" - parmağını bana doğru sallıyor- "yulaf ekıyor."

"Willow," diye tersliyor babam, yüzü solmuş olan Autumn'a dönerek. "Su içebilir mi?"

"Quinn Barnes, sakın ieeğimi elimden alacağını sanma," diye karşılık veriyor. "Bu ikisi hayatın ellerinden kaçıp gitmesini izliyor."

"Neden konuyu değiştirmiyoruz?" Hamburgerimi geri alıyorum.

"Tamam, iyi," diye pes ediyor annem, "ama ona göz kulak olmanı istiyorum." nce Autumn'a sonra bana bakıyor. "İyi olduğundan emin ol."

"Ben ona göz kulak olurum, tamam mı?" diye onu temin ediyorum, gözlerim Autumn'da, o da gözlerini bana çeviriyor. İşte tam o anda onunla çıkabilecek tek erkeğin ben olduğuma karar veriyorum.

"Ne hakkında konuşuyoruz biz?" Brady, Autumn'un yanına gelerek soruyor.

Babam başını arkaya yaslayıp tavana bakarken annem, "Autumn ve Emmett'le nasıl çıkması gerektiği hakkında," diye cevap veriyor.

"Az önce bir randevusu vardı," diye araya giriyor Brady ve ağzımdaki hamburgerin tadı iğrenç geliyor.

"Emmett'le mi?" Annemin nefesi kesiliyor ve ellerini sevinçle ırpma üzereymiş gibi görünüyor.

"Hayır." Brady başını sallıyor. "Adı neydi?" Bulana kadar parmaklarını şıklatıyor. "Bryan."

"Bu konu hakkında konuşmayı kesebilir miyiz?" Autumn ısrar ederken ben bir elimi kalama koyup diğer elimle bara vuruyorum.

"Yani çıkıyor musunuz?" diye soruyor annem.

"Tek bir randevuydu," diye mırıldanıyor, "ve sadece arkadaş olmaya karar verdik."

"Bu iyi bir şey. Son zamanlarda ahıra gittin mi?" diye soruyor babam, konuyu değiştirerek.

"Aslında gittim. Goldilocks'a binmek için oraya gittim," diye cevap veriyor ve babama yalan söylemeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum, ama sonra orada olduğunu ona söyleyip söylemediğimi merak ediyorum. Sebep her ne olursa olsun, randevusu hakkındaki konuşmanın bitmesine seviniyorum.

"Bugün onunla tanıştım," diyor annem. "Çok güzelmiş."

"Öyle," diye katılıyor Autumn. "Masaları kontrol etmem gerekiyor." Bizden uzaklaşmak için dönüyor ve bizi Brady'yle baş başa bırakıyor, çünkü ben sadece onun odada çalışmasını, insanlara gülümsemesini ve onlarla sohbet etmesini izliyorum. Buraya ilk geldiğimde barın arkasına saklanmasından çok farklı.

Odada çalışıyor, erkeklerin ona nasıl baktığını fark etmiyor. Onlara bakmaktan kaçınarak kibarca gülümsüyor, barın arkasına geri dönüyor ama bizimle konuşmak yerine sipariş veriyor.

Hamburgerlerimizi bitiriyoruz ve babam Brady'ye viskiden biraz alıp eve götürmekten bahsediyor. Brady onu ve annemi "Gelin ve arka tarafa bir göz atın," diye davet ediyor ve onlar da Brady ile birlikte gidiyorlar, beni yalnız bırakıyorlar.

Bana dönene kadar odanın içinde dolaşmasını izliyorum. "Nereye gittiler?" diye soruyor, tabakları topluyor, bulaşık makinesine yerleştirmeden önce tezgahın arkasında temizliyor.

"Kardeşin onları gezdiriyor. Babam eve birkaç kasa yeni karışımdan götürmek istiyor," diyorum. Gittiği randevu hakkında daha fazla şey sormak istiyorum ama annem geri geliyor ve üçümüz özel bir şey konuşmuyoruz.

Babam kamyonuna beş kasa yükledikten sonra geri geliyor ve gitmek için kalkıyorlar. Annem Autumn'a "Yarın görüşürüz," diyor ve Autumn ona başını sallamakla yetiniyor. Ailemle birlikte çıkmadan önce ona bir kez daha bakıyorum. Evime dönerken annem arkada oturuyor.

Eve vardığımızda annem bana "Çok güzel bir geceydi," diyor ve dışarı çıkıyor. "Bunu yarın tekrar yapmalıyız."

"Evet," diye onaylıyor babam annemin elini tutup merdivenlerden ön kapıya doğru yürürken, "ama daha az viskiyle."

Babamın koluna tokat attığında kıkırdıyorum. "Bizimle gelmiyor musun?" Annem bana bakıyor çünkü ben kamyonun yanında duruyorum.

"Yürüyüşe çıkacağım," diyorum onlara.

"Nereye yürüyeceksin?" diye soruyor annem, babam da yanında duruyor, dudakları birbirine kenetlenmiş.

"Buralarda, sonra dönerim." "Ne

kadar sonra?"

"Willow," diye araya giriyor babam, "ne yapması gerekiyorsa yapmasına izin versek nasıl olur?"

"Neymiş o?" Babama ters ters bakıyor. "Bu kadar yeter, sence de öyle değil mi?" Babam ellerini onun omuzlarına koyuyor. "Sekiz yıl oldu. Artık yaşayanlar diyarına dönüp yaşama zamanı geldi."

"Yaşıyorum," diye temin ediyorum onu, yüzüne akan gözyaşlarını burnundan çekerken. Babam gözyaşlarını silmek için elini kaldırıyor. "Söz veriyorum anne, ben iyiyim." Dönüp bana bakıyor. "Hiç olmadığım kadar iyiyim."

"Biliyorum," diye yumuşakça karşılık veriyor. "Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum." Babam kolunu boynuna dolayıp onu kendine çekerken ve başının üstünden öperken yüzündeki gülümseme yumuşacık. Annem pek de iyi bir çocukluk geçirmemiş ve onu insanların kimliklerini çalmak için kullanan annesinin kocası tarafından ölüme terk edilmiş. Annem bir bilgisayar dehasıdır, bu yüzden bazen büyükbabamla birlikte çalışır. Güvenlik duvarını kırabilecek tek kişi o ve her seferinde bunu yapmaktan mutluluk duyuyor. "Senden

mutlu olmak" diyor. "Bir ebeveynin isteyebileceği tek şey çocuğunun sağlıklı ve mutlu olmasıdır."

"Oraya varıyorum anne," diye itiraf ediyorum ona. "Yolda kaybolmuş olabilirim ama geri dönüyorum." Yalan da söylemiyorum, eskiden yaptığım gibi değil. Endişelenmesin diye sırf söylemiş olmak için söylüyordum. Ama içimi gördü, hepsi gördü. Kandırdığım tek kişi kendimdim.

"Tamam." Kollarını babamın beline doladı. "Bize ihtiyacın olursa buradayız."

"Beklemeyin," diyorum ve iterek ormana doğru ilerliyorum. Omzumun üzerinden evime baktığımda, orada beni izlemediklerini görüyorum. Mezarlığa doğru ilerliyorum ve onun mezarının yanında duruyorum. "Hey," diyorum çömelerek, "bir süredir buraya gelmediğimi biliyorum." Neden bilmiyorum ama gülümsüyorum. "Fark edip etmediğinden emin değilim. Ya da bir şey görüp görmediğinden. Seni hâlâ özliyorum ama artık daha farklı bir duygu." Gözlerim onun isminde, sanki bana bir şey söylemesini bekliyor gibiyim ama gecedeki tek şey cırcır böceklerinin sesi. Burada ne kadar oturduğumu bilmiyorum; beş dakika da olabilir, bir saat de. Ama ilk defa ondan ayrılırken bir korku hissetmiyorum. Sanki göğsümdeki baskı kalkmış gibi bir hafiflikle. "Yakında tekrar ziyarete geleceğim." Ayağa kalkıyorum ve elimi soğuk gri mermerin üzerine koyuyorum. "Hatta onu da yanımda getirebilirim." Gülümsüyorum ve evine doğru yürümek için dönüyorum.

Açıklıktan çıkıp evine doğru yürürken aynı anda onun arka kapıdan çıktığını görüyorum. Kot pantolonunu çıkarmış ve başka bir şort giymişti ama bu sefer şort dar ve vücudunu sarıyordu. Atleti göğüslerinin hemen altında duruyor ve karnının bir kısmını göstererek ağızımı sulandırıyor. Salıncağa oturuyor ve itiyor, dışarı bakıyor ve beni gördüğünü anlıyorum çünkü ayağı hareket etmeyi kesiyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor ben bir adım atarken.

"Sana buraya geleceğimi söylemiştim," diye hatırlatıyorum ona, basamakları çıkıp salıncakta yanına otururken, yana doğru eğilip boynunu öpüyorum. "Yalan söylediğimi mi düşündün?"

"Şey..." diye söze başladı, ne diyeceğini bilemiyordu, "Ailen buradayken belki diye düşündüm."

Onu kendime çekerken elim bacağının üzerindeydi. Kolumu beline dolayarak onu kaldırıyorum. Onu kucağıma oturtup üstüme çıkarken şok içinde nefesini tutuyor. Kollarım beline dolanıyor ve onu kendime çekiyorum. Göğsümde eriyip kollarını boynuma dolamadan önce birkaç saniye kaskatı kesiliyor. Dudakları boynumun kenarına dokunurken başı omzuma yaslanıyor. "Seni özledim," diye itiraf ediyorum. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece bilmeni istedim." Dudaklarını boynumda hissediyorum, usulca öpüyor beni, "özellikle de bu sabah gittikten sonra."

"Charlie," diyor ama yüzü boynumdan hiç ayrılmıyor. "Bırak a r t ı k ."

"Hayır," diyorum, ona daha sıkı sarılıyorum. Resim yüzünden mi?" Vücudu kollarımda kaskatı kesiliyor, "Jennifer'ın resmini taşıdım." Ona söyledim.

Şimdi benden uzaklaşıyor ve üzerimden kalkmak istediğini hissedebiliyorum. "Charlie."

"Yatak odası yerine oturma odasına koydum." "Bunu senin için yapmadım, kendim için yaptım."

"Hayır, yapmadın," diye tersledi beni. "Onu yatak odana geri taşıyorsun; istediğin yer orası."

"Onu olduğu yerde, oturma odasında istiyorum." Kalçalarındaki ellerim onu sıkıştırıyor. "Bana asla onu taşımamı söylemeyeceğini biliyorum. Bana asla ondan kurtulmamı söylemeyeceğini biliyorum ve bilmem gereken tek şey de bu."

"Bunu asla yapmam." Başını sallıyor.

"Biliyorum bebeğim" - dudaklarını öpmek için eğiliyorum- "ama artık benim yatağımdasın ve seni orada, resmi orada istediğimden daha çok istiyorum." Göğsümün üzerindeki ellerine baktığını görüyorum. "Olması gereken yerde." Bu konuşmayı daha fazla uzatmak istemiyorum. "Yatağa gidelim mi?"

"Evet," diye mırıldanıyor. Bacaklarını etrafıma sarıp sıkıca tutunurken ayağa kalkıyorum, arka kapıya doğru yürüyüp açıyorum ve içeri girip arkamdan kilitliyorum. Boynumu bırakıyor, bir eli omzuma dolanırken diğeri yüzümü tutuyor. Ağzını ağzıma bastırırken başını yana çeviriyor ve ben dışarıdaki her şeyi unutuyorum ve aklımdaki tek şey o oluyor.

Otuzuncu Bölüm

Sonbahar

Altımdaki beden yana doğru hareket ederken kulaklarımı yumuşak çan sesleri dolduruyor, yatağın kenarına eğilip kot pantolonundan telefonunu çıkarırken çıplak sırtını görmek için gözlerimi çırpınarak açıyorum. Alarm kapanmadan hemen önce kemer tokasının yere çarpma sesi duyuluyor. Bana dönüp beni kollarının arasına almadan önce telefonu komodinin üzerine bırakıyor. "Bu senin alarmın mıydı?" Başımı çevirip omzumun üzerinden pencereye bakıyorum ve güneşin doğmakta olduğunu görüyorum.

"Öyle," diye mırıldanıyor, yüzünü boynuma gömerken sesinde hâlâ uyku var.

"Kahretsin," diye tıslıyorum ve bana bakmak için başını geriye eğiyor, "gitmen gerekiyordu."

"Öyle mi?" diye soruyor, kaşlarını birleştirerek. "Nedenmiş o?"

"Çünkü ailen senin evinde," diye inliyorum. "Ah, şimdi evde uyumadığını öğrenecekler." Yüzünü tekrar boynuma gömüyor ama bu sefer beni sırtüstü yatırıyor.

Boynumu öpüyor, kollarım ve bacaklarım ona sıkıca sarılıyor. "Sanırım yatıya kalmak için yeterince büyüdüm."

Bana bakmak için ön kollarının üzerine kalkıyor. "Bütün soruları soracaklar." Başımı yastığa daha da gömüyorum.

"Ve o sorulara cevap vermek zorunda olmadığımın eminim." Dizlerinin üzerinde geriye doğru hareket ederken çenemi öpmek için başını eğiyor. Bacaklarım onun için açılıyor, bir bacağım onu tutan kolunun üzerinden geçerken diğer elim sikine gidiyor. Dirseklerimin üzerine kalkıp eliyle avuçlamasını, bana bakıp ucunu içeri kaydırmadan önce birkaç kez yarığımıza sürmesini izliyorum. İkimiz de aynı anda inliyoruz. Sikini tutan eli kalçamın yanındayken daha fazlasını içime itiyor. Beni sikerken aynı zamanda klitorisimle oynarken eli aramıza girmeden önce sikini tamamen içime gömüyor. Ağır nefes alış verişlerimizin sesi odayı dolduruyor. Elini ve sikini izlerken beni seyrediyor. "Her seferinde," diyor hızını artırarak, "ilk sefer gibi hissediyorum." Biraz daha hızlı hareket ediyor. "Bütün günü seni becererek geçirmek istiyorum." Klitorisimle oynayan elini boynuma götürüyor, beni sıkıyor ve itişlerine uymam için beni horozunun üzerine çekiyor. "Seni tekrar tekrar boşaltmak istiyorum." Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama inlemekten başka bir şey çıkmıyor. O alnını benimkine koyarken elim bileğini tutmak için yukarı kalkıyor. "Amanın sikimi yutuşunu izle." İkimiz de aşağı bakıyoruz. "Daha sıkı ve daha sıkı." Tekrar içeri sokmadan önce ucuna kadar çekiyor. Gözlerimi kapatıyorum, orgazmın yaklaştığını hissediyorum, "Bizi izle. Beni nasıl aldığını izle. Açgözlü amının beni nasıl istediğini izle. " Bana çarparken topları kıcıma çarptı. Gözlerimi açmak istiyorum, ama o benden çekilene kadar çok iyi hissettiriyor. Sonra gözlerim açılıyor. "Beni izle dedim." Sikinin tabanını tutarken kalçaları geriye doğru hareket ediyor, yarığımdan klitorisime doğru hareket ettiriyor, amıma geri kaymadan önce iki kez sürüyor. "Açgözlü," diye alay ediyor bana gülümseyerek, "sikim için."

"Charlie," diye tıslıyorum, hızını yavaşlatıyor, eli yukarı çıkıp klitorisimle oynarken sikini yarıya kadar içimde bırakıyor.

"Bana ne istediğini söyle bebeğim." Bana bebeğim demesi midemin kasılmasına neden oluyor. "Ve bunu sana yaparken beni izle."

"Beni becermene ihtiyacım var, Charlie." Dudaklarımı yalıyorum, kalçalarım onun sikini daha çok içime almak için aşağı yukarı hareket ediyor. "Beni sertçe becermene ihtiyacım var." Parmakları klitorisimin üzerinde dolaşıp duruyor. Bütün vücudum gergin. "Beni o kadar sert becermeni istiyorum ki gün boyu yürürken seni hissedeceğim." Yarısı içimde, yarısı dışımda olan sikine bakıyorum. "Beni bu kadar sert sikebilir misin?" Gözlerim birleştiğimiz yerden onun gözlerine gidiyor. "Beni bu kadar sert sikebilir misin? Ben de bunu istiyorum." Ellerini kalçalarımın koyuyor ve bana çarpıyor. "Evet," diyorum nefes nefese.

"Bacaklarını omuzlarıma üzerine koy," diye emrediyor sıkılmış dişlerinin arasından ve o kadar derine kayıyor ki boğazımda hissediyorum onu. Ne kadar iyi olduğunu söylemek üzereyim ama yapamıyorum çünkü beni daha önce hiç becermediği gibi beceriyor. Daha önce de sertçe sikmişti ama bu barbarca. Bana her çarpışında, tenlerimizin birbirine çarpma sesi odayı dolduruyor, ama o hızını tekrar tekrar artırıyor. "Amin çok sıkı; dölleri taşıyor." Ne zaman boşalacağını söylememe gerek yok çünkü bana "Sikimi ıslattığını hissediyorum" diyor. Kukum onun sikinin üzerinde tekrar tekrar sıkılıyor. "Taşaklarımdan aşağı akıyor." Yardım edemiyorum ama adını haykırıyorum. "İşte benim kızım," diye övüyor, acımasızca bana vuruyor. "Benden dölümü iste," diye ısrar ediyor. "Bana dölümü içinde istediğini söyle." Daha da derine inmesini umarak kalçalarımı eğiyorum. "Bana bütün gün boyunca amından damlamamı istediğini söyle."

"Evet!" Bağırıyorum.

"Söyle," diye homurdanıyor, dişleri birbirine kenetlenmiş.

"Senin dölünü içimde istiyorum." Odaklanamıyorum bile çünkü başka bir orgazmın oluştuğunu hissediyorum. "Seni bütün gün içimde hissetmek istiyorum. İçime boşalmanı istiyorum." Başım bir o yana bir bu yana gidiyor. "Daha sert sik beni."

"Biraz daha sert olursa seni kırarım." Nefes nefese kalmadan konuşamıyorum bile.

"O zaman kır beni." Uzanıp meme ucunun hemen yanından ısıyorum ve bu bardağı taşıran son damla oluyor. Durmuyor, ikimiz de çıkıntıyı aşana kadar içime daha sert ve daha derin giriyor. Kalçalarım onunkini karşılamak için yukarı doğru itiyor, ta ki o sikini kabzasına kadar yerleştirene kadar ve onun içime boşaldığını hissediyorum. Ağzı benimkini buluyor.

Elim çarşaftan ayrılıp başının arkasını kavriyor. Parmaklarım, seğiren sikinin durduğunu hissedene kadar saçlarıyla oynuyor. Ağzını benimkinden çekiyor. "Siktir, hayatım boyunca hiç gelmediğim kadar sert boşaldım." Hâlâ içimde gömülü olan sikine bakıyor. "Ve tek istediğim seni daha fazla becermek."

Kıkırdıyorum. "Bu kötü bir şey mi?"

"Hayır, ama seni duşta becermek zorunda kalacağım."

"Nedenmiş o?" Burada hiç duş almadığı için kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

"Bütün gece dışarıda kaldıktan ve seks koktuktan sonra eve gitmemi mi istiyorsun?" diye soruyor ve dudaklarımı birbirine doluyorum.

"İyi noktaya değindin." Kalçalarımı oynatıyorum, beni daha fazla becermesini istiyorum. "Ama beni duşta sikersen yine de seks kokmayacak mısın?"

Bacaklarım omuzlarından düşüyor, o da bir kolunu belime doluyor ve yatağımdan kalkarken beni hâlâ içimde sert olan sikinin üzerine itiyor. "Bunu öğrenmenin tek yolu var," diyor banyoya doğru yürürken, "eğer seni becermezsem ve sonra sen çıkarsan ben de yıkanabilirim."

Kendi gömme dolabı büyüklüğündeki küçük banyoma giriyor. "Ya da sadece duş alabiliriz."

Kollarım omuzlarını tutmak için boynundan gevşiyor. "Ya da seni şu tezgâhta beceririm" -lavabomun yanındaki tezgâhı işaret ediyor- "sonra da duş alırız." Ona cevap vermiyorum. Cevap vermeme gerek yok, amım benim yerime cevap veriyor. "Oh, bu fikir hoşuna gitti." Beni tezgâhın kenarına oturtuyor, ben de ayaklarımı iki yana açıyorum. "Siktir, benim için aç." Tekrar içeri kaydırmadan önce horozunu ucuna kadar çıkarır. Elleri boynumun yanlarına gidiyor. "Geçen sefer zordu," diye mırıldanıyor usulca, "o yüzden bu sefer acele etmeyeceğim."

"Eve gitmen gerekmiyor mu?" Ağzı benimkini bulmadan önce soruyorum.

"Umurumda değil." Söylediği son şey buydu ve beni acele etmeden sikerken duş devam ediyordu. Bitirdiğinde ben beş kez boşalmıştım, o da iki kez boşalmıştı. Sonunda içimden çıkıp duşa girdiğinde su buz gibi olmuştu. "Lanet olsun, buz banyosu gibi."

"Beni sikmek için zaman ayırmamalıydın." O duş almak için acele ederken ben gülüyorum. Ben çıkana kadar giyinmeyi neredeyse bitirmişti. Tüm vücudum donuyor ve titriyorum. "Bir dahaki sefere, biz içeri girene kadar duşu açmayız." Banyodan çıkıyorum.

"Bornozun var mı?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "O zaman üzerine uzun bir gömlek giy ve benimle kapıya kadar gel."

"Kendi başına gidebilirsin." Kapıyı gösteriyorum. "Yolu biliyorsun."

"Evet, ama o zaman sana veda öpücüğü veremem." Neden bilmiyorum ama bu sözler kalbimi yerinden hoplatıyor. "Zaten geç kaldım."

"Beni duşta becermek isteyen sendin," diye hatırlatıyorum havlumu bırakıp şortumu ve atletimi alıp üzerime geçirirken. "Bensiz de duş alabilirdin."

Beni beklediği yatağın ucuna doğru yürüyorum. "Bunun ne eğlencesi olurdu ki?" Elim tutuyor, dudaklarına götürüyor ve arka kapıya doğru yürümeden önce parmaklarımı öpüyor.

Bir adım atıp bana döndüğünde onu takip ediyorum. "Sonra görüşürüz." Bana soruyor mu yoksa söylüyor mu bilmiyorum. Ellerini kalçalarımın koyuyor. "İyi günler." Dudaklarını öpmeden önce elimle ıslak saçlarını geriye doğru tarıyorum.

"İyi günler Charlie," diyorum usulca, o dönüp merdivenlerin geri kalanından inerken. Direğe yaslanıp onun ormanın içinde kayboluşunu izliyorum,

İçeri girip giyinmeden önce derin bir nefes alıp vermek için bir saniye ayırdı.

Masamda kahve içmeye karar verdiğim için ofise normalden daha erken geliyorum. Babamın kamyoneti çoktan oradaydı ve içeri girdiğimde ofisten çıkarken botlarının sesini duydum. "Günaydın tatlım, sana kahve getirdim." Yanına gidip ona sarıldığımda bana gülümsüyor, buraya geldiğimden beri biraz daha zayıfladığını düşünmeden.

"Sen benim kurtarıcısın." Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Her zaman."

"Her zaman öyle olacak," diye mırıldanıyor beni bırakmadan önce ve ben ofise doğru yürüyorum. "Seninle konuşmam gereken birkaç şey var," dedi. "Otur."

"Bu resmi bir şeye benziyor." Hafifletmeye çalışıyorum ama ses tonu hiç de öyle değil.

"Öyle," diyor, "lafı dolandırmayacağım." Oturuyor ve ellerini masasının üzerine koyuyor. "Birincisi, şirkete yatırmak için kendi paranı aldığını öğrendim."

"Tamam," diye cevap veriyorum ve kaşları havaya kalkıyor.

"Bir yalan uydurmaya çalışacağından emindim. İkincisi, bugün hepsini geri alıyorsun."

"Almayacağım." Ses tonum son derece ciddi. "Şirketin buna ihtiyacı var. Yapabildiğim zaman geri alacağım."

"Peki bunun ne zaman olacağını düşünüyorsun?" diye tersliyor beni. "Öldüğümde sana verecek hiçbir şeyim yok zaten. İsteyeceğim son şey hepsini kaybetmen."

Bu sözleri söylediği anda göğsüm sıkışıyor. "Şirket daha iyiye gidiyor." Sesimin titremesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Öyle," diye kabul ediyor, "ama sonra ne olacak?"

"O zaman hiçbir şey," diye karşılık veriyorum, "bana bıraktığın şey bu." İçki fabrikasını işaret ediyorum. "Bu ve senin mirasın. Her şeye değer."

"Saçmalama." Başını sallıyor.

"Saçmalamıyorum." Masayı tokatlıyorum. "Zor olduğunu ve önümüzde büyük bir tepe olduğunu biliyorum ama hiçbir şey yapmadan sadece bakarsak bir yere varamayız. Bu yüzden elimden geleni yapacağım ve siz ikiniz," kardeşimden bahsediyorum, "sineye çekip bana izin vereceksiniz." Bana ters ters bakıyor. "Brady'nin yaptığı yeni karışım," diyorum. "İlk kez görücüye çıkarmak için özel bir parti vereceğiz ve davetlileri şimdilik yüz kişiyle sınırlayacağız. İnsanlar beğenirse, umarım bara daha fazla müşteri çeker. Önümüzdeki birkaç ay içinde daha fazla etkinliğe ev sahipliği yapabiliriz ve eğer kârlı olursak, tadım odaları ve etkinliklerin düzenleneceği özel odalar eklemeyi konuşabiliriz. Bir posta listesi üzerinde çalışmaya başladım ve bara gelip viski siparişi veren herkesi davet edeceğiz. Onlardan yemek ve diğer bazı şeylerin maliyetini karşılamak için bir ücret talep edeceğiz. Ayrıca farklı viskilerden oluşan bir tadım menüsü de sunacağız, umarım beğenirler ve sipariş verirler."

"Bunun işe yarayacağını düşünüyor musun?" diye dürüstçe soruyor.

"Hiçbir fikrim yok ama denemeye devam etmemiz gerektiğini biliyorum." Sandalyemden kalktım. "Yeterince uzun süre saklandık." Yutkunuyorum. "Yeterince uzun süre saklandım. Ben yanlış bir şey yapmadım. Beni kasabadan kovmalarına asla izin vermemeliydim. Ama geri döndüm ve hiçbir yere gitmiyorum. Başım dik yürüyeceğim." Gözlerimi kapatıyorum. "Tamam, doğrudan göz teması kurmak gibi değil ama artık onlardan korkmayacağım." Gülüyor. "Ama bu partiyi yapıyoruz ve en kötüsüne hazırlıklı olacağız. Ama en iyisini umacağız."

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Partiden sonra paranı geri alacaksın," diye karşı çıkıyor.

"Partiden sonra nasıl gittiğine bakarız ve yüzde onunu geri alırım."

"Hepsini geri alacaksın."

"Yüzde yirmi," diye karşı çıkıyorum ve bana ters ters bakıyor. "Ayrıca, bu bakış beni korkutmuyor. Artık küçük bir kız değilim."

Bana gülmemeye çalışıyor. "Hayır, değilsin," diye katılıyor. "Görüyorum ki eve dönünce omurganı geri kazanmışsın." Başını sallıyor. "Yüzde yirmi, eğer kabul etmezsen seni kovarım."

Şimdi ona gülme sırası bende. "Sanırım şirketin üçte birine sahibim."

Kendini geriye itti ve sandalyesinden kalktı. "Yeni karışımı nasıl şişeleyeceğime dair bir fikrim var" diyor. "İçki yasağı döneminde kullandıkları şişeyi alalım ve ön tarafına o zamanlar yaptıkları şeyi yapalım, bir doktor notu." Bulmuş olması gereken bir resmi eline alıyor ve ben de şişenin ön yüzünü görüyorum.

"Eczaneden alınmış bir reçeteye benziyor." Üzerinde hastanın adı ve ilacın nasıl alınacağına dair talimatlar olduğunu görüyorum. "Bu gerçekten harika olabilir. Yirmili yılların temasını işlesek nasıl olur?" Aklıma fikirler gelmeye başladı. "Buna kim bayılacak biliyor musun?" Gülmemeye çalışıyorum. "Brady."

"Oh, buna bayılacak," diye onaylıyor babam. "Gidip birkaç tane şişeleyeceğim ve nasıl görüldüğüne bakacağım." Dışarı çıkıyor ve duruyor. "Seni seviyorum, evlat."

Ona gülümsüyorum. "Ben de seni seviyorum baba." Onun benimle gurur duyması için elimden gelen her şeyi yapacağıma yemin ederek yanımdan uzaklaşmasını izliyorum.

Bölüm Otuz Bir Charlie

Saat yediyi biraz geçe bara giriyorum ve her zamankinden daha sakin olduğunu görüyorum, ama aynı zamanda Pazartesi. Bara doğru ilerliyorum ve Brady'yi barın arkasında görüyorum. "Hey," diyorum, onu görüp görmediğimi görmek için etrafa bakıyorum, ama burada değil.

Mutfaktan gelen zil çalıyor. Brady, "Gidip onu alabilir ve ona geri götürebilirsin," diye öneriyor. "Arka tarafta parti menüsünü gözden geçiriyor."

"Tamam." Mutfığa doğru yürüdüğümde şefin bana gülümsediğini görüyorum.

"Merhaba, Bay Barnes." Bana başıyla selam verdi. "Yemeği Bayan Autumn'a mı götürüyorsunuz?" "Ben götürüyorum." Tabaktaki burgeri aldım. "Ben de bir tane alabilir miyim?"

"Elbette," diyor ve ben dışarı çıkıyorum. Ailem şehre gelmeyeli iki hafta olmuştu. Ben de iki haftadır her gece bardaydım. Autumn için orada olduğumun bir sır olduğunu sanmıyorum ama bara gelip herkesin önünde onunla öpüşmedim de. Benim umurunda değil ama onun umurunda olduğunu biliyorum. Her gece yatağa birlikte girmemize rağmen ve onun evinden ayrıldığım da

eve dönmek. Kimsenin bilmesi de umurumda değil ama onun buna hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Öyle bir noktaya geldi ki, çok yoğun oldukları gecelerde barda bile yardım ettim. Bu da onlar dahil herkesi şaşırttı. Sanki Cartwright'ların üzerindeki kara bulutlar kalkmış gibi. Ama bunun Autumn'un yeni işler getirmek için yaptığı sıkı çalışmalardan kaynaklandığını da biliyorum. Aslında her hafta sonu masaları dolu oluyor ve üç kez yer değiştiriyorlar. Hatta birini işe almaktan bile bahsediyorlar.

Arka tarafa doğru yürüyorum ve onu başını eğmiş, bir kâğıda bir şeyler yazarken buluyorum. "Tak, tak, tak," diyorum. Bana baktı ve bitkin görünüyordu. "Sana yemek getirdim." Son iki haftadır her gün çalışıyor. Ben evden çıkar çıkmaz başlıyor ve bazen gece yarısından sonra bitiriyor. Her gece birlikte yatağa giriyoruz ve alarmdan önce ne zaman uyanmaya çalışırsam çalışayım, asla uyanamıyorum ve uyansam bile, o her zaman ben yataktan kalktığımda uyanıyor.

Gülümsüyor. Masanın etrafından dolaşıp tabağı masanın kenarına koyduktan sonra eğilip dudaklarından öperken "Teşekkür ederim," diyor. Onu bıraktığımda usulca "Merhaba," diye mırıldanıyor. "Dışarısı kalabalık mı?" Çenesiyle kapıya doğru işaret ediyor.

"Hayır," diye cevap verdim, "yaklaşık altı masa. Sanırım o halleder. Ye." O bir patates kızartması alıp ketçaba batırırken ben tabağı işaret ediyorum. "Bitirmek üzere misin?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Bu partinin bu kadar büyük olacağını hiç düşünmemiştim," diye itiraf ediyor, hamburgerinden bir ısırık alıyor ve sonra bir ısırık da benim almam için bana uzatıyor. Muhtemelen bugün yediği tek şeyin bu olduğunu bilerek başımı sallıyorum. "Bu konuyu açtığımda," diyor, "belki otuz kişi oluruz diye düşünmüştüm."

"Kaç kişi olacaksın?" diye soruyorum. Bana bakıyor ve gözlerinin parladığını görebiliyorum.

"Yetmiş yedi," diye yanıtlıyor. "Kaç kişi olduğunu biliyor musun?" Gülmemeye çalışıyorum. "Bu çok fazla gibi. En fazla yüz kişi olur, o yüzden

Neredeyse bitti."

"Hepsini nereye koyacaksın?" diye sorduğumda bütün yüzü aydınlandı.

"O gün için barı kapatacağız ve karşılama kokteyllerini barda yapacağız. Sonra odanın bir tarafını boşaltacağım ve diğer tarafına da tadım menüsü yapmak için bir duvardan aşağıya uzun masalar yerleştireceğim. Onlara etrafta dolaşma şansı sunacağız. Etrafa şirketle ilgili küçük bilgilerle birlikte eski günlerden kalma bazı resimler yerleştirmek istiyorum."

"Bunu sen mi yaptın?" Bu kadar yaratıcı olmasına şaşırarak soruyorum. "Bütün bu fikirleri mi?"

"Evet." Hamburgerinden bir ısırık daha alırken gülüyor. "Her şeyi buraya getirmek için çıldırıyorum ve tabii ki bazı hesaplarda geride kaldığımız için herkes *sadece nakit* istiyor, ama yetişiyoruz," diyor gözlerini kaçırarak. "Neyse ki biraz param kaldı ama bundan sonra hepsi gidecek." Derin bir nefes alıyor. "Bir sonraki adım muhtemelen evi satmak olacak." Sözüünü kesiyor ve ben sinirleniyorum. "Bu yapmak isteyeceğim son şey. Bunu yapmak zorunda kalacağımı sanmıyorum. İşler çok arttı ama suyun altından gökyüzünü görebiliyorum."

"Baban evini satmana izin vermeyecek," diyorum kızgın ya da gergin görünmemeye çalışarak.

"Babamın haberi olmayacak." Omuz silkiyor. "Yapmam gerekeni yapmak zorundayım, Charlie. İyileşmiyor ve ona bir şey olmasına izin veremem, bilirsin işte..." Kelimeleri söyleyemiyor. "İşi kaybedeceğiz diye endişeleniyorum."

"Babanın umurunda bile değil, bunu sen de biliyorsun." Ayağa kalktım. "O seninle ilgilenilmesini önemsiyor."

"İyi olacağım," diyor, sesi istediği kadar inandırıcı gelmiyor. "Her şey yoluna girecek."

"Olacak bebeğim," diye yumuşak bir sesle onu temin ediyorum ve sonra Brady'nin elinde bir tabakla orada durduğunu görüyorum.

"Bunu sen mi sipariş ettin?" diye soruyor elindeki tabağa.

"Ben sipariş ettim." Tabağa uzanıyorum. "Ön tarafa geldiğimde öderim," diyorum ve o da ikimize bakıyor.

"Sanırım yine de sana borçluyuz," diye cevap veriyor ve dönüp odadan çıkıyor.

"Bu etkinliğe nasıl bilet alabilirim?" Benimle bu konu hakkında konuşmaya başladığından beri, son iki haftadır sormak için can attığım soruyu nihayet soruyorum. Her gün bana sormasını ya da biletleri nasıl satın alacağıma dair bir şey görüp görmediğini görmek için bekliyordum ama hiçbir şey yoktu.

"Etkinliğe gelmek ister misin?" Ben kendiminkini alırken o da hamburgerini aldı. O gecedan beri birlikte yemek yemeye en çok bu kadar yaklaşıptık.

"Tabii ki etkinliğe gelmek istiyorum. Size destek olmak istiyorum."

"Um..." Ne söyleyeceğinden emin değil. "Biletler pahalı ve sen zaten yeni karışımı denedin."

"Autumn," diyorum adını, "beni orada istemiyor musun?" **Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışıyorum** ama bu düşünce beni gerçekten sinirlendiriyor.

"Ben öyle bir şey demedim," diyor sakince.

"Söylememiş de değilsin." **Bunun beni etkilemesine izin vermemeye çalışarak hamburgerimi alıyorum.**

"Peki, sana bir bilet vereceğim," diye yumuşak bir sesle kabul ediyor, yanındaki çekmeceyi açıyor ve masasından bir şey çıkarıp bana uzatıyor. "İlk bileti sen al."

Bileti önüme koyuyor, siyah ve altın rengi olduğunu görüyorum. "Hayır, ben bilet alacağım," diyorum. "Paramı almak istemezsen Brady'ye öderim."

"Seninle kavga edersem kazanacak mıyım?" diye soruyor.

"Bebğim," diyorum ona giderek daha fazla taktığım lakabımla, "bir kavgayı kazanacağın tek zaman hangi yatakta uyuyacağımız konusunda kavga ettiğimiz zamandır." Sadece ikimizin olduğundan emin olmak için kapıya bakarken yanakları pembeleşiyor. "Ya da seni hangi pozisyonda becermemi istediğin konusunda." Gülüyor. "Ayrıca, iki bilet istiyorum."

"Yanında birini mi getireceksin?" diye soruyor. Yüzünün renginin solduğunu görebiliyorum ve ona öylece bakıyorum.

"Emmett'in bana sevgilim denmesini isteyip istemeyeceğini bilmiyorum," diye kestirip atıyorum, ondan başka kimseyle çıkmayacağımı söylemeden. "Sorun olur mu?"

"Evet," diye cevap veriyor, gözlerini kapatırken yüzüne yeniden renk geliyor. "Bunun işe yaramasına gerçekten ihtiyacım var," diye itiraf ediyor. "Çok yorgunum."

"Bu tabakları ön tarafa götüreceğim." Ayağa kalkıp tabakları alıyorum. "Sonra meşgul olup olmadığına bakacağım, değilse seni eve götüreceğim."

"Brady de bir o kadar yorgun," diyor esnemesini gizlemeye çalışarak.

"Brady bazı günler öğlen geliyor," diye hatırlatıyorum ona. "Brady günde on sekiz saat çalışmıyor." Ön tarafa doğru yürüyorum ve bu gece sadece altı kişinin geldiğini görüyorum.

"Sakin bir gece mi?" Tabakları temizleyip bulaşık makinesine koyarken söylüyorum.

"Bütün öğleden sonra üç lanet turla uğraştık. Hatta birkaç hamburger pişirmek zorunda kaldım," diye açıklıyor Brady. "Son çağrı yapmak üzereyim." Saatine bakıyor. "Saat akşam sekiz ve bugün pazartesi."

İki yirmilik çıkardım ve barın üzerine koydum. "Onu buradan götüreceğim." Arka tarafı işaret ediyorum ve o da başını sallıyor. Bana ikimiz hakkında hiçbir şey söylemedi ama bizi birkaç kez kimsenin olmadığını sandığımız bir anda arka tarafta öpüşürken gördüğünü biliyorum. "Yarın görüşürüz."

"Görüşürüz," diyor ve ben de arkaya doğru yürüyorum ve onu başını masaya yaslamış halde buluyorum.

Sandalyenin yanına yürüyorum ve yanağından öpmek için eğiliyorum. Gözleri faltaşı gibi açıldı. "Hadi bebeğim, gidelim." Gözlerini ovuşturarak doğruluyor.

"Brady?" diye mırıldanıyor onu sandalyesinden kaldırıp çantasını alırken.

Arka kapıdan çıkarken ona "Şimdi kapatıyor," diye haber verdim. Onu arabanın yanına götürüp kapıyı açıyorum. "Bin arabaya." Bana bakıyor ve ben de kendimi tutamıyorum. Başımı eğip dudaklarından öpüyorum. "Banyo kulağa nasıl geliyor?" diye soruyorum ve kollarımda inliyor. "Bunu evet olarak kabul ediyorum." O arabaya binerken kıkırdıyorum ve sürücü tarafına yürüyüp arabaya biniyorum ve evime doğru ilerliyorum. Başını cama dayıyor ve iki saniye içinde ışık gibi sönüyor.

Arabayı durdurduğumda "Neredeyiz?" diye soruyor ve gözlerini açıyor.

"Benim evim." Dışarı çıktım ve onu içeri taşımak üzereydim, ama o dışarı çıktı ve beni ön kapıda karşıladı. Eve girip banyoma doğru yürürken ona hiçbir şey söylemiyorum. Suyu açıp test ettikten sonra küvetin yanındaki sepette duran ve hiç kullanmadığım banyo bombalarından birini alıyorum. Ben küvetin köşesine otururken o da yanımda duruyor.

"Benimle geliyor musun?" Ben ona bakarken bacaklarımın arasına giriyor, parmaklarıyla başımın kenarındaki saçları geriye itiyor.

"Seninle gelmemi ister misin?" Başını sallayarak kollarını önünde kavuşturuyor ve tişörtünü çıkarıp kenara atıyor, ardından kot pantolonunu, sonra da sütyenini ve külotunu çıkarıyor. Karşımda çıplak duruyor. Karnını öpmek için başımı öne eğiyorum. "Sen bin. Ben soyunacağım." O içeri girerken benim kıyafetlerim de onunkilere katılıyor ve ben de hızla içeri girip onun önüne oturuyorum.

Bana doğru geliyor ve kucağıma oturuyor. "Bana banyo yaptırdığın için teşekkür ederim," diyor usulca, kollarım onu sarıyor. Aynı anda ağzı benimkini buluyor ve aramıza uzanıp üzerime çöküyor. O üzerimdeyken ellerim belini kavırıyor, ağzım göğüs uçlarına iniyor, ikimiz de tek kelime etmiyoruz. Küvetten çıkıp yatağa gittiğimizde bile, kayarak içeri giriyor ve benimle ortada buluşuyor. Başı göğsümde ve kısa sürede onun ağırlığını üzerimde hissediyorum. Benim de ona katılmam uzun sürmüyor.

Alarm çaldığında, komodinin karşısında yüzüstü yatıyorum. Sırtıma sarılıyor ve benden uzaklaşıp yataktan çıkmadan önce birkaç saniye bana sarılınca gülümsüyorum. Banyoya gidiyor ve giyinmiş olarak geri geliyor. Yatağın benim tarafıma gelerek dudaklarımı öpmek için eğiliyor. "İyi günler," diyor ve ben daha kalkmaya fırsat bulamadan aceleyle evden çıkıyor.

Üzerimdeki örtüyü atıp yataktan kalkıyorum, dün gecedan kalma kot pantolonumu ve tişörtümü alıp Emmett'e bir mesaj gönderiyorum.

Ben: Geç geleceğim.

Tek kelimeyle cevap veriyor.

Emmett: Tamam.

Evden çıkıyorum ve artık yıpranmamış patıkaya doğru ilerliyorum. Toprak olan yerde biraz çim bile büyüyor. Siyah dökme demir çitlerin olduğu alana doğru yürüyorum ve doğruca ona gidiyorum. "Hey." Mezar taşına bakıyorum. "Sanırım nerede olduğumu merak ediyordun." Gözlerimden yaşlar süzülürken gülümsüyorum. "Belki de merak etmiyorsundur." Mermere kazınmış ismine bakıyorum. "Ona aşığım." Göğsümdeki gerginliğin nefes almama izin vermeyecek kadar güçlü olmasını bekliyorum ama öyle değil. "Ne zaman oldu bilmiyorum ama oldu." Suçluluk duygusunun gelmesini bekliyorum ama yine yok. "Onun da benim için aynı şeyleri hissedip hissetmediğini bilmiyorum ama bu gece söyleyeceğim." Karar verdim. "Beni sevip sevmemesi umurumda bile değil. Onu her şekilde alırım. O en çalışkan

Tanıdığım bir insan. Nazık biri. Düşünceli. Komik biri." Gülümsüyorum. "Sana bunları anlatmama gerek yok. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun." Gözyaşlarımı yüzümden siliyorum. "Seni her zaman seveceğimi bilmeni istiyorum." Derin bir nefes alıp veriyorum. "Her zaman kalbimin bir parçasına sahip olacaksın. Ama seni seviyor olmamın onu sevemeyeceğim anlamına gelmediğini öğrendim. Çünkü seviyorum. Tanrım, onu çok seviyorum." Kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum. "Onu seviyorum ve bunun için üzülmeyeceğim. Her gün ona sahip olduğum için şükrederek uyanacağım. Aynada kendime tekrar bakabildiğim için şükredeceğim. Sana karşı hissettiklerimi ona saklamak zorunda olmadığım için şükredeceğim. Biliyor ama artık her şeye sahip olma zamanı geldi. Muhtemelen hepsini almayacak, o böyle bir insan. Senin için bir parçamı bırakacak." Mezar taşına dokunuyorum. "Yakında görüşürüz." Dönüp evime gidiyorum, nihayet o konuşmayı yapma zamanının geldiğini ve bunu yapmakta özgür olduğumu biliyorum.

Otuz İkinci Bölüm

Sonbahar

Yanımdaki telefon çalıyor ve masanın üzerindeki kâğıtlardan başımı kaldırıp baktığımda Mildred'in beni FaceTim'lemekte olduğunu görüyorum. Parmağımı yeşil düğmenin üzerinde kaydırıyorum ve ortasında onun resminin bulunduğu dairenin dönerek bana bağlandığını söylemesini bekliyorum. Görüntüye giriyor ve elimde olmadan hem kocaman gülümsüyorum hem de onu her gün göremediğim için biraz üzüliyorum. "Vay, vay," diyor, saçlarını başının üstüne yığmış ve ofiste oturduğunu görüyorum. Öne doğru eğildiğinde eski ahşap sandalyenin gıcirtısı duyuluyor. "Bakın kim gelmiş." Yaklaşık üç aydır evdeyim ve bu süre içinde onu iki kez aradım, sanırım belki de üç kez. Onunla iletişim kurma konusunda çok kötüydüm ve daha iyisini yapmam gerektiğini biliyorum.

"Biliyorum." Telefonu önüme koydum. "Ben çok kötüyüm. Aramalıydım," diye itiraf ediyorum.

"Unut bunu." Elini yana doğru sallıyor. "Sen nasılsın?"

"Bir ipin ucundan tutuyorum," diye itiraf ediyorum ve ona olan biten her şeyi anlatmaya devam ediyorum. "Bu da bana sıfır para bırakıyor

Bankada sıfır paran olacak ve her şeyini eve yatıracaksın."

"Bankada asla sıfır paran olmayacak," diye beni temin ediyor, "bunu biliyorsun. Bunca zaman sonra bir milyon değerinde olduğunu bilmelisin." Ona gözlerimi deviriyorum.

"Bazen bankada bir milyonun olması işe yarıyor." İkimiz de gülüyoruz.

"Farklı görünüyorsun." Yüzüme bakıyor. "Kesinlikle kilo almış gibi görünüyorsun, Tanrı'ya şükür." Başımı sallıyorum.

"Her gün kahvaltıda çörek yiyorum." Ben de ona şaka yapıyorum.

"Sadece o değil." Bana bakıyor. "Gözlerin eskisi gibi perili görünmüyor." Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. "Sende daha önce hiç görmediğim bir hafiflik var."

"Belki de geçmişten gelen hayalet bedenimi terk etmiştir." Omuz silkiyorum. "Belki de ofisteki ışıklandırma yüzündendir." Yukarı bakıyorum ve üstümdeki ışıkları görüyorum.

"Bunların hiçbirisi değil. Peki bu büyük partiye davet ediliyor muyum?" Ona bakıyorum, gözlerim kocaman. "Eğer beni davet etmezsen, babanı arayıp onunla çıkma teklifini her zaman kabul edebilirim." Yanaklarımı şişiriyorum, yana doğru sahte kusuyorum. "Öyle değil." Gülüyor. "Ayrıca, kim ilk buluşmada verir ki? Ayrıntıları bana gönder, yerime bakacak birini bulmaya çalışayım."

"Mildred," diyorum adını, "sanırım daireden vazgeçmem gerekecek. Kira alabilecekken orada öylece durması çok aptalca." Başını iki yana sallıyor. "Ne zaman geri döneceğimi bilmiyorum."

"Geri dönmeyeceksin." Ona söylemediğim sözleri söylüyor çünkü onun benim güvenlik ağımlı olmadığını kabul etmekten çok korkuyordum. "Eşyalarını senin için kutulara koyduracağım ve aşağı indiğimde getireceğim."

"Mildred." Gerçekten geri dönmeyeceğimi bildiğim için hıçkırıklara boğuldum. "Ya burada işler yolunda gitmezse?"

Gülüyor. "Aptal kız. Zaten yürüyor." Kapısı çalındı. "Şimdi gitmem gerekiyor ama bana mesaj atmanı istiyorum, tamam mı?" diye ısrar ediyor ve gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülürken başımı sallıyorum. "Yabancılık çekme."

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, gözlerini hızla kırptırdığını gördüğümde ekrandan uzaklaşıyor. "Yakında görüşürüz."

"Emin olabilirsin." Gülümserken gözlerindeki yaşları görebiliyorum. "Yakında görüşürüz." Telefonu kapatmadan önce bana bir öpücük konduruyor. Telefonu yere bırakıyorum ve ona kadar sayarak gözlerimi kapatıyorum.

E-postamı açıyorum ve ona gecenin bilgilerini gönderiyorum. Hiçbir yerde fiyat olmadığından emin olduktan sonra Bryan'ın bana e-posta gönderdiğini ve kırk kasa sipariş aldığını söylediğini kontrol ediyorum ve yemin ederim ki buna ağlamak üzereyim. Ayrıca bu kez şartlarını yüzde yirmiyi indirmiş.

Masamdan kalkıyorum, saatin beşi biraz geçtiğini fark ediyorum, yani Brady büyük olasılıkla ön tarafta olacak. Dışarı çıkıyorum ve tıklım tıklım dolu olduğunu görüyorum. "Kahretsin," diye yemin ediyorum, barın arkasına yürüyorum. "Neden gelip beni almadın?" Barın üzerindeki siparişlere bakıp onları doldurmaya başlarken soruyorum. Tüm siparişleri bitirmek yirmi dakika sürüyor ve etrafıma baktığımda bu sefer yabancılardan çok yerlileri görüyorum.

Arka tarafta zil çalıyor ve tabakları servis ediyorum, ancak saat neredeyse on olduğunda duruyorum. Saat beşten beri aralıksız çalışıyoruz. Sadece bir yudum su içmeye vaktim oldu. "Gidebilirsin," diyorum Brady'ye. "Ben kapatırım. Dün gece senin."

"Ortağın nerede?" Brady soruyor, ben de ona bakıyorum. "İçeri gelmedi."

Charlie hakkında konuştuğunu biliyorum. Odanın ortasındaki fil gibi bir konu. İkimiz de son iki haftadır barın değişmezi olduğu gerçeğinden bahsetmiyoruz. Ya da beni yakaladığı g e r ç e ğ i n d e n .

Meraklı gözlerden uzakta olmamıza rağmen itiraf etmek istediğimden daha fazla kez onunla öpüştüm. Her şey için endişelendiğini biliyorum ama bu konuda bana kızmadığını da biliyorum. Yani, ne halt ettiğimizi düşünmek bile istemiyorum. "Sanırım değil." Onun için endişelendiğim gerçeğini görmezden geliyorum ama onun için endişelenmenin bana düşmediğini de biliyorum. Biz seks arkadaşınız ya da en azından ben kendime öyle olduğumuzu söylüyorum.

"İyi olacağına emin misin?" diye soruyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "İyiyim." Elini kaldırdı. "Erken geleceğim."

"Tamam," diye kabul ediyorum, benim de içeride olacağımı çok iyi bilerek. "İyi geceler," diyorum o arka tarafa doğru yürürken. Kalan masalara servis yapıyorum ve nihayet on bire yakın bir saatte dükkânı kapatıyorum. Ortalığı toplayıp arabama doğru yürüdüğümde saat gece yarısını biraz geçmişti. Charlie'yi düşündüğümde göğsümün sıkışmasına aldırmadan eve gidiyorum. Tüm bu süre boyunca kafamda senaryolar dönüp durdu. Evde uyuyor. Randevuda. Buradan başka bir yerde olması ve benim onun iyi olup olmadığını bilmek istemem.

Evimin önüne geldiğimde onu ikinci basamakta otururken görüyorum, kolları dizlerinin üzerinde, elleri önünde. Kafasını kaldırıyor ve yüzünde bitkin bir ifade görüyorum. "Hey," diyorum arabadan inip kapıyı çarparak. Yanına vardığımda ayağa kalkıyor ve her zaman yaptığı gibi beni öpmek için eğilmiyor, bu da kalbimin onu ilk gördüğüm andan daha da hızlanmasına neden oluyor.

"Hey," diyor usulca. "Konuşmamız gerek." Sesi gergin ve ben başımı sallayarak ön kapıya doğru yürüyüp kendimi içeri bırakıyorum. Bu konuşmayı dışarıda yapmalıydık, böylece kafamda görüntüler oluşmazdı. Eğer bu her neyse onu bitirecekse, bunu evimde yapmasına izin vermemeliydim.

Nefesimi kontrol etmeye çalışarak çantamı masanın üzerine koydum. Ellerimin titremesini kontrol etmeye çalışıyorum, kendimi kontrol etmeye çalışıyorum. Yüzümü ona dönüyorum, o da önümde duruyor. Elleri yüzüme gidiyor ve yüzümü tutuyor. Gözlerinin içine bakıyorum, keşke ışıkları açık bıraksaydım da son bir kez gözlerini görebilseydim diyorum. Başını eğiyor ve dudakları dudaklarıma değdiğinde içime çekiyorum. O beni öperken ellerim bileklerini kavramak için yukarı kalkıyor.

"Seni görmeye gelmediğim için özür dilerim," diye özür diliyor dudaklarımı bıraktığında, başparmakları yanaklarımı ovuyor.

"Önemli değil." Kalbim çarparken titremesin diye sesimi sabit tutmaya çalışıyorum.

"Seni görmeye gelirsem, bu konuşmayı yapmak için buraya gelene kadar bekleyemeyeceğimden korkuyordum." Geri adım atarken yumruyu yutuyorum, elleri yüzümden uzaklaşıyor. "Ve bunu özel olarak yapmak istedim."

"Tüm bunları gerçekten yapmak zorunda değilsin Charlie." Onu rahat bırakmaya çalışıyorum. "Bu-"

"Bu sabah beni bıraktığında işe gitmedim." Sesi yumuşaktı ve ben ona şaşkınlıkla baktım. "Önceden yapmam gereken bir şey vardı, ben de onu yapmaya gittim."

"Tamam." Ellerimden biri işaret parmağımı tutuyor ve gergin bir şekilde çeviriyor.

"Jennifer'ın mezarına gittim." Elimi karnımın üzerine koyarak sallanmasını engelliyorum. "Ona sana aşık olduğumu söylemeye gittim." Bu sözleri söylediği anda içimdeki havanın çekildiğini düşünüyorum. Düşmemek için bir elimi masaya koymak zorunda kalıyorum. "Ona her zaman kalbimin bir parçasına sahip olacağını ama artık onun sana ait olduğunu söyledim." Gözyaşlarım o kadar hızlı ve sert akıyor ki, onları silmeyi bile beceremiyorum ve birbiri ardına karnımdaki elimin üzerine düşüyorlar. "Ona her şeyeime sahip olma zamanının geldiğini söyledim."

"Charlie." Başımı sallıyorum. "Bunu yapmak zorunda değilsin. Onu ne kadar sevdiğini biliyorum."

Bir yandan burnunu çekerken bir yandan da kıkırdıyor. "Ben de ona aynen öyle söyledim. Jennifer'ın benim için bir şey ifade ettiği gerçeğini saklamak zorunda kalmadığım için minnettarım."

"Senden bunu yapmanı asla istemezdim" -başımı sallıyorum- "Biliyorum."

"Biliyorum, bu da seni sevmemin bir başka nedeni." Yutkunurken adem elmasının yükselip alçalmasını izliyorum. "Bir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece nasıl hissettiğimi bilmeni istedim. Nerede olduğumu bilmeni istedim."

"Benimle ilişkini bitirdiğini sanıyordum," diye itiraf ediyorum ve nefes alma sırası ona geliyor. "Ben de kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyordum. Ama değildi, değildim." Sesim çatlıyor ve elimi ağzıma götürüyorum. "Bu daha önce hissettiğim her şeyden daha fazla." Göğsüm yükselip alçalıyor. "Hissettiğim kalp acısından sonra bu doluluğu hissedeceğimi bir milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. Milyonlarca parçaya bölünmüş kalbimin yeniden dolu olduğunu hissedeceğimi." Gözlerimi kapatıyorum. "Seni sevmenin ve seni istemenin suçluluğu her gün üzerime çöküyordu." Önümde dururken bana bir saniye daha fırsat vermiyor. "Bunu hak edip etmediğimden emin değilim."

Başparmakları yüzümden akan yaşları yakalıyor. "Hak ediyorsun," diyor usulca, "biz hak ediyoruz." Burnunu benimkiyle ovuşturuyor. "Mutluluğu hak ediyoruz, bebeğim."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Ellerim kalçalarına gidiyor, tişörtünü ellerimle kavırıyorum.

"Sanmıyorum" -başını yana eğiyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor
-"Biliyorum bebeğim."

Bölüm Otuz Üç Charlie

"Su buz gibi," diye yakınıyorum, duştan çıkıp onu orada bırakırken. "Sanki sırtıma buz parçaları çarpıyor."

"Prenses gibi davranmayı bırak." Başını arkaya yaslayıp suyun saçlarındaki şampuanı durulamasına izin verirken gülüyor. "Daha önce bir dereye yüzmüştün. Sıcak değil."

"Daha önce aşırı ısındığımda bir dereye yüzmüştüm ve iyi hissettirmişti." Havluyu aldım.

"Peki, beni bu duvara vururken aşırı ısınmadın mı?" Dušta duvara vuruyor.

"Aynı şey değil." Ona ters ters bakıyorum, o da gülüyor ve bu kelimenin tam anlamıyla içimi ısıtıyor.

"O zaman belki de doğru yapmıyorsun," diye dalga geçiyor benimle ve başımı çevirip banyodan çıkıyorum.

"İyi yapıyorum," diye mırıldanıyorum, boxer'larımı alıp kot pantolonumu kapmadan önce üzerime geçirirken. "Kahve ister misin?" Banyoya doğru bağıríyorum ve o da kafasını dışarı uzatıyor.

"Kahve içmek için mi kalıyorsun?" diye soruyor ve ellerimi kalçalarıma koyuyorum.

"Dün gece konuşmadık mı?" diye soruyorum. Tek yapabildiğı bana bakmak, ama sevimli bir şekilde, dudağının kenarını ısırarak gülümsemesini gizlemeye çalışıyor ve ben de elimde olmadan ona doğru yürüyorum. "Dün gece ne dedim ben?" Bana bakıyor, saçları ıslak ve kirpikleri de öyle. Yüzünü tutuyorum. "Dün gece sana ne söyledim?" Başımı yana çevirip dudaklarını öperken sesim alçak çıkıyor. Kısa, ıslak bir öpücük. "Ee?"

"Bana aşık olduğunu söylemiştin." Sesi fısıltıdan daha yüksek.

"Yani bu, kahve içmeye kalacağım anlamına geliyor," diyorum.

"Oh, tamam." Gülümsememeye çalışıyor ama başaramıyor. "O zaman bir kahve içeceğim."

"Hemen hallediyorum bebeğim." Ellerim donmuş yüzünden çekiliyor. "Lütfen şu lanet duştan çık."

"Hâlâ saçımı kremlemem gerekiyor," diyor. "Sorun değil. Alışırsın." "Bu işlerin böyle yürüdüğünü de sanmıyorum." Başımı sallıyorum.

Duşa geri girerken beni itiyor, ben de yatak odasına, oradan da mutfığa yürüyorum. Kahve yapmak için bir şeyler alıyordum ki pencereden evin önünden gelen bir hareket gördüm. Ensemdeki tüyler diken diken olurken fincanları yere bırakıyorum. "Ne oluyor lan?" Başımı yana çeviriyorum ve onu görüyorum: lanet olası muhabiri. Kaldırımındaki posta kutusuna uzanırken kimsenin kendisine bakmadığından emin olmak için etrafına bakmıyor. Botlarımı giymek için acele ediyorum, kapıya yöneliyorum ve hışımla dışarı çıkmadan önce kapıyı açıyorum. Elinde bir yığın mektup var. Önüne geçmem üç adımımı alıyor, gömleğinin önünü tuttuğumda onu yeterince şaşırtıyorum. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Yüzü soluyor, mektuplar elinden düşüyor. "Oof," diye homurdanıyor, elleri bileğime gidiyor.

"Sana lanet olası bir soru sordum," diye tıslıyorum ona. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Bırak beni." Beni üzerinden atmaya çalışıyor ama ben can havliyle ona tutunuyorum. Öfke tüm bedenimi dolduruyor. "Bırak lan beni." Ellerimi üzerinden çekmeye çalışmak için bir o yana bir bu yana hareket ediyor. "Seni saldırdan dava edeceğim."

"Özel mülkteyseniz ve ben burada yaşayan kişiyi savunuyorsam size saldırmıyorum," diyorum dişlerimi sıkarak. "Şimdi, ben

tekrar sormayacağım. Bir sonraki arayacağım kişi şerif olacak, sanırım o da birinin postasına neden dokunduğunuzu bilmek isteyecektir. Sanırım bu federal bir suç." Yüzünde kelimenin tam anlamıyla başka bir renk yok. "Şimdi, ne olacak? Sen mi sorularıma cevap verirsin yoksa ben şerifi ararım, sen de onun sorularını mı cevaplarsın?" Soruyorum, ama o kadar ileri gitmişim ki, soru ağzımdan çıktığı anda bana cevap vermesini bekliyorum. "Tik tak," diyorum, elimi kendime doğru götürüp sonra tekrar geri getirerek onu sarsıyorum.

"Tamam, tamam," diye kabul ediyor ve yumruğumu gevşetip onu kendimden uzaklaştırıyorum.

"Konuş." Yüzüne yumruk atmamak için kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. "Burada ne yapıyorsun?"

"Cartwright'lar tarafından işe alındım," diyor ve vücudumdaki her şey geriliyor. "Kadının" - evi işaret ediyor - "kazadan bir şekilde sorumlu olduğunu kanıtlayacak bir şey arıyorlar. Belki de içki içmesinin sebebi siz ikinizsiniz, çünkü artık siz ikinizsiniz, biliyorsun."

"Şu anda benimle dalga geçiyorsun."

"Dalga geçmiyorum." Göğsünde toplanmış ve kırıışmış gömleğini düzeltiyor. "Oğullarına Bayan Thatcher tarafından kötülük yapıldığını düşünüyorlar, bu yüzden onu yalancı ve fırsatçı biri gibi gösterecek her şeyi istiyorlar." Ona kadar sayıyorum ya da en azından ona kadar saymam gerektiğini biliyorum ama saymıyorum.

"Onun mülkünden defol git ve eğer seni ona doğru koklarken bile görürsem, benimle hesaplaşmak zorunda kalacaksın. Ve dostum, akıllıca bir söz." Bir adım öne çıktım. "Ben olsam bana bulaşmazdım."

Ellerini kaldırdı. "Evet, evet," diye geri çekildi, "bu kasaba zaten boka batmış durumda." Dönüyor ve kamyonetine biniyor. Telefonumu çıkarıp plakasının fotoğrafını çekiyorum ve doğruca büyükbabama gönderiyorum.

İki saniye sonra telefon çalıyor. "Bir sorunumuz var," diyorum, eğilip postayı alırken bir yandan da ona bilgi veriyorum.

Sabahın köründe Autumn'un evinde olduğum için benimle dalga bile geçmiyor. "Bu az önce yapılacaklar listemin en tepesine çıktı," diyor ve telefonu kapatıyor.

Dönüp eve girmeden önce gökyüzüne bakıyorum, aynı anda o da yatak odasından çıkıyor, üzerinde dün gece giydiğim tişört, başında beyaz bir havlu. "Neredeydin?" diye soruyor, kot pantolonum ve botlarımla karşımda duran bana bakarak.

"Mektuplarını almaya gittim," diye yalan söylüyorum.

Gözbebekleri büyüyor. "Postalarımı almaya yarı çıplak mı gittin?"

"Çıplak değilim." Mektubu mutfak masasının üzerine koydum. "Pantolon giyiyorum. Eğer boxer'larımla dışarı çıksaydım, yarı çıplak olurdum."

"Charlie," diye tıslıyor, "insanlar seni görebilir!" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"Utaniyor musun?" Bana ters ters bakarken ona takılıyorum ve onu belinden yakalıyorum. "Seni tişörtümün içinde görmek hoşuma gidiyor." Boynunu öpüyorum.

"Kahvem hazır mı?" diye soruyor ama kollarını boynuma doluyor, ondan uzaklaşmama izin vermiyor. "Söyle," diye ısrar ediyor, bana bakarak. Bütün gece boyunca uyandığında ona karşı ne hissettiğimi söylemem için bana fısıldadı.

"Ben," diyorum dudaklarını öperek, "seni seviyorum" -bir öpücük daha-"seni". Bu sefer dilimi ağzına sokuyorum. Tam onu kucığıma almak üzereyken telefonum çalıyor ve arayanın büyükbabam olduğunu anlıyorum. "Ona bakmam lazım," diyorum, kolları boynumu bırakıyor.

"O zaman kahve yapayım mı?" Ben telefonu kulağıma götürürken o dönüp mutfığa doğru yürüyor.

"İyi bir zaman değil," diyorum, konuşamayacağımı bildiğimden.

"Güzel, böylece dinleyebilirsin," diyor büyükbabam ve onun bize kahve yapmasını izliyorum. "Bence bu hafta sonu bizi ziyarete gelmeniz iyi bir fikir. Bu adamın kasabadan gittiğinden emin olun, gitmezse geri tepebilir. İkinizin de planladığım şeye dahil olmanızı istemiyorum, çünkü artık birbirinizle ilişkiniz var." Bu yorumda kayıyor ve eğer bu gergin bir an olmasaydı gülerdim.

"Anladım," diye onaylıyorum, muhtemelen anlamadığımı bilerek. Etkinliğe bu kadar yakınken ve barın hafta sonları ne kadar yoğun olduğunu biliyorken şehirden ayrılmasına imkân yok.

"Yarın görüşürüz," diye cevap veriyor ve telefonu kapatıyor.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor ve ikinci kez ona yalan söylüyorum ve suçluluk duygusu midemi kemiriyor.

"Evet, ahıra gitmem gerekiyor," diyorum ve o da başını sallayıp yanıma geliyor ve bir seyahat kupası alıyor.

"Bana on dakika verirsen giyinip seni oraya götürebilirim," diye teklif ediyor. Yanımdan geçerken başımı sallıyorum ama gömleğimi başından çekip onu önümde çıplak bırakmadan önce ısırık izinin olduğu göğsümü öpmek için duruyor.

"Bu bizi on dakika içinde buradan çıkarmayacak." Kıkırdayarak benden uzaklaşırken kışını tokatlıyorum. İkimize de birer kahve hazırlıyorum ve on beş dakika sonra beni eve bıraktığında, sanki onu son kez öpecekmişim gibi onunla öpüşüyorum. "Sonra görüşürüz." Kamyonetten inip ön kapıya doğru yürüyorum. İçeri girip kamyonetimin anahtarlarını aldıktan sonra geri dönüp dışarı çıkıyorum.

Evde olduğunu umarak, kasabadan daha uzakta olan evine yanaşıyorum. Birkaç yıl önce satın aldığı tamirci evi, yanı başında yıkılmakta olana kıyasla yepyeni görünüyor. Merdivenlerden yukarı çıkıp fırtına kapısını açıyorum ve kapıyı çalıyorum.

Kapıyı açmadan önce onun kapının diğer tarafında olduğunu duyuyorum, üzerinde kısa bir süre önce benim giydiğim kıyafetler var. "Charlie," diye adımı söylüyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var," diyorum ve kapıdan uzaklaşıyor ve içeri girdiğimde yeni olan tek şeyin ön taraf olmadığını görüyorum. İçerisi de yeniden yapılmış gibi görünüyor. Son sekiz yılda bütün bunları tek başına yaptığını da biliyorum.

"Ne tür bir iyilik?" diye soruyor.

Ona bu sabah olan her şeyi anlatıyorum, yüzü önce korkuyla sonra da öfkeyle doluyor. "Ne oluyor lan?" diye tıslıyor. "Onu rahat bırakamazlar mı sanki?"

"Şehir dışına çıkmam ve kız kardeşinin de benimle gelmesi gerekiyor."

"O gelmeyecek." Tam da benim düşündüğümü düşünerek başını sallıyor.

"Bu gece geleceğim, seninle barda oturacağım ve ondan benimle gelmesini isteyeceğim," diyorum. "Bu işte arkamı kollamana ihtiyacım olacak. Barda sana yardım etmesi için birkaç kişi tutacağım. Eğer senin için sorun olmadığını düşünürse, o da gelebilir."

"Sırtını ben alırım." Başını sallıyor. "Bundan emin misin?" Sorunun onu hafta sonu için götürme planıyla ilgili olmadığını biliyorum. Bana kız kardeşi konusunda emin olup olmadığını soruyor.

"Benim için o," diye onaylıyorum ve ağzı açık kalıyor. "Dün ona onu sevdiğimi söyledim. Bunu söylediğim tek bir kişi daha var. Bir başkası olmayacak. Bu gece barda olacağım ve sen de arkamı kollayacaksın."

"Evet," diye onaylıyor ve ben de başımı sallayarak evden çıkıp ahıra doğru yürüyorum. İçeri girip masasında oturan Emmett'i arıyorum.

"Neden seni her bulduğumda bu masanın üzerinde oturuyorsun?" Ona şaka yapıyorum.

"Neden her seferinde burada olman gerekirken olmuyorsun?" O da bana şakayla karşılık veriyor.

"Bir iyiliğe ihtiyacım var." Etrafta beni duyan biri var mı diye

bakıyorum. "Kartın tamamen kullanılmış." Sırıttıyor. "Önü ve arkası."

"Bir hafta boyunca barda hizmet verebilecek birini tanıyor musun?"

"Sana İK gibi mi görünüyorum?" Gülüyor.

"Bu bir evet mi?" Ellerimi kalçalarımın koydum.

"Ekstra para arayan birkaç adam tanıyorum," diyor, yeni işe aldığımız genç çocuğu göstererek. "Eminim bir masaya içki götürebilir."

"Güzel, onu bu gece bara getir," diyorum ve eve doğru dönüyorum.

"Bugün çalışıyor musun?" diye soruyor ve ona kafamın üzerinden bir kuş işareti yapıyorum.

O gece üçümüz neredeyse dolu olan bara giriyoruz. "Ne yapabileceğini görme zamanı," diyorum Bishop'a. Bara doğru yürürken omzuna bir tokat atıyorum. Autumn elindeki shaker'ı omzuna atarken bana bakıyor. "Çok yoğunsun."

"Evet." Gülümsüyor. "Öğleden sonra iki tur grubu geldi ve henüz gitmediler." Brady'nin barın arkasına geçtiğini görmek için yan tarafa bakıyorum ve birlikte çene kaldırıyoruz.

"Ben yardım ederim, adamım Bishop da öyle," diye gönüllü oluyorum ve Brady sadece kız kardeşine bakıyor. "Tecrübesi var," diye yalan söylüyorum onlara. Çocuk yirmi bir yaşına yeni girdi ve henüz bir bara bile girmede.

"Güzel," diyor Brady. "Benimle gel," diyor Bishop'a. Ben barda dolaşırken o da onu takip ediyor.

Dördümüz iki saat boyunca hiç durmadan çalışıyoruz, Emmett ise kışını taburesine dayamış, etrafı inceliyor. Bishop geri dönüyor ve kazandığı ekstra bahşışler için heyecanlanıyor, hafta sonu için ona bardaki maaşının iki katını ödediğim gerçeğinden bahsetmiyor.

Emmett onunla gidiyor ve Brady barın arkasına geliyor. "Şu turları yapmayı bırakmalısın." Kız kardeşine ters ters bakıyor, o da omuz silkiyor. "Ben o turları yaptığımda gidiyorlar. Sen yapıyorsun ve hepsi senin en iyi arkadaşın olabileceklerini düşünüyorlar."

"Bu benim suçum değil." Gülüyor ve sonra bana bakıyor. "Neyin var senin?"

"Bu hafta sonu eve gitmem gerekiyor," diye açıklıyorum ve yüzü birden değişiyor. "Birkaç şeyi kontrol etmem gerekiyor." Bugün üçüncü yalan.

"Oh." Tek söylediği bu, bezi kapıp barı siliyor.

"Benimle gelir misin?" diye soruyorum ve benimle kısa bir bakış atan Brady'ye bakıyorum.

"Gidemem," diye yanıtlıyor.

"Evet, gidebilirsin ve o da seninle geliyor," diyor Brady. "Senin burada olmaman bir tatil olacak."

Kadın ona ters ters bakar. "Sana kim yardım edecek?"

"Bishop, çocuk iyi ve ek iş arıyor," diye araya giriyor Brady. "Bu şirkette çalıştığı için hafta içi pek iş yapamıyor." Beni işaret ediyor. "Ama hafta sonu izinli olduğu için Cuma ve Cumartesi çalışabileceğini söyledi."

Ona doğru yürüyorum ve elimi beline koyup onu kendime çekiyorum. Bana bakarken, "Benimle eve gel," diye ısrar ediyorum. "Sensiz olmak istemiyorum."

Önce bana, sonra da ellerini birleştiren Brady'ye bakıyor. "Lütfen git." Gözlerini bile kapatıyor ve eğer bu adama Oscar verebilecek olsaydım, verirdim.

Brady'ye "Sen bir pisliksin," diyor, sonra bana dönüyor. "Pazar gecesine kadar dönmem gerekiyor. Pazartesi sabahı satıcılarla bir toplantım var."

Başımı salladım. "Bunu yapabiliriz." Onu götürmek için her şeyi kabul ederim, hatta kaçırmaya bile razıyım ama bu çok daha iyi. "Hadi seni eve götürelim ve eşyalarını toplayalım."

Otuz Dördüncü
Bölüm Sonbahar

"Bundan emin değilim," diye mırıldanıyorum onun yanından, ayaklarımı ön konsolun üzerinde bir o yana bir bu yana hareket ettirerek camdan dışarı, yaklaşan ağaçlara bakıyorum. Yolculuğun son üç saatinde bu haldeydim ve bir saatimiz kaldı. "Garip olmayacak mı?" Sanırım yüzüncü kez tekrar soruyorum.

Elini uzatıp bacağıma koyuyor, elinin sıcaklığı içimi ısıtıyor. "Sadece biz tuhaflaştırırsak tuhaf olur."

Başımı çevirip ona bakıyorum, tuhaf olduğunu söylemesine şaşıyorum. "Ama tuhaf." Saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum. Beyaz bir tişört giymiş oturuyor, pazuları ağzımı sulandırıyor. Bu sabah benim evimden çıkmadan önce aldığı duş yüzünden saçları geriye taranmıştı. İşten sonra, o çantasını hazırlarken ben de onun evine gittim, sonra da benim evime gittik, ben de çantamı hazırladım. Bu sabah uyandığımızda yola çıktık, yol boyunca kahve ve çörek için durduk.

"Garip değil," diye düzeltti kendini, "ve eğer garip hissedersen, her zaman gidebiliriz."

Nefesim kesiliyor, elimi onun elinin üzerine koyuyorum ve parmaklarımızı bacağımda birleştiriyorum. "Hem tuhaf olan ben olacağım, hem de senin gitmeni sağlayacağım, yani şimdi bir kaltak oldum."

"Bebeğim," diye yatıştırıyor, ellerimizi dudaklarına götürüyor ve parmaklarımı öpüyor. "Her şey yoluna girecek. Garip olmayacak. Her şey yoluna girecek ve harika olacak." Yola bakıyor ve sonra sesi alçalıyor. "Bebeğim," diye sesleniyor bana ve ben de ona bakıyorum, "Sana bir şey söylemem gerek."

"Biliyordum," diyorum ve onu güldürüyorum. "Garip, değil mi?"

"Hayır." Başını sallıyor. "O değil." Parmaklarını benimkilerle sıkıyor. "Sana yalan söyledim." Dik otururken ayaklarım ön panelden düşüyor. "Aslında yalan söylemedim. Yanlış kelime kullandım." Kalbim o kadar hızlı atıyor ki bir şey söyleyemiyorum bile. "İş için eve gitmek zorunda değilim." Bekliyorum, daha fazlası olduğunu biliyorum. "Dün sabah o muhabiri senin evinde gizlice dolaşırken yakaladım." Ağzım bir solukta açılıyor. "Onunla yüzleşmek için dışarı çıktım. O bir muhabir değil."

"Neymiş o?" Bu bilgi karşısında başım dönerek soruyorum.

"Sanırım özel dedektif ama Cartwright'lar tarafından tutulmuş." Bunu söylediği anda midem bulanacakmış gibi hissediyorum. Elimini onunkinden çekip iki elimi de karnımın üzerine koyuyorum. "Senin kazaya karıştığına dair bilgi bulmaya çalışıyordu." Bu kısımda homurdanmaktan kendimi alamıyorum.

"Nasıl?" Başımı sallıyorum. "Nasıl bir ilgim olabilir ki? Ben arkada oturuyordum ve o da direksiyona resmen yapışmıştı. Bunu çevirebileceğimi nasıl düşündüler?" Ona bakıyorum ve sanki başka bir şey saklıyormuş gibi görünüyor. "Başka ne saklıyor?"

"O zamanlar birlikte olduğumuzu ima etmiş olabilir, Waylon bu yüzden içiyordu."

"Aman Tanrım," diye homurdanıyorum, taksinin tavanına bakıyorum, "bunlar deli mi?" Midem bulanıyor ve sinirleniyorum. "Deli olup olmadıklarını sorduğumu unutun, daha önce takıldığımızı düşünecek kadar yüzde yüz elli deliler. O kadar sanrı içindeler ki, tek bir şeyi göremiyorlar."

Suçlanması gereken Waylon'dı ve tabii ki onun şımarık davranışlarını mümkün kıldıkları için onlardı." Başımı salladım. "Bütün bunları nasıl öğrendin?"

"Onu dövmekle ve postalarınızı çaldığı için tutuklatmakla tehdit etmiş olabilirim." Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Büyükbabamı aradım ve bu hafta sonu evde olmamamız gerektiğini söyledi."

"Kardeşim ve babam." Ağzım aniden kurudu.

"Onlar iyi. Brady biliyor-" demeye başladı ve ben çığlık atınca durdu.

"Brady biliyor mu?" Gözlerim ona dik dik bakıyor. "Vay be."

"Seni şehirden çıkarmam gerekiyordu." Kendini savunmaya çalışıyor.

"Yani, ne bileyim, bana doğruyu söylemek yerine. Bana yalan söyledin." Güldüm ve pfft yaptım. "Harika."

"Öyle bir şey değil." Elime uzandı.

"Aynen öyle." Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip kucağına götürmesine izin veriyorum. "Yüzde bin öyle. Bana yalan söyledin."

"Senin güvende olmanı istedim," diye karşı çıkıyor, sesi gergin, "ve bunu yine yapardım."

"Ne yapıyoruz biz? Yani birbirimizi seviyoruz ama bu tam olarak ne anlama geliyor? Birbirimizle ne yapıyoruz?" diye sordum. Yolun kenarına çekip kamyonu park ettikten sonra dönüp bana bakmadan önce kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Çünkü eğer birlikteysek ve birbirimizle her şeyi yapıyorsak, birbirimize yalan söylüyor olamayız."

Tek bir hareketle uzanıp emniyet kemerimi çözüyor ve diğer eliyle aşağıya uzanıp koltuğu yerine koyduktan sonra beni koltuğumdan kaldırıp kucağına çekiyor. "Beni sevdiğini ilk kez o zaman söyledin." Sesi bir fısıltı gibi, kalbimi hoplatıyor.

"Bilmiyor muydun?" Parmaklarım gömleğinin yakasıyla oynarken soruyorum.
"Senin-"

"Autumn, sana ve sadece sana aşığım. Ve yalan söyledim ama teknik olarak yalan değildi." Ona kaşlarını kaldırıyorum. "Mesele şu ki, sana şimdi söylüyorum."

"Mesele şu ki, bunu bana olay olduğunda söylemeliydin." Kucağına oturmak için manevra yapıyorum. "Yalan söylemeye dayanamıyorum."

"Biliyorum bebeğim, özür dilerim."

"Bu son kez," diye uyarıyorum. "Başka bir zaman olmayacak. Yalan söylemeyi kaldıramam."

"Not ettim," diyor ve ben sinirleniyorum.

"Beni 'not etme', Charlie Barnes." Üzerinden kalkmak için hamle yapıyorum ve kalçalarını kavrayarak beni tekrar üzerine çekiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Daha yeni kavga ettik," diye mırıldanıyor, elleri gömleğimi almak için yukarı kalkıyor, ben de ellerini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Seninle yolun kenarında, güpegündüz seks yapacağımı sanmıyorsun," diye soluk soluğa söylendim. Kucağından iniyorum. "Gece olsaydı belki, ama kesinlikle şimdi değil."

"Öyleyse ilk hareket tarzı," diye planlıyor, emniyet kemerini tekrar takıp yerine otururken, "makyajlı seks."

Kendi emniyet kemerimi bağlarken başımı sallıyorum ve o da yola çıkıyor. "Peki bundan ne öğrendik?" Baktım ve sordum.

"Bir saat içinde makyaj seksi yapacağımı." Bana doğru sırtıyor ve gülümsemesi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. "Ve senden asla bir şey saklamayacağım."

"Yani bu sırayla değil ama..." Gülümsüyorum, dışarıya bakıyorum ve fark ediyorum ki bu üç ay önce olsaydı, muhtemelen beni kıradı. Dizlerimin bağı zlrd ama bugün değil. Bunu bir tuz tanesi ile alıyorum. Beni bir kez kırdılar; tekrar kırmalarını reddediyorum. "Evet."

Kırk beş dakika sonra evine varıyoruz ve varır varmaz inliyor. "Annemle babamın burada ne işi var?" diye sızlanıyor. "Makyaj seksi zamanı." Ayaklarımı parmak arası terliklerimin içinde kaydırırken eli kapının koluna gidiyor.

"Charlie, sakın onlara bir şey söyleme," diye sıkılmış dişlerimin arasından uyarırken, n kapının açıldığını ve Willow'un ardından Quinn'in çıktığını görüyorum.

"Siz burada ne yapıyorsunuz?" Charlie kamyonetten iner inmez soruyor ve ben de onu kamyonetin önünde karşılıyorum. Ailesini en son iki hafta önce Charlie'yi birkaç günlüğüne ziyaret ettikten sonra görmüştüm. Her gün akşam barda yemek yiyorlardı ve kaç kez eve gitmesini söylesem de geceyi benimle geçiriyordu.

Willow önce oğluna, sonra da bana bakarak, "Biraz yiyecek getirdik," diye açıklıyor. Charlie yanıma geliyor ve elini benimkinin içine kaydırıyor. Gözleri kocaman oldu. "Aman Tanrım." Göz teması kurmamaya alışan Quinn'e bakıyor. "Biliyor muydun?"

"Hayır," diye yalan söylüyor. "Bundan şüphelenmiş olabilirim ama bu benim için de bir şok oldu." Nefes nefese kalır. "Siz ikiniz birlikte misiniz?" Gözlerini deviriyor. "Belki de özel karışımı bıraksaydık, yüzünün önünde ne olduğunu görebilirdik." Charlie ona ters ters bakarken başımı çevirip omzuna doğru gülüyorum.

"Biz gidiyoruz." Başını sallar. "Ve sen"- Charlie'yi işaret ediyor -"Daha sonra konuşacağız." Sonra bana baktı ve gülümsemesi geri geldi. "Seni görmek güzel Autumn, burada olduğun için mutluyum." Sonra gözlerini tekrar Charlie'ye kaydırđ. "Sen, o kadar da değil." Kamyona doğru yürüyüp şoför mahalline bindi ve hepimiz kapıları kilitleme sesini duyduk.

"Willow," diyor Quinn, kamyonete doğru yürürken ve gülmemeye çalışırken. Kapıyı açmak için çeker ve kadın kamyoneti çalıştırırken kol geri düşer. Pencereye vurur. "Bu hiç komik değil," diyor ve Willow koltuğunu ayarlarken kamyonetteki müziğin sesini yükseltiyor.

"Onu burada mı bırakacak?" Yavaşça geri çekilirken şok olmuş bir şekilde, "Onu burada mı bırakacak?" diyorum.

"Hayır," diyor Charlie, "onu burada bırakmak isteseydi bu kadar yavaş geri çekilmezdi." Elimi bırakıyor, kamyonete doğru yürüyor ve cama vuruyor. "Anne, öğle yemeğine kalabilir misin?"

Quinn yanıma gelip dururken o da kamyonu durduruyor. "Umarım onun tıpkı annesi gibi olduğunu biliyordur." Charlie annesini öğle yemeğine kalmaya ikna ederken elimi ağzımın önüne koyuyorum.

Quinn, "Ben çantaları getireyim," diyerek kamyonetin arkasına doğru yürüyor ve Willow yanına gelince duruyor. "Neredeyse ayağımı eziyordun," diye suçluyor ve Willow onu görmezden geliyor ama yanından da ayrılmıyor. "Oğlumuz eve geldi. Bana bir öpücük ver ve öğle yemeği yiyelim." Kadın ona bakıyor, yüzünde sevgi dolu bir ifade var.

Onlara o kadar dalmışım ki Charlie'nin kolunu bana doladığını hissetmiyorum, ona bakıyorum. "Gördün mü, hiç garip değil." Başını eğiyor ve kulağıma fısıldamadan önce dudaklarımı usulca öpüyor, "Makyaj seksini unutacağımı sanma." Döndüğünde ona gülüyorum ve evine doğru gidiyoruz.

"Bununla işin bitti mi?" Sandalyemden kalkıyorum ve tabağını almak için masanın Charlie'nin tarafına doğru yürüyorum. Bacağımın arkasını okşarken elini uzatıyor. O bana bakarken ben de ona bakıyorum. Yüzündeki gülümseme gözlerini aydınlatıyor.

"Evet, bebeğim," diye cevap veriyor usulca ve ailesinin önünde bana bebeğim demesini umursamamam gerektiğini biliyorum ama biraz umursuyorum. Ama o kadar da değil çünkü eğilip dudaklarını öpüyorum, çünkü istiyorum. Çünkü bu doğru geliyor. Ama daha da önemlisi, yapabildiğim için.

Onun tabağını alıyorum ve Willow'un bizi izlediğini görüyorum, o kalkıp Quinn'in tabağını alırken eli kendi tabağına gidiyor. İkisi içeri girdiklerinde barışmışlardı. "Temizlik yapmana gerek yok," diyorum. "Charlie yardım edebilir."

Willow, "Çantaları alması gerekiyor," diyor ve ben de çantaların kapıda olduğunu görmek için bakıyorum ama elimde tabaklarla mutfığa geri dönüyorum. "Ben gidip gerisini getireyim," diyor ama kıpırdamıyor. "Sen ve Charlie," diye başlıyor ve ben tabağı yere bırakıyorum, gergin olmamaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Bunun bir şok olduğunu biliyorum," diye başlıyorum, sesim titreyerek, "ve inanın bana, bunun olmasını beklemiyorduk." Göğsümdeki gerginlik daha da artıyor. "Bu sadece eğlence için değil. Saçmaladığımın farkındayım ama elimde değil. Gergin olduğumda saçmalıyorum." Ellerimi kaldırıp lavaboya bırakıyorum.

"Gergin olman için hiçbir neden yok." Gözyaşlarını silerken bana gülümsüyor. "Sana şu anda kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını borçluyuz."

"Ne?" Ellerimden birini tutarken kafam karışmış bir şekilde ona soruyorum.

"Az önce oğlumla öğle yemeği yedim, orada oturuyordu ve gülümsedi - sahte bir gülümseme değil, gözlerine kadar uzanan gerçek bir gülümseme." S'li kelimeyi söylemesine gülmemeye çalışıyorum, özellikle de fısıldadığı için. "Orada oturdum ve daha önce hiç duymadığım şekilde güldü. Son sekiz yıldır dua ettiğim gibi. Orada oturuyordu ve mutlu olduğu belliydi. Numara yapmıyordu. Söylemiş olmak için söylemiyordu. Gerçekten mutluydu ve geliyor ve sen de bunun bir parçasısın." Bir şey söylemeye başlıyorum ama elini kaldırıyor. "Bana oğlumu geri getirdin. Onu bir daha görebileceğimi sanmıyordum." Gözyaşlarını siliyor. "Oğlumu eve getirdin." Bana gülümsüyor. "Şimdi, yeterince uzun süre saçındaydık." Dönüyor. "Yani kocamın," diye bağıyor adamlara doğru, "beni eve götürmesine izin vereceğim ve bana yalan söylediği gerçeğini telafi edeceğim."

"Ben kimseye yalan söylemedim. Bana mı sordunuz?" Quinn diğer odadaki masadan kendini savunuyor. "Hayır, sormadın."

Bana göz kırpmıyor. "Yani şimdi sana bir şeyler sormak zorundayım ve sen bana söylemiyor musun?" Ellerini kalçalarına koyuyor ve odaya doğru yürüyor. "Benden başka ne saklıyorsun?"

İnliyor ve ben onun eğildiğini görmeden önce sandalyenin yerde gıcırdadığını duyuyorum. Sonra bir bakıyorum, kadın omzunun üzerinden geçmiş. "Ne yapıyorsun?"

"Benimle dövüşmek için yalvarıyorsun." Kıçını tokatlıyor. "Benimle kavga etmen için sana bir şey vereceğim." Kapıdan çıktı ve arkasından kapıyı çarptı. Diğer sandalyenin yere sürtünme sesini duyduğumda yemek odasına bakıyorum.

Charlie eğilip beni omzunun üzerinden kaldırırken yanıma geliyor ve ben gülüyorum. Kıçımı tokatlıyor. "Bana makyaj seksi borçlusun." Evin bir tarafına doğru yürüyor. "Artı faiz."

Bölüm Otuz Beş Charlie

Kapının çalındığını duyduğumda takım elbisemin ceketini giyiyordum. Dışarı çıktım ve kapıya doğru yöneldim; cam pencereden figürler görebiliyordum. Neredeyse varmıştım ki kapı bir kez daha çalındı. "Geliyorum," diyerek kapıyı açtım ve şok içinde kız kardeşim Grace'e baktım. "Burada ne halt ediyorsun?" Kocasını Caine onun arkasında duruyor, benimkine çok benzeyen bir takım elbise giymiş. Annemle babam arkalarından geliyor ve birkaç teyzem de onları takip ediyor. Herkes şık giyinmiş. Onları en son, etrafta gizlenen adamdan kaçmak için eve gittiğimizde görmüştüm. Büyükbabamın onun kim olduğunu bulması ve ona yanlış insanlarla uğraştığına dair bir mesaj iletmesi iki gün sürdü. Büyükbabam ülkedeki en büyük güvenlik şirketini işlettiği için bu hiç de şaşırtıcı değil. Cartwright'larla bağlarını koparması bir saatten az sürdü ve biz bunu onlara istifa etmeleri için gönderdiği bir e-posta sayesinde öğrendik. O zamandan beri onu şehirde görmedik ve büyükbabamın bu sabah bana söylediğine göre New York'taymış.

"En sevdiğin kız kardeşinle böyle mi konuşuyorsun?" Araya girip yanağımdan öptü.

"Sen benim tek kız kardeşimsin," diye hatırlatıyorum ona, dönüp Caine'in elini bana uzattığını ve sıkıldığını görüyorum.

"Onlara bunun iyi bir fikir olmadığını söyledim ama genelde beni dinlemediler." Caine Grace'le birlikte oturma odasına doğru yürüyor.

"Genellikle mi?" Onun elini tutuşunu izliyorum.

"Hiç," diye düzeltiyor Caine kendini. "Kimse beni dinlemediği için boşuna konuşuyor gibiyim."

"Ne kadar güzel görünüyorsun," diyor annem, yanıma gelip parmak uçlarına basarak yanağımı öpüyor, sonra da ceketimin önünü düzeltiyor.

"Herkesin burada ne işi var?" El sıkışarak ve yanaklarından öperek soruyorum.

"Bu senin kızın büyük çıkışı. Kaçıracağımızı düşünmedin," diye açıklıyor babam.

"Geleceğinizi biliyor mu?" Bu soruyu soruyorum, ama onun hiçbir şeyden haberi olmadığını çok iyi biliyorum, yoksa iki kat stresli olurdu. Son dört gündür her gece belki iki saat uyuduğunu, bir şey yapmayı unuttuğuna dair kâbuslar görerek nefes nefese uyandığını düşünürsek, ki böyle bir şey söz konusu değil.

"Hiçbir fikri yok," diye cevaplıyor Caine. "Ayrıca ona iş yerinde tuzak kurmanın iyi bir fikir olmadığını da söyledim." Grace'e doğru bakıyor.

"Kimseyi pusuya düşürmüyorum. Bir e-posta aldım ve etkinliğe bilet aldım" - Grace ona bakmaktan kaçınıyor ve onun yerine tırnaklarına bakıyor- "senin adına."

"Bir şey değil." Bana başını salladı.

"Tamam, bu çok eğlenceli ama geç kalmak istemiyorum." Hepsi kalkıp kapıya doğru yönelirken odaya bakıyorum.

"Bunu nasıl planlayacağız?" Grace kapıdan çıkarken soruyor.

"Bütün bunları sen planladın," diye hatırlatıyor Caine, eliyle yolumdaki herkesin etrafında bir tur atarken, "ama bunu nasıl yapacağını planlamadın mı?" Başını sallıyor ve gülüyor.

"Seni davet ettiğimi sanmıyorum," diye tıslıyor.

"Beni davet etmene gerek yoktu." Caine ona gülümsüyor. "Çünkü ben bir bilet aldım."

"Tamam, siz ikiniz. O dedi, bu dedi olayını anladım. Birbirimize kızalım ama aslında birbirinize kızgın değilsiniz. Ama Autumn geçtiğimiz ay boyunca bunu bir araya getirmek için kendini parladı ve biz bunu mahvetmeyeceğiz." Herkese bakıyorum. "Elimizden gelenin en iyisini yapacağız."

"Vay canına," diye araya giriyor Grace, "onu gerçekten seviyorsun." Gülümsüyor. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Ailemin arabasına biniyorum ve o daha arabayı park etmeden ben arabadan iniyorum. Park yeri dolmuş, her bir park yeri alınmış, bu yüzden insanlar artık cadde boyunca park ediyor. Barın kapısına doğru yürüyoruz, ön tarafta iki balon sütunu ve üzerinde özel etkinlik yazan büyük bir kara tahta bizi karşılıyor.

Kapıyı çekip açarak içeri giriyorum ve nasıl dönüştürdüğünü görüyorum. Sanki yirmili yıllara geri dönmüşüz gibi görünüyor. Oda loş bir şekilde aydınlatılmış ve tüm masaları siyah masa örtüleri kaplıyor. Her yerde ahşap fiçiler, üzerlerinde resimler ve yanlarında küçük bilgi parçaları ve resimle uyumlu bir şişe viski var. Kalabalık odaya bakıyorum, Brady'nin yanında babasıyla durduğunu görüyorum, ikisi de takım elbise giymiş, önlerindeki bir grup insanla konuşuyorlar.

Gözlerim odayı tarıyor ve sonunda onu yan tarafta, büyükbabam yaşında gibi görünen bir adamla konuşurken görüyorum. Yüzü gülüyor ama çok gergin görünüyor. Bunu göğsünün inip kalkmasından anlayabiliyorum.

siyah saten bir elbise giyiyor. Boynuna kadar uzanıyor, kolları dirseğinden hemen sonra bitiyor, belinden daralıyor ve kalçalarını uyluğunun ortasına kadar sarıyor. Onu uzun zamandır ilk kez bu kadar şık görüyorum ve sikim hemen dikkat kesiliyor. "Nihayet." Büyükbabamın elinde bir bardakla orada durduğunu görmek için bakıyorum. "Neden bu kadar uzun sürdü?"

"Baba," diyorum şok olmuş bir şekilde. "Burada ne işin var?" Ona sarılmak istiyorum ama sırtıma bir tokat atıyor.

"Bilet aldım," diye kestirip atıyor, ben de başımı sallıyorum. "Bu etkinliği seveceğini düşündüğüm bir arkadaşım vardı."

"Bir arkadaşın mı?" Bardağı dudaklarına götürüp bir yudum alırken şaşkınlıkla soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor ve sonra başıyla Sonbahar'ı işaret ediyor, "o benim arkadaşım." Autumn konuşurken onu izliyorum. "Southern Tea'nin sahibi. En büyük şarap ve alkollü içki dağıtıcısıdır." Bir yudum daha alıyor. "Ona yeni karışımından bir şişe vermiş olabilirim."

O bana sırtırken ben ona bakıyorum. "Sanırım doğru zaman, doğru yer," diyorum ve sonra ailemin odanın içinde dolaşp tüm resimleri incelediğini görüyorum. Autumn'a bakıyorum ve onun adamın elini sıkıldığını görüyorum ve tokalaşma olması gerekenden ya da benim istediğimden bir saniye daha uzun sürüyor.

"Sakin ol," diyor büyükbabam, "karısı hemen şurada." Çenesiyle şu anda köşede Brady ile konuşan kadını işaret ediyor.

"Affedersiniz," diyorum, o kıkırdarken ben uzaklaşıyorum. Kadının gözleri benimkileri buluyor, gözlerinde yaşlar görüyorum ve nabzım hızla atıyor.

"Merhaba," diyorum ona yeterince yaklaştığımda, eğilmek için bir kolumu beline doluyorum. Genelde yanağından öperim ama şimdi değil, bu gece değil, aslında daha fazla değil. Onu dudaklarından öpüyorum ve daha dudaklarım dudaklarına değmeden nefesi kesiliyor. Buradaki bazı yerel insanların fısıltılarını duyabiliyorum ama verecek hiçbir sikimim yok.

"Merhaba," diye cevap veriyor, sanki onu oyundan düşürmemişim gibi davranmamaya çalışarak, ama gözlerindeki ifadeye bakınca bunu yaptığımı anlıyorum. "Charlie," dedi adımı söyleyerek, "Montgomery Johnson'la tanış." Adama gülümsüyor. "Bu Charlie Barnes."

"Tanışmıştık." Beni şok etti. "Atları kovalayan küçük bir çocukken." Güldü ve benimkini sıkmak için elini uzattı.

"Aynı ben." Elimi belinden çekip onun elini sıkıyorum, ama sonra elimi onun elinin içine kaydırıyorum. Biz havadan sudan konuşurken o da elimi sıkıca sıkıyor. Brady geliyor ve ona içki fabrikasını gezdirip gezdiremeyeceğini soruyor. İkisi birlikte gidiyorlar ve ben ona bakıyorum. "İyi misin?"

"Hayır." Başını sallıyor. "Benimle gelebilir misin?" diye soruyor ve o dönerken ben de başımı sallıyorum. Bir adım sonra elbisesinin arkasını ya da daha iyisi elbisesinin arkasının olmadığını görünce duruyorum. Tüm sırtı çıplak, sırtının dibinde, tam kışının üzerinde bağlanan bir kuşak var. Onu yakından takip etmeden önce iki kez göz kırpıyorum ve arkamızdaki insanların onu görmesini engelliyorum. İçki fabrikasının kapısını iterek açıyor ve ailemin çoğunu babasıyla birlikte makinelerin işleyişini gösterirken görüyorum. Ofisinin kapısını açıyor, dışarı bakan büyük pencerenin perdesini indiriyor. Onu takip ediyorum ve kapıyı kapatıyorum. Yüzünü bana dönüyor ve elleriyle ağzını ve burnunu kapatarak eğiliyor.

"Bebeğim?" Yavaşça soruyorum, o da ayağa kalkıyor.

"Az önce ne olduğunu biliyor musun?" diyor, sesi titriyor ve şimdi yüzünden tek bir damla yaş akıyor.

"Hiçbir fikrim yok ama umarım iyi bir şeydir." Ona doğru yürüyorum, başparmağım tek gözyaşını yakalamak için dışarı çıkıyor.

"Kırk eyalete dağıtım yapıyor ve bizi de kataloğuna eklemek istiyor," diyor bana. "Herkesin viskimizin tadına bakmasını bizzat sağlayacağını söylüyor." Ona gülümsüyorum. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" Kollarımı sarıyorum

Beline sarılıp onu göğsümle aynı hizaya çektim. "Charlie, bu çok büyük." Ellerini pazularımın üzerine koydu. "Bu-"

"Başardın," diyorum usulca. "Kıçını yırttın ve yaptığın her şeye bir bak." Dudaklarından öpüyorum. "Ve karşılığını aldın." Ofisinde öpüşürken dilimi onunkiyle kaydırıyorum. "Dışarı çıkmalıyız," diyorum dudaklarını bıraktıktan sonra.

"Evet," diye kabul ediyor ve kollarımdan iniyor. "Beni öptün" -başımı yana eğiyorum- "herkesin önünde."

"Tamam."

"Bunu şimdi de yapıyor muyuz?" diye soruyor, ben de ellerimi ceplerime sokuyorum. "Yani, özel olarak öpüşüyoruz." Ellerini birbirine kenetliyor. "Ama hiç, bilirsin, herkesin önünde öpüşmedik."

"Beni herkesin önünde öpmek istemiyor musun?" Sinirlenerek soruyorum.

"Tam olarak öyle demedim," diye karşılık verince kaşlarını kaldırıyorum. "Sadece herkes görecektir ve dedikodunun nasıl olduğunu bilirsin..."

"Benden utanıyor musun?" Gergin bir şekilde kıkırdıyorum.

"Charlie," diyor, "saçmalama. Bunu seni korumak için yapıyorum."

"Anlaşıldı," diyorum. "Ama insanların dedikodu yapması umurumda değil. İnsanların fotoğraflarını çekip kasaba meydanının ortasına asmaları da umurumda değil." Başımı sallıyorum. "Konuşmamızın bu kısmını tamamladığımıza göre, kutlama yapmak için dışarı çıkmaya ne dersin?"

"Tamam," diye kabul ediyor, bana doğru yürüyor ve ellerimden birini iki elinin arasına alıyor, "bu bir plana benziyor." Kapıyı çekip açıyorum ve onunla birlikte dışarı çıkıyorum. "Ayrıca, elbiseyi de konuşacağız."

Elbisesine baktı. "Elbisemin nesi var?"

"Arkada bir parçan eksik," diye açıklıyorum ve o bana gülerken barın kapısını iterek açıyorum. Geceyi onun yanında geçiriyorum, çoğu zaman eli benim elimde ya da kolum omuzlarında. Gecenin sonunda birlikte olduğumuzda hiç şüphe yok. Birkaç kaşımız kalkıyor ve birkaç parmak işaretiyle karşılaşıyoruz ve her seferinde eğilip dudaklarını öptüğümünden emin oluyorum. Her seferinde ona "Onlara konuşacak bir şeyler ver," diye mırıldanıyorum.

Geceyi benim evimde geçiriyoruz, elbisesi kapının önünde bir yığın halinde, geri kalan kıyafetleri yatağın yanında. Vücudu benimkine doğru kıvrılmıştı. Diğer her şey radarımızda bir işaret bile değil.

Ertesi sabah ona yatağında kahve getirdim. "Benimle gelir misin?" Bana bakarken sordum. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Seninle her yere gelirim," diye kabul ediyor, kalkıp tekrar elbisesinin içine giriyor. Evine gidiyoruz ve ben onu mezarlığa götürmeden önce üstünü değiştiriyor. Ben arabayı sürerken pencereden dışarı bakıyor. "Bu senin için sorun olur mu?" Kamyonu park ettiğimde soruyorum, o da başını sallayıp kamyondan iniyor.

Mezara doğru yürürken elimi onunkinin içine sokuyorum. "Sekiz yıldır buraya gelmedim," diye itiraf ediyor bana usulca. "Gelemedim." Jennifer'ın mezar taşının önünde durduğumuzda başparmağım onunkini okşuyor. "Onu özleyorum," diyor. "Onu en az bir kez düşünmeden geçirdiğim tek bir gün bile yok." Yüzündeki gözyaşlarını siliyor ve bana bakıyor. "Seni çok severdi."

Başımı salladım. "Hislerimiz karşılıklıydı."

"Şimdi onun erkeğiyle birlikte olduğum için bana kızgın olmalı." Gözyaşlarının arasından gülüyor ve ben de ona bakıyorum.

"Umursadığını sanmıyorum," diyorum dürüstçe.

"O zaman hiçbir şey bilmiyorsun." Elimini bırakıyor ve belime sarıyor. "En iyi arkadaşımınla birlikte olursan çok kızarım." Kolumu omuzlarına doluyorum ve onu kendime çekip başını öpüyorum. "Ama o zaman Jennifer benden daha iyiydi."

"Bunu o yapmış olabilir," diye öneriyorum. "İkimizin de acı çektiğini ve birbirimize ihtiyacımız olduğunu biliyordu."

Başını kaldırıp bana bakıyor ve sonra tekrar mezar taşına dönüp önünde çömeliyor. "Seni çok özlüyorum," diye fısıldıyor şimdi ona, "o kadar çok şey oldu ki." Bir damla gözyaşını silerken şimdi gülüyor. "Eminim zaten biliyorsundur." Onunla konuşmasını dinlerken gülümsüyorum. "Ona iyi bakacağıma söz veriyorum." Gözlerimi kapatıyorum, kendi gözyaşlarımı kırıştırıyorum. "İkimiz de seni çok seviyoruz ve seni asla unutmayacağız." İki parmağını Jennifer'ın isminin üzerine koymadan önce dudaklarına bastırıyor.

Elim onun elini tutmak için hareket ettiğinde yanımda ayağa kalkıyor, parmaklarıyla kaydırıyor ve onu hissediyor. Sadece dokunuşuyla bile beni sakinleştirirken bana bakıyor. Gülümserken yüzünde gözyaşı izleri beliriyor, hayatımda daha önce hiç duymak istemediğim üç kelimeyi söylemeden önce derin bir nefes alıyor: "Seni seviyorum."

Burada, hayallerimin paramparça olduğu mezarlığın ortasında kendimi yeniden bütün hissediyorum. Yürüdüğüm ve sonra sapıp gittiğim yol beni tam da bu ana getirmiş gibi hissediyorum. Tam buradaki bu kadına. Onu ruhumun her zerresiyle sevdiğim gerçeğine. Onu asla ama asla onsuz olmak istemeyeceğim kadar çok seviyorum. Onu öyle seviyorum ki onsuz nefes alabileceğimi sanmıyorum. Beni iyileştirdi ve bunu yaptığından haberi yoktu. Gözümün önünde olana kadar bunu yaptığından haberim yoktu. "Seni seviyorum."

Epilog Bir Sonbahar
Altı Ay Sonra

"Hey," diyor Brady elinde iki tabakla ofise girerken ve gözlerim parlıyor.

"Bunlardan biri benim için olsa iyi olur" diye cevap veriyorum, hamburger ve patates kızartması olan bir tabağı önüme koyuyor ve sandalyesine otururken kendi tabağını da önüne yerleştiriyor.

"Geçen sefer buraya sadece kendim için yiyeceklerle geldiğimde, benden çalmıştın." Hamburgerini eline aldı ve bir ısırık aldı. "Bana bir şey teklif bile etmedin."

Bir patates kızartması alıyorum ve şefin benim için koyduğu ketçap dağına batırıyorum. "Çok lezzetliydi."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, önümdeki evraklara bakarak.

"Birliğin Durumu için konuşmamı hazırlıyorum." Burnumu ona doğru kıvırıyorum.

Şakamı görmezden geliyor. Brady, "Bir sunucu daha işe almalıyız," diye öneriyor. "Cumartesi günü bir kişi yetmez. Sen bile aynı fikirde olmalısın."

"Evet," diye katılıyorum ona. "En az iki kişiye daha ihtiyacımız var." Hamburgerimden bir ısırık alırken gözlerim kısa bir süre önce önümde duran kâğıtlara gidiyor. Barın yükselişiyle birlikte güncelliğini koruyan faturalar. Sanki geri döndük ve her zamankinden daha da iyiyiz. "Eve geldiğimde ayaklarımı buz banyosuna sokmak zorunda kaldım."

"Geçen sefer yaptığım gibi kapıya ilan asacağım," diyor, "ayrıca bir barmene daha ihtiyacımız var." Ona bakıyorum. "Her gece hem ofiste hem de barda çalışamazsın."

"Charlie gibi konuşuyorsun," diyorum ona. "Ben iyiyim. Artık beni ve ailemi tehdit eden bir şey olmadığı için iyiden de iyiyim," diye itiraf ediyorum. Cartwright'lar şu anda hangi delikteyse oraya girmişlerdi. Harmony Winston'ı terk ettiğine göre, herkese hâlâ ne kadar harika olduklarını göstermek için hasar kontrolü yapmaya çalışıyorlar. Etrafta dolaşan dedikodulara göre, Harmony onu altı ay önce terk etmiş. Onu aldattığını sır olarak saklamadığı için neden şaşırdıklarını anlamıyorum. Onu farklı kadınlarla kaç kez dışarıda gördüğümün sayısı çılgınca ve onun yerinde olsaydım, her şeyini ateşe verirdim.

"Öylesin ama şu anda gayet iyi gidiyoruz," diyor ve ben kıkırdıyorum. "Çok iyi, tüm borçlarımızın ödendiğini ve yedeklenen siparişlerle düzenli olarak çalıştığımızı düşünürsek. Ayrıca, turlar her zamankinden daha güçlü devam ediyor. Hiç satmadığımız kadar çok kasa satıyoruz."

"Neden birkaç ay bekleyip görmüyoruz?" Onunla ortada buluşmaya çalışıyorum.

"Bunu geçen ay da söylemiştin," diyor, "ve bu ayki kotayı çoktan geçtik." Ardından ofise astitım ve bu ay için ihtiyaımız olan hedefin yazılı olduğu beyaz tahtayı işaret ediyor. "zel tadım etkinlikleri bütün bir yıl boyunca dolu, Autumn." Sesi yükselmeye başladı. "Başka yeni ne var?" Konuyu değiştirmeye çalışıyorum.

"Pek bir şey yok," diyor, "sanırım benimkinin yanındaki ev kiraya verildi." "Yıkık dökük olan mı?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Bu sabah orada birisini büyümüş otları sakınleştirmeye çalışırken gördüm."

"Ne zaman seni ziyarete gelsem, içimden bir ses bir Jengas yığını gibi düşeceğini söylüyor."

"Kahrolası barmeni işe al." Ellerini kalçalarına koyar. "Ya da biliyor musun, kendim yaparım."

"Tamam, tamam." Ellerimi kaldırıyorum. "Ben yaparım. Tanrım." Nefes alıyorum. "Sadece seninle vakit geçirmeye çalışıyordum."

"Benimle vakit geçirmek mi istiyorsun?" diye karşılık veriyor. "Beni yemeğe davet et. şimdi biraz dışarı çıkmam gerekiyor." Ona cevap vermemi beklemiyor. Onun yerine, telefonum çaldığında ve arayanın babam olduğunu gördüğümde ofisten çıkıp gidiyor.

"Alo." Telefonu kulağıma götürdüm.

"Kardeşin seninle konuştu mu?" diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum. Zor bir altı ay geçirdi; günler geçtikçe daha da zayıflıyor. Kendisi bile yarı zamanlı bakıma ihtiyacı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı, bu yüzden gün içinde birkaç saatliğine gelip yardımcı olan bir hemşiremiz var. Genellikle ona kahvaltı getiriyorum, sonra Brady ğle yemeğini götürmek için dışarı çıkıyor ve hemşire de akşam yemeğini ısıtmasına yardım ediyor.

"Size de merhaba baba." Sorusunu duymazdan geliyorum.

"Peki, öyle mi?" O da beni görmezden geliyor. "Ya birini tutarsın ya da ben gelip kendim yaparım. Walker ve diğerleri."

Kıkırdıyorum. "Sakin ol babalık," diye şaka yapıyorum. "Şu anda gazetelere ilan veriyorum."

"Benimle oyun oynama," diye bağılıyor ve ben sadece gülüyorum.

"Baba, yemin ederim gazeteye koyacağım," diye yumuşak bir sesle onu temin ediyorum. "Şimdi, eğer gitmeme izin verirsen, bunu yapabilirim."

"Yapsan iyi olur," diye tersliyor. "Seni seviyorum." Ses tonu değişti. "Senin bilebileceğinden çok daha fazla."

"Ben de seni daha çok seviyorum," diyorum, telefonu kapatıyorum ve genellikle onunla telefonu kapattığımda hissettiğim o küçük acıyı hissediyorum. Bunun son kez olup olmayacağını merak ediyorum, bunun er ya da geç olması için hazırlık yapmış olsak da hala hazır olmadığımı biliyorum. Kimsenin hazır olduğunu sanmıyorum.

Gazeteye ilanları veriyorum, ayın tüm çeklerini bitiriyorum ve ön tarafa gitmek için kalkıyorum ki arka kapı açılıyor ve Brady içeri giriyor. "Bunca zamandır yok muydun?" Saatin neredeyse beş olduğunu görerek soruyorum.

"Evet," diye onaylıyor ve sanki duştan yeni çıkmış gibi görünüyor. "Neden hâlâ buradasın?" diye soruyor. "Bu gece izinli değil misin?"

"Ben de tam çıkıyordum." Çantamı alıp omzuma atıyorum. "Yarın görüşürüz."

"Evet," diyor ve doğruca barın önüne doğru yürüyor. Arabama binip evime doğru yol alıyorum, yol boyunca cıvıldaayan kuş seslerinin tadını çıkarıyorum. Havada bahar olduğu kesin.

Arabamı park eder etmez Charlie'yi arıyorum ve doğrudan telesekretere düşüyor. Tam mesaj bırakacakken eve giriyorum ve olduğum yerde duruyorum. Bütün evim bomboştu. Evimde kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yok. Masa gitmiş, kanepe gitmiş. Eve girip yatak odasına yöneliyorum ve onun da soyulmuş olduğunu görüyorum. Dolabıma dönüyorum, sahip olduğum her bir kıyafet gitmiş. Tek bir askı bile yerinde sallanmıyor. Odamdan çıkmak için döndüğümde ön kapının açıldığını ve sonra kapandığını duyuyorum.

Dışarı çıkarken Charlie'nin eve girdiğini görüyorum ve gözleri odayı taramıyor bile. Sanki evim hep böyle görünüyordu. "Eşyalarım gitmiş." Gözlerimi iki kez kırpttırıyorum. "Yani, her şeyin her bir parçası gitmiş." Polisi aramalı mıyım diye düşünerek arkamı dönüyorum. Elimi başıma götürdüm. "Bütün eşyaları alıp nasıl hiçbir şey bırakmamışlar?" Ona bakıyorum ve birinin evime girmiş olmasından hiç etkilenmiş gibi görünmüyor. "Bütün eşyalarım gitmiş."

"Gitmemişler," diye beni rahatlatıyor, sesi benimki gibi yükselmiyor. "Taşındım." Odaya girip önümde durdu. "Taşımaya bu sabah sen gittikten sonra başladık. Kısa süre önce bitirdik."

"Biz kimiz ve nereye taşındınız?" Ben soruyorum, o sadece bana bakıyor. Güzel yüzü bana gülümsemekle savaşımaya çalışıyor, ama sadece sırtıyor ve sonra sırtıyor. Barın arkasında olduğum her gece aradığım yüz. Uyumadan hemen önce baktığım yüz. Her gün uyandığımda gördüğüm ve son sekiz aydır gördüğüm yüz. Günlerimin geri kalanında bakmak istediğim yüz.

"Ben ve ahırdan birkaç adam. Kardeşin geldi ve yardım etti."

"Brady buraya mı geldi?" Ahşap zemini işaret ederek söylüyorum. "Eşyalarımı taşımana yardım etmek için mi?"

"Evet." Ellerini arka ceplerine sokuyor, tişörtünü göğsüne doğru çekiyor.

"Eşyalarım nerede?" Tekrar soruyorum.

"Onları evime götürdüm, artık bizim evimiz."

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Bütün eşyalarımı kendi evine mi götürdün?"

"Bizim evimize," diye düzeltiyor. "Altı aydan fazla oldu. Bu gidip gelme saçmalığından bıktım. Yarısı burada, yarısı orada. Geceleri nerede uyuyacağımıza karar vermek için yazı mı tura mı oynuyoruz."

"Yani benimle konuşmak yerine 'hey, hadi bütün eşyalarını benim evime götürelim' diye mi düşündün?"

"Evet." Başını salladı. "Benim yanıma taşınman dışında bir şey daha var." Bir elini arka cebinden çıkarıp ön cebine sokuyor ve tek dizinin üzerine çökmeden önce bir şey çıkarıyor. Telefon elimden düşüp yere çarpıyor. "Biz evleniyoruz." Ellerim yüzüme gitti. "Benim yanıma taşınmanı istiyorum ve seninle evlenmek istiyorum. Sonsuza kadar da beklemeyeceğim. Yani, eğer seni ikna edebilseydim, bunu yarın yapardım." Yüzüğü uzattı. "Karım olmamanla daha fazla zaman kaybetmeyeceğim," diyor usulca. "Yüzüğümün parmağında olmasını istiyorum. Ben de senin yüzüğünü parmağında istiyorum. Seninle bebek sahibi olmak istiyorum. Seninle eğlenmek için kavga etmek istiyorum." Hiç ama hiç kavga etmediğimiz için gülüyorum. Bu garip bir şey; belki de çok uzun zamandır arkadaş olduğumuz içindir, ama hiç kavga etmiyoruz. "Her şeyi istiyorum ve bunu seninle istiyorum."

"Charlie." Söyleyebildiğim tek şey bu.

"Böyle evet denmez," diye şaka yapıyor. Elimini tutup yüzüğü parmağıma takıyor ve aşağı baktığımda nefesim kesiliyor. "Ben de bir şey duymak istemiyorum. Annemle gittim."

Parmağımdaki kocaman yüzüğe bakarak, "Bu çok büyük," diyorum. "Bunu

kızımıza ya da oğlumuza verebilirsin, hangisini istersen."

"Babamın benimle koridorda yürümesini istiyorum," diyorum. "Ne kadar zamanımız var bilmiyorum."

"Bu benimle evleneceğın anlamına mı geliyor?" Gülümsüyor ve ben de yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Bu seninle evleneceğım anlamına geliyor. Bu gece, yarın, bu hafta sonu." Dudaklarından öpüyorum. "Bu ve bundan sonraki hayatımda, her seferinde seninle evleneceğım." Dizlerinin üzerinden kalkıp beni etrafında döndürüyor. "Sen hayalini kurduğum ama asla elde edemeyeceğimi düşündüğüm her şeysin."

"Hayaller gerçek olur bebeğım, biz bunun kanıtıyız."

Beş gün sonra, arka bahçesinin ortasında, tüm ailemiz ve arkadaşlarımızla birlikte, bu kadar kısa sürede elde etmenin mümkün olabileceğini bile düşünmediğım bir gelinlik giyerek, babam beni koridorda, değerli olduğumu görmemi sağlayan adama götürdü. Bana koşulsuz sevginin ne olduğunu gösterdi. Bana gerçek sevginin nasıl bir his olduğunu gösterdi. Bayan Charlie Barnes oldum.

Epilog İki Charlie Beş Yıl Sonra

Yumuşak ziller çalıyor ve gözlerim neredeyse karanlık odaya dalarak açılıyor. Güneş ışığı perdelerin yanından gelmeye çalışıyor. Alarmın çalmasını engellemek için yanıma dönüyorum, diğer tarafa dönüp Sonbahar'a uzanmadan önce alarmı kapatıyorum. "Günaydın," diye mırıldanıyorum elim uyuyor olması gereken boşluğa değdiğinde. Bir dirseğimin üzerinde doğrulup yatağın onun tarafındaki bebek telsizine bakıyorum ve üç yaşındaki oğlumuz Landon'ın hâlâ yatağında olduğunu görüyorum, "Bebeğim," diyorum usulca, banyonun kapısına dönüp bakıyorum ve kapının açık olduğunu ama oradan ses gelmediğini görüyorum. Yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum ve üçümüzün geçen yaz ailemin evine gittiğimizde çekilmiş fotoğrafının hemen yanında duran telefona bakıyorum. Autumn yanıma sokulmuş, kollarını belime dolamış, ben de bir kolumla onun omzunu, diğeriyle Landon'ı tutuyorum. Üçümüz kameraya poz veriyoruz. O kadar güzel bir resim ki ofisim için de bir tane yaptırdım.

Mutfağa gitmeden önce bir şort kapıyorum ve oranın da boş olduğunu görüp etrafa bakıyorum. "Sonbahar," diyorum daha yüksek sesle, odaya bakıyorum ve her yerde ikimizin fotoğraflarını görüyorum.

Oturma odasının köşesindeki masanın ortasında hâlâ Jennifer duruyor ve etrafında da ikimizin resimleri var. Tam telefonumu çıkaracakken arka verandaya bakıyorum ve onu salıncakta otururken görüyorum. Ona doğru ilerlerken tuttuğumu bile bilmediğim bir nefes alıyorum. Önce arka kapıyı, sonra da perdeli fırtına kapısını iterek açtığımda kafasını çevirip bana baktı. "Ne oluyor lan?" Sesim sertti ve kaşları havaya kalktı.

Bir bacağını altına almış, diğer ayağıyla salıncığı itiyor. Kendi evinde de aynı salıncak vardı; bizimkine yeni taşındık. "Sana da günaydın, huysuz pantolon." Bol, uzun kollu, omuzları açık gri bir gömlek ve ona uygun bir şort giyiyor. Dün gece yatarken de aynı şeyi giymişti, ben üstünden çıkarmadan önce. Elinde beyaz kahve fincanı tutuyor. "Biri yatağın ters tarafından mı kalktı?"

"Hayır." Yanına oturuyorum, kolumu beline doluyorum ve onu kendime çekiyorum. Kahve fincanını başının üzerinde tutuyor, ben onu kucağıma çekerken gülüyor ve bana sarılıyor. İki kolumu beline doladığımda yüzümü boynuna gömüyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve o kollarımda olduğu için kalbim normal atmaya başlıyor. "Yatağı terk edersen yıldönümümüz için sana nasıl yatakta kahvaltı hazırlayabilirim ki?"

Yüzünün yan tarafını başıma yaslıyor. "Mutlu yıldönümleri," diye karşılık veriyor usulca. "Sanırım bana hediye mi bu sabah saat üç gibi verdin, tuvalete gitmek için kalkıp yatağa geri döndüğümde beni hırpaladın."

"Seni hırpalamadım." Gülümsedim. "Sadece çok fazla kıyafet giyyordun." Gülüyor. "Saat kaçta uyandın?"

Sonunda onu bıraktım. Tekrar kucağıma oturuyor, bardağı dudaklarına götürüyor, bir yudum alıyor ve sonra bana uzatıyor. "Bu soğuk," diye karşılık veriyorum kendi yudumumu aldığımda.

Yudumla. "Burada ne kadar kaldın?"

"Kısa bir süre," diye cevap veriyor usulca ve bana bakmaktan kaçınıyor, onun yerine yüzünü yana çeviriyor. "Burada oturmuş düşünüyordum."

"Evet," diye soruyorum, onda bir şeyler olduğunu anlayarak, "peki ne düşünüyordun?"

Başını sallıyor ve ellerini göğsüme, tam kalbimin attığı yere koyuyor. "Ben sadece..." diye devam ediyor. Bana baktığında gözlerinde yaşlar görüyorum ve içimdeki her şey donuyor. "Jennifer'a teşekkür ediyordum." Yan tarafa doğru eğilip kahve fincanını masaya koyduktan sonra tüm dikkatimi ona veriyorum.

"Sonbahar." Sesim fısıltıyla çıkıyor.

"Biliyorum, biliyorum," diye başlıyor, gözyaşlarını yüzünden silerek, "ama ben sadece, bilmiyorum, sana sahip olduğum için kendimi suçlu hissetmemeye çalışmadan ona teşekkür ediyordum."

Yüzünü ellerimin arasında tutuyorum. "Kalbimin derinliklerinde hep burada olacağımıza inanıyorum." Başparmaklarım iki damla gözyaşını yakalıyor. "Ne olursa olsun, burada seninle ve oğlumuzla olmak istediğim yer burası."

"Bunu söyleyemezsin." Alt dudağı titriyor. "Bilmiyorsun ki."

"Haklısın. Bilmiyorum ama bildiğim bir şey var ki o da seninle, Landon'la olan hayatımı hiç kimseye değişmeyeceğim." Dudaklarını öpüyorum, alınlarımız birleşiyor.

"Hamileyim," diye açıklıyor usulca. Gözlerim onunkilere kayıyor ve kalp atışlarım hızlanıyor, kelimeleri dinliyorum, birkaç kez göz kırpyorum, bir şeyler duyup duymadığımı merak ediyorum. Ama yüzündeki gülümsemeden, gözlerinin ışıldamasından anlıyorum. "Üç gün geciktim. Bu sabah uyandım ve sınava girdim."

Yüzünü kendime yaklaştırıyorum, dilimi ağzının içine sokuyorum, elleri göğsümden boynuma doğru dolaşiyor. Onu kendime b a s t ı r ı y o r u m .

Onu yatağına götürmek üzereyken kapı açıldı ve Landon gözyaşları içinde dışarı çıktı. "Anne," diye haykırıyor, üzerinde traktör pijamasıyla yanımıza geliyor, "beni terk ettiğini sandım." Autumn dönüp ellerini ona uzatırken Landon avucuyla gözyaşlarını siliyor.

"Seni asla terk etmem." Kucağıma geri dönüyor ve onu çevirip aramıza oturtuyor. "Asla, asla." Başını öpüyor, kolum onları bana bağlıyor.

"Seni asla terk etmeyiz." Karıma baktım. "Bugünün ne olduğunu biliyor musun?" Ona soruyorum ve o da başını Autumn'un göğsüne yaslıyor. "Bugün annemle babamın evlendiği gün." Bana bakıyor. Tıpkı bana benziyor, sadece gözleri annesininkiler gibi. Kalbinin aynası, tıpkı onunki gibi.

"Onu seviyor musun?" Landon önce bana, sonra annesine, sonra da gülümseyerek bana bakıyor, ben de ona aynı gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Seni seviyor," diyor Autumn'a, o da sadece gülüyor.

"Evet." O da başını sallıyor. Bu, o iki yaşındayken başlayan bir şey ve ben bir gün eve girip *"Landon, biliyor musun? Onu seviyorum."* Sonra dudaklarından *öptüm ve onu güldürdüm. O zamandan beri eve her geldiğimde bana "Baba, onu seviyor musun?" diye soruyor.* Bana bakmadan önce onun başının üstünü öpüyor. "Ben de onu seviyorum. Gidip kahvaltı hazırlamaya ne dersin?" diye soruyor ve o da üzerimden atlayıp kapıya doğru koşuyor, biz de onun eve doğru koşuşunu izliyoruz.

"Teşekkür ederim bebeğim," diyorum ona ve o da dönüp bana bakıyor, başını yana eğiyor. Bir eli boynunun yan tarafına sarılıyor, diğeri de karnına gidiyor. "Parçalanmış hayallerimi aldığın ve onları gerçeğe dönüştürdüğün, onları onardığın için teşekkür ederim, öyle parlaklar ki bakması bile zor."

"Hayır," diye karşı çıkıyor, kucağımdan iniyor ve elini bana uzatıyor, "tüm kırık parçalarımı onardığın ve beni eski halime değil ama hiç olmadığım kadar iyi bir hale getirdiğin için teşekkür ederim." Dönüyor. "Şimdi gel ve karınla çocuklarını doyur." Elimi onun elinin içine koyarak ayağa kalkıyorum.

Dönüp mavi gökyüzüne bakmadan önce onun eve girişini izliyorum ve sessizce, *"Onu bana verdiğin için teşekkürler Jennifer"* diyorum.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

